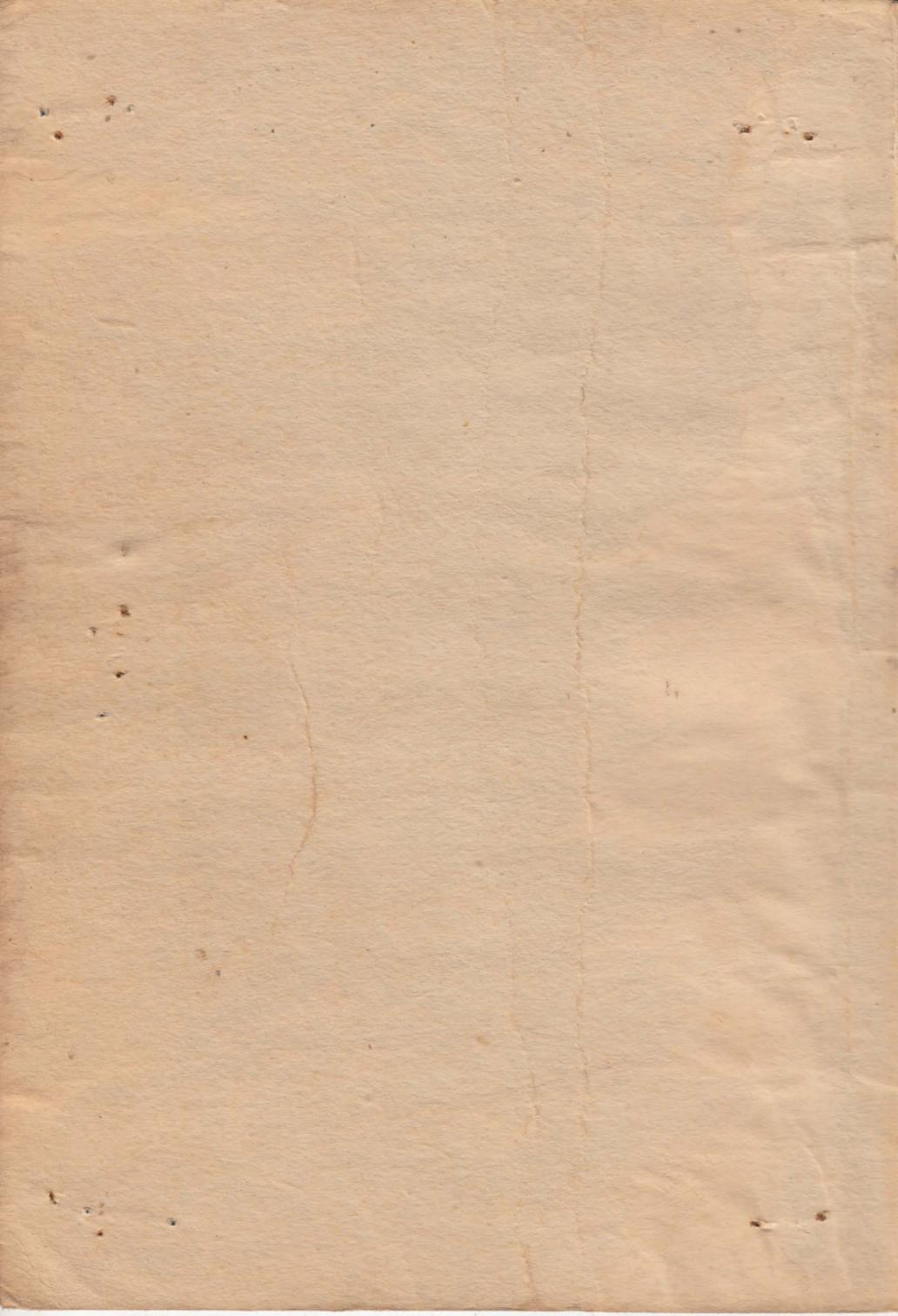

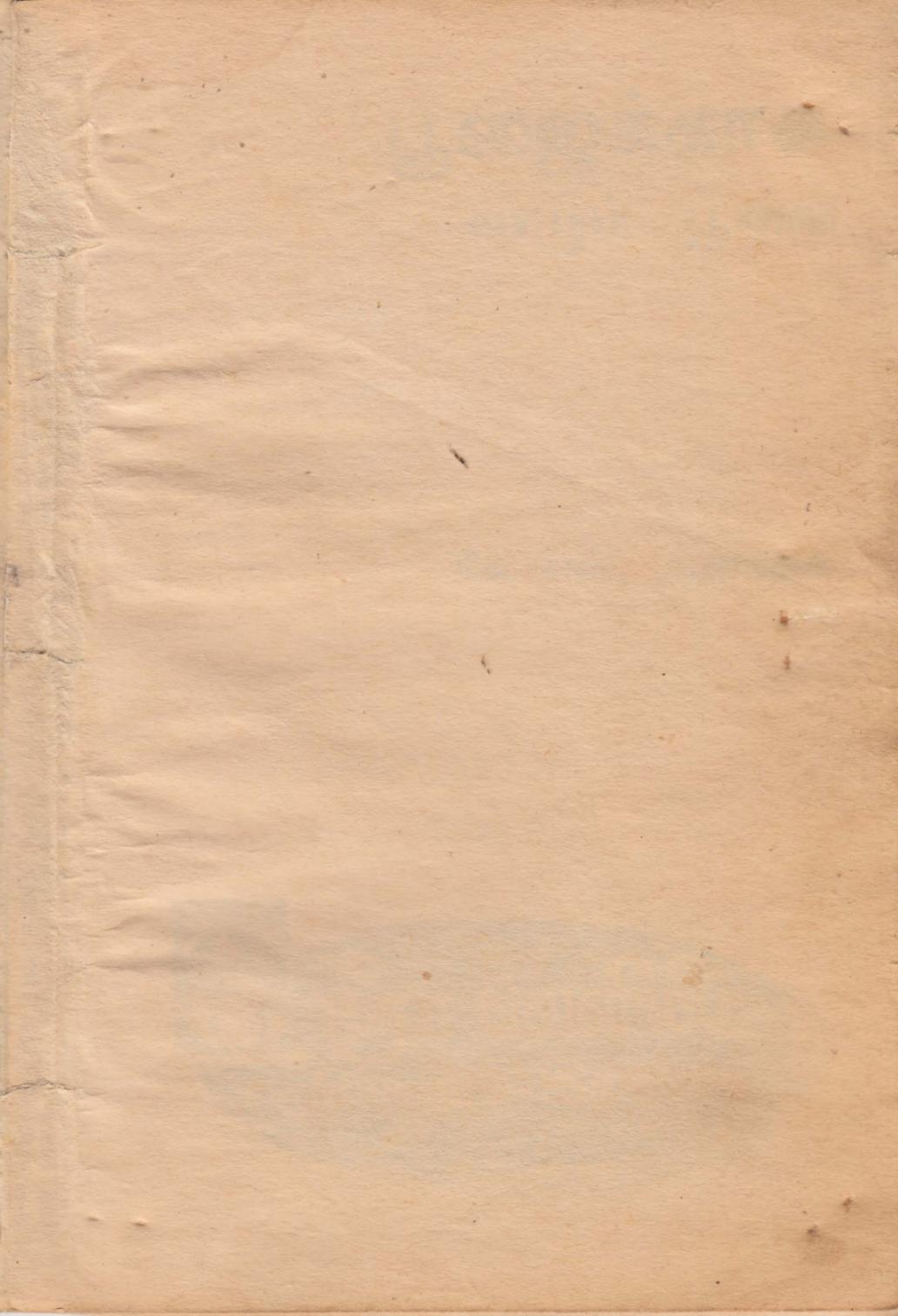
சங்கர்

கே. எஸ். ஆனந்தன்

புனைக்காத
வாழ்ந் புனைவு

பூஜைக்காக

வாழும் பூவை

கே. எஸ். ஆனந்தன்

ஸ்ரீராம வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம் - இலங்கை

- Title* ⊙ *Poojaikkaka Valzum Poovai*
Subiect ⊙ *A Contemporary Novel*
Author ⊙ *K. S. Ananthan*
Language ⊙ *Thamizh*
Publication ⊙ *February 1990*
Edition ⊙ *First*
Price ⊙ *Rs 40/-*
Copyright ⊙ *Reserved With The Publishers*
Paper Used ⊙ *News Print - Sri Lanka*
Size ⊙ *17.5 Cm × 12.5 Cm Crown*
Type Points ⊙ *10 Pt*
Page ⊙ *147 + 10*
Cover ⊙ { *Lanka | Colombo Studio*
                                  Puthiya Chithira Pathipakam
Publisher ⊙ *David Ligory, Meera Veliyeedu*
                                  38, Vembady Rd. Jaffna Sri Lanka.
Printer ⊙ *Puthiya Chithira Pathipakam*

முன்னுரை

மீரா வெளியீட்டாளர்களுக்காக. நான் எழுதிய புதிய நாவல் "பூஜைக்காக வாழும் பூவை" இந்நாவலுடன் உங்களைச் சந்திப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஆவதும் பெண்ணாலே - அழிவதும் பெண்ணாலே என்ற முதுமொழி, யாவரும் அறிந்துகொண்ட ஒன்று - இதிகாசங்களில் வரும் பெண்கள் கூட இதிலிருந்து தப்பியது இல்லை.

இந்நாவலின் கதாபாத்திரமான "இந்து" என்ற இந்திரா ஓர் சாதாரண அபிலாசைக்குரிய ஒருத்தியாக வாழ்ந்தவள். அறிந்தோ அறியாமலோ, பிடித்தோ- பிடிக்காமலோ நிர்க்கதியான தன் குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் நிலைக்கும் ஆளாகின்றாள்.

அழிவு நிலைக்கு போகவிருந்த தன்குடும்பத்தை காப்பாற்ற தன் வாழ்வையே ஆகுதி ஆக்கிக் கொள்கிறாள்- இதன் காரணமாக அவர்கள் குடும்பத்திலேயே பூசலும் - புயலும் கிளம்புகின்றன-பிரச்சனைகளும் தோன்றுகின்றன-வாழ்க்கை என்பது நமக்குப் பிடித்த மாதிரி வசதியாக, பிடித்த இடங்களில் போய் நின்றுவிடுவதில்லை- சமூக நியதிகளை மீறிய அல்லது மீறாத விதிவிலக்குகளும் இருக்கவே செய்கின்றன - வாழ்க்கையே அப்படித்தான். பிரச்சனைகள் இல்லாத வாழ்வுக்கு அர்த்தமே இருப்பதில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்திருந்த போதும், சந்தர்ப்ப சம்பவங்கள் எனும் மாயைகள் மனதை, அறிவை, ஆத்மாவை மறைக்கின்ற போது ஏற்படும் மயக்கங்களில் சிக்கி திணறி விடுகின்றாள் - அந்த மயக்கங்களிலிருந்து விடுபடும் போது அறிவுபூர்வமான அனுபவங்களைப் பெற்றுத் தேறுகின்றாள்.

அவள் பெற்ற அனுபவங்களை மற்றவரும் அனுபவித்தறியும்படி செய்து அதன் விளைவுகளைத் தானும் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலம் பலரது நன்மதிப்புக்குமுரிய ஒருத்தியாகத் திகழ்கின்றாள்-

இந்நாவல் எனக்கு ஓர் புதிய அனுபவத்தை தந்துள்ளது. "பூஜைக்காக வாழும் பூவை" என்ற தலைப்பைக் கொடுத்து விட்டு, எழுத ஆரம்பித்த போது இருந்த கதையின் வடிவம் இந்துவின் அனுபவங்களால் மாற்றமடைந்து, அவள் மேல் அர்த்த மில்லாத ஓர் அனுதாபம் வாசகர்களைப் போல என்னையும் ஈர்த்துக் கொண்டது. ஆம்! இந்து என்னையும் ஈர்த்துக் கொண்டு விட்டாள்.

நான் எழுதும் நாவல்களை விரும்பி படிக்கும் வாசகர்கள் கதையின் முடிபுகளைப் பார்த்து என்னைக் கண்டித்து விமர்சித்துள்ளனர். அதே நிலை இந் நாவலில் தவிர்க்கப்பட்டு, வாசகர்களின் மனதுக்குப் பிடித்த மாதிரியே அமைந்து விட்டதாக நினைக்கின்றேன்-

படித்தோம் - மறந்தோம் என்றில்லாமல், படித்தவர்களின் மன உணர்வுகளோடு கலந்து விடும் பாத்திர வார்ப்பை உருவாக்குவதே எனக்கு பிடித்தமான முடிவு- பெரும்பாலான வாசகர்கள் எதிர்பார்ப்பது சாதாரண அபிமானங்களுக்குரிய திருப்தி நானும் ஓர் வாசகனாயிருந்து இந்துவால் ஈர்க்கப் பட்டதன் காரணமாக, பின் கதையை அதாவது கடைசி அத்தியாயத்தை முன்னர் நான் போட்டிருந்த வடிவத்திலிருந்து மாற்றும்படி ஆகிவிட்டது.

நண்பர் டேவிட் லிகோரியின் வேண்டுகூலின் பேரில் ஓர் புதிய நாவல் மீரா வெளியீடாக, உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்றது. அவரது பணி ஓர் சாதனையாக மீரர், எல்லாம் வல்ல ஆண்டவர் அருள் பாலிப்பார் என்ற நம்பிக்கையுடன் 'பூஜைக்காக வாழும் பூவை'யைத் தொடர வேண்டுகிறேன்.

கே. எஸ். ஆனந்தன்

"அன்பகம்"

இணுவில் கிழக்கு, இணுவில்.

பிரியமுள்ள வாசகர்களுக்கு!

இது ஒருவருடன் மாத்திரம் செய்யும் உரையாடலெனில் டெலிபோனோடு, கடிதத்தோடு நின்றிருக்கும். ஆனால், மீரா வெளியீடுகளை வாசிப்பவர்கள் அத்தனை பேருடனும் நடத்தும் சந்தோச உரையாடல்

பொன் விழாவை நோக்கி ஒரு வெள்ளி விழா

இலக்கியக் கடிகாரத்தில் இருபத்தைந்து வருடமென்பது ஒர் மிக நீண்ட உருக்குக் கயிறுதான். ஈழத்து சிற்றிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளை எட்டிப் பிடித்து வெள்ளி விழாக் காணும் “மல்லிகை” யை மனம் பொங்க வாழ்த்துகிறோம்.

இது தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் குடும்பவிழா. ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள், ஓலியர்கள், வாசகர்கள் அனைவருமே ஒரு மித்து இந்தப் பொன்னாளில் “மல்லிகை” யைப் போற்றி வாழ்த்தி நிற்கிறார்கள்! “இன்றுபோல் என்றும் அதன் தொண்டு வாழ்க! வளர்க! என்று தமிழ் அன்னையும் வாழ்த்திப் பூரிக் கிறாள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித்தசாபத்தின் ஆரம்பத்தில் ஈழத்திலிருந்து வெளிவரும் முதல் நூல் “பூணைக்காக வாழும் பூவை” மீரா வெளியீடாக வெளிவரும் பத்தாவது நூல்.

முதல் வெளியீடான “மழைக் காலம்” நாவலில் வயதில் பெரியவர்களான பல புத்தக வெளியீட்டாளர்கள் நிறைந்த இந்த புத்தக உலகில். நான், ஒரு குருவி, சின்னக் குருவி.

ரொம்பவும் சின்னக் குருவி. புத்தகம் வெளியிடும் என்னுடைய இந்த முயற்சி குருவித் தலைக்குப் பணங்காய்தான். ஆனாலும் தமிழ் மக்களின் ரசனையில் எனக்கிருக்கும் மதிப்பு - நம்சிக்கை - எழுத்தாளர்களின் நல்ல நண்பர்களின் வியாபாரிகளின் ஒத்துழைப்பு எல்லாம் சேர்ந்துதான் பணங்காயைத் தாங்குகிற சக்தியைத் தந்தது, தீடத்தைத் தந்தது, கூடவே கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியையும் தந்தது, 'என்று "பதிப்புரை" பகுதியில் எழுதியது எனக்கு நினைவிற்குக்கிறது.

அன்று நான் கேட்டுக் கொண்ட ஆதரவை நீங்கள் முழுமனத்துடன் அள்ளி வாரி வழங்கியிருக்கிறீர்கள். எண்ணிப் பார்க்கும் போது என்னுடைய கண்கள் பனிக்கின்றன.

⊖ ஈழத்து படைப்பாளிகளின் நாவல்களை மாதா மாதம் வெளியிட யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனம் முன் வந்துள்ளது. இந்நிறுவனத்தின் ஏப்ரல் மாத வெளியீடாக செங்கை ஆழியானின் "மழைக்காலம்" புத்தகாண்டு தினத்தில் வெளியிடப்படுகின்றது.

தினகரன் 12 APRIL 1988 (சச்சி)

⊖ பிரச்சினைகள், நெருக்கடிகள் அதிகரித்துக் கொண்டு வருகின்ற இவ்வேளையிலும் கூட, யாழ்ப்பாணத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட லீரா வெளியீட்டகம் முன்று படைப்பிலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

ஆசிரியர் தலையங்கம் "முரசொலி" 10-03 1988

⊖ "ரமணியின் முன்பக்க ஓவியம், பின்பக்க ஓவியம் யாவும் கச்சிதமாக வண்ணத்தில் அமைந்து கருத்தைக் கவருகின்றன. இந்நூலினைப் பதிப்பித்துள்ள "டேவிட் லிகோரி" யும் பாராட்டுக்குரியவர்.

"விரகேசரி" பூம்பனிமலர்கள் நூல் ஆய்வு.

⊖ ஈழத்து நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் அண்மைக் காலத்தில் கால்பதித்திருப்பவர் மீரா வெளியீட்டின் உரிமையாளரான டேவிட் லிகோரி என்பவராவார். கடைசியாக வெளிவந்திருக்கும் “மண்ணின் தாகம்” செங்கை ஆழியாணின் இருபத்தைந்தாவது இலக்கியப் படைப்பாகும். இதற்கு விரிவான ஒருமுன்னுரையை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி எழுதியுள்ளார்.

“மல்லிகை” MARCH 1989

⊖ செங்கை ஆழியாணின் இருபத்தைந்தாவது ஆக்கத்தை வெளியீட்டு பெருமை தேடிக்கொண்டுள்ளீர்கள். மீராவிடமிருந்து ஒரு சஞ்சிகையை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

கலைவாணி சனசமூக நிலையம். கரவெட்டி.

⊖ மலையகத்தில் இருந்து தங்கள் பிரசுரங்களுக்கு எனது ஆதரவை என்றும் வழங்குவேன். தங்கள் பணி தொடர எனது வாழ்த்துக்கள்.

S. Krishnaveny. Nilambe.

⊖ தங்களின் துணிகரமான ஈழத்து தமிழ் நூல் வெளியீடு பற்றிப் பெருமீதம் அடைபவர்களில் நானும் ஒருவன். தங்களின் வெளியீடாக வரும் நூல்கள் யாழ் எழுத்தாளர்களுடைய நூல்கள் மட்டுமா? அல்லது ஈழத்தின் சகல எழுத்தாளர்களின் நூல்களுமா? அப்படியாயின் மட்டக்களப்பினரின் நூல்களையும் வெளியீட்டு மட்டக்களப்பு இலக்கியத்தையும் வளர்க்க உதவ முன் வருவீர்களா?

எழுத்தாளர் O. K. குணநாதன். மட்டக்களப்பு.

⊖ தங்களது மீரா வெளியீடுகளை தவறுது வாசித்து வருகின்றேன். கரமான படைப்புகளை வழங்கும் உங்கள் பணியை தமிழ் வாசகர்கள் என்றும் மறக்க மாட்டார்கள். தங்கள் பணி தொடர என்னாலான உதவிகளைச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்.

R. Sivalingam B. A. Hons (Ceylon)
Trinity College, Kandy.

⊖ கண்ணன் என்றால் எனக்கு உயிர் “மீரா” என்ற பெயரைக் கண்டவுடன் அதில் சேர வேண்டும் எனத் தூண்டியது. அதனால் மீரா வெளியீடுகளை வாங்குகிறேன்.

கோ. ஜெயந்தி

⊖ இலங்கை எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் தங்கள் நல் லெண்ணம் பாராட்டப்பட வேண்டியது. மேலும் தங்கள் பணி தொடர வாழ்த்துகிறேன். நான் வளரத்துடிக்கும் எழுத்தாளர். நான் இத்துறையில் வளர தங்கள் உதவியை நாடுகிறேன். என் கதைகளையும் தாங்கள் வெளியிடுவீர்களா?

S. யாமினி

வீரகேசரி பிரசுரம் நூல்கள் வெளியிடுவதை நிற்பாட்டியபின் ஈழத்து நூல்கள் பற்றிப் பேசுவதே ஒரு பத்தாம் பசலித்தனம் என்று அவமதிப்பாய் நினைப்போர் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கி இருக்கிறீர்கள் உங்கள் முயற்சி வெற்றி பெற எனது வாழ்த்துக்கள். என்று வாழ்த்துவோருமாக. உங்கள் அன்பு மழையில் குளிர்ந்து நனைந்து நிற்கிறேன். முகமறியாத போதும் என்னிடத்தில் பாசத்தைக் கொட்டும் அன்பு உள்ளங்களுக்கெல்லாம் என் தீராத நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“இறைவா, வாசக அன்பர்களின் மகத்தான ஆதரவுடன் நானும் என் துணைவர்களும் தொடங்கியிருக்கும், இந்த இலக்கியப் பணியை வெற்றிகரமாக அமையச் செய்வது நின் கடன்! என்று இறைவனிடம் இறையருளையும், ஆசியையும் வேண்டுகிறேன்.

அன்புடன்.

டி. லீகோரி

காலைப்பொழுது புலர்வதற்கு முன்னியதியாக நிகழும் ஆரவாரங்களை மறந்தவளாய் நிர்மலமான மனத் தூய்மையுடன் கை கூப்பி வீற்றிருந்தாள் இந்திரா. அவளுக்கு எதிரே மாடத்தில் விநாயகர், லட்சுமி, தேவியர் இருவரோடு முருகன், புல்லாங்குழல் இசைக்கும் கண்ணன் நறுமணங்கமழும்மலர்களோடு காட்சியளித்தனர். முத்துப் பரல் என சுடர் ஒளி வீசும் குத்துவிளக்கின் ஒளி தெய்வப் பிம்பங்களின் கண்ணாடிபிரேயில் பட்டுத் தெறித்து அருள் ஒளிவீசுவது போன்றிருந்தது. 'தீநீ-இன்-வண்' பத்தியின் சுகந்தமணம் வீடு முழுவதும் நிறைந்து ஓர் சுகானந்தக் கிறக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

அதிகாலையில் எழுந்து ஸ்னானம் செய்து பூசை அறையில் அவள் வீற்றிருந்த கோலம் ஆச்சிரமவாழ்வை மேற்கொள்ளும் ஓர் புனித துறவுக்கோலத்தை போன்றிருந்தாலும் அவள் ஓர் குடும்பத்தின் தலைவியாக விளங்கினாள்.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

தினசரி பூசையறையில் வழிபாடு செய்து வந்த போதும் வெள்ளி, செய்வாய்க் கிழமைகளில் விசேடமான வழிபாடு செய்வது அவள் வழக்கமாயிருந்து வந்தது.

கண்மூடி, கை கூப்பி தியானத்திலிருந்தவளுடைய செம்பவள அதரங்கள் பூ விதழ்களாக மலர்ந்து பிரிந்தபோது பூபாளத்தின் இனிமை தீங்காரமிட்டு ஒலித்தது.

அடுப்பில் பால் பொங்கி வழிந்ததைக் கூட மறந்தவளாய் மகளின் குரல் இனிமையில் தன்னையே மறந்திருந்த சரஸ்வதியம்மாள் “அம்மா அம்மா” என்ற சந்திரனின் குரல் கேட்டு சுயவுணர்வடைந்தவளாய் திரும்பிப்பார்த்தாள். அவன் நின்றகோலம் அவளைத் திடுக்கிடவைத்ததாயினும் “என்னப்பா” என்றாள் “இந்த வீட்டில் நாங்கள் நிம்மதியாய் படுத்துத்தாங்குவதற்கு கூட வழியில்லையா?” ஆத்திரத்துடன் கூத்தினள்.

“என்? என்ன நடந்தது?” என்று மிக அமைதியாகவே கேட்டாள்.

“விடியுது விடியமுன் எழுந்து காட்டுக் கத்தலாய் கத்துருளே கா தில் விழவில்லை. காலையிலே ரேடியோ போட்டால் அவன்ரை படிப்புக் கெட்டுப் போகும் எனச் சட்டம் போடுருள். இவன் கத்துறதாலை என் தூக்கம் கெடுகுதே இதைக் கேட்க ஆளில்லை”

“சந்திரா இன்று வெள்ளிக்கிழமை. அதுவும் ஐப்பசி வெள்ளி காலையில் எழுந்து கடவுளை வணங்குவது பாடுவது உனக்குக் காட்டுக்கத்தலாகவா கேட்கிறது. இங்கே பாரப்பா அவள் குரல் வளத்தைக் கேட்டு சங்கீதம் என்றால் என்ன என்று தெரியாத நானே ஒருகணம் மெய்மறந்திட்டேன், பால் பொங்கி வழிந்தது கூடத் தெரியாமல் இருந்திட்டன்.

உன் தூக்கம் கெடுகுது என்று சொன்னாய், என்னால் நம்ப முடியவில்லை.” என்று சிரித்தாள் சரஸ்வதி. “போம்மா உனக்கு எப்ப பார்த்தாலும் உழைக்கிறபிள்ளை என்று அவள் மீது அம்மா நானும் உழைக்கத்தான் போறன். அப்ப தெரியும் சந்திரன் யார் என்று” கூறிவிட்டு போய்படுக்கையில் வீழ்ந்தாள்.

முருங்கமரம் போல வளர்ந்திட்டானே தவிர புத்திவளராக் காணோமே, தாயே சிவகாமி இவனுக்கு எப்பதான் நல்லறிவைக் கொடுக்கப் போறாய்?” என்று தங்கள் குல தெய்வமான அம்பாளிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு தேனீர் கலக்க ஆரம்பித்தாள் சரஸ்வதி.

படுக்கையில் விழுந்த சந்திரனுடைய மனம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டுக்கு முத்த ஆண்பிள்ளை. உழைப்பில்லை என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அவன் கூறுவது எதுவும் செல்லாக்காசாக தூக்கி வீசப்படுகின்றது இந்திரா அவன் தமக்கை. அவள் மாசாமாசம் சம்பளம் பெறுகிறாள். அவளுடைய உழைப்பில் தான் அந்தக்குடும்பமே வாழ்கின்றது. அவள் கூறும் வாக்கே அந்த வீட்டின் வேதம். அவள் இட்டதே சட்டம் அவளை தட்டிக்கேட்க ஆளில்லை, இதற்கெல்லாம் காரணம் பணம். பிணத்திடம் பணமிருந்தாலும் அதனைத் தூக்கிக் கொண்டாட சனம் சேர்ந்துவிடும். பணமில்லாத விடத்து பிணம் கூட நாதியற்ற நிலையில் நாலு பேர் சிரித்துக் கதைக்கும் நிலையில் தான் மயானத்துக்கே சென்றடையும். இதற்கெல்லாம் காரணம் பணம். பணமிருந்தால் படிப்பு இல்லாதவனும் படித்தவர்களால் போற்றப்படுவான். அவன் கூறுவதே வேதமாக ஒலிக்கும் ‘காசே தான் கடவுளடா’ என்று அறியாமலா கூறினார்கள். அந்தக்காச இல்லாதவன் கடவுளாயிருந்தாலும் அவனுக்கு சமூகத்தில் மதிப்புக்கிடையாது என்று எண்ணிய பொழுது அவன் விழிகள் கலங்கியது. கலங்கிய அவனுடைய விழித்தீரைகளி

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

னுடே அவனுடன் ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்த பரமநாத
னுடைய உருவம் நிழலாடியது.

கையொப்பம் கூடச்சரியாகப் போடமாட்டான். பாஸ்
போட் விண்ணப்பத்துக்கு கையொப்பம் போட அவனே
எழுதிக்காட்டு வித்தான். அவனை நம்பி சினேகிதர்கள் கூட
பத்து ரூபா கைமாற்று கொடுக்கமாட்டார்கள். இன்று அவன்
நிலை ? எப்படியோ வெளிநாட்டுக்குப் போனால் போதைப்
பொருள் வியாபாரம் செய்து பத்தோ பதினைந்து லட்சம்
பணத்துடன் திரும்பினான். சமூகத்தில் அவன் பெரிய மனி
தன். அவனைச் சுற்றிட ஒரு கூட்டம். விதானை வீட்டுப்படி
யேறப்பயந்திருந்த அவனுக்கு விதானையின்ரை மகளுக்கு
கல்யாணம் பேசுறார்கள். ஏ. எல் படிக்கும் என்னை யாரா
வது திரும்பிப்பார்க்கிறார்களா? எங்கே பார்த்தாலும் பரம
நாதனின் கதைதான். இதற்கெல்லாம் காரணம் பணம்.
அந்தப் பணத்தை எப்படி அடைவது? அவன் உள்ளம்
குமுறியது. பணம்! பணம்!! பணம்!!! அவன் உள்ளம் ஓல
மிட்டுக் கதறியது.

அதே சமயம் பூசையறையினின்றும் வெளியே வந்த
இந்திரா “என்டா ரகு இப்பதான் எழுந்தியா?” என்று
எதிரே வந்து சோம்பல் முறித்து கொட்டாவி விட்டவாறு
நின்ற ரகுநந்தனைக் கேட்டான்.

“ஆமாக்கா வழமை போல எழுந்திட்டேன். பூபாளம்
என்னை துயிலெழுப்புவற்கு பதில் மீண்டும் தூங்கவைத்து
விட்டது” என்று அவன் கூறியபோது இந்திராவுக்கு
சிரிப்பு வந்திட்டுது.

அவன் வீட்டில் கடைசிப்பிள்ளை அந்த வீட்டில் ஓர்
நன்றியுள்ள ஜீவகை இந்திராவுக்கு மதிப் ளித்து நடக்கும்
செல்லப்பிள்ளை. வயதுக்கு மீறிய அறிவாற்றலும்; சமயோ
சிதமாகப் பேசும் ஆற்றலும் மிக்கவன்.

“ரகு! உங்களுக்கு எல்லாம் நான் புத்திகூறவேண்டிய அவசியமே இல்லை. படிக்கிற பிள்ளைகள் இப்படி தூங்கினால் ..” என்று அவள் முடிப்பதற்குள் “மன்னிச்சிடக்கா” என்றவாறே வெளியே ஓடிவிட்டான் ரகு.

படிப்பைப்பற்றி அவள் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டு படுத்திருந்த சந்திரனுக்கு பற்றிக்கொண்டுவந்தது. எழுந்து வெளியே அவசரமாக வந்தான். குசினிக்குபோகத்திரும்பிய இந்திரா காலரவம் கேட்டு திரும்பினாள்.

“அக்கா காலங்காத்தாலே நான் கேட்கிறேனே என்று கோபிக்காதே. ஒருவிடயம் கேட்கட்டுமா?” என்றாள்.

‘கேளேன்,’ என்றாள்.

“எங்களை விட ரகு மீது உனக்குப்பிரியம் கூடத்தானே?”

“முட்டாள நீ அப்படி நினைக்கிறே. என்னைப் பொறுத்த மட்டில் நான் அப்படி நினைக்கவே இல்லை.”

“சுவாமி கு ம் பி ட் டி ட் டு வந்து ஏன் அக்கா பொய் பேசுறே”

“சந்திரா! நான் ஒரு போதும் பொய் பேசினதில்லை. இப்பவும் அப்படித்தான் நான் வணங்கும் தெய்வத்தின் மீது சத்தியமாக நான் யாரையும் ஓரவஞ்சனையாய் நடத்தவில்லை. இங்கே என் கையைப்பார் இதில் உள்ள ஐந்து விரல்களில் எமக்கு மிக உதவியாயிருக்கும் ஆட்காட்டி விரலையும் பெருவிரலையும் தவிர்த்து சின்னவிரலுக்கும் அடுத்த விரலுக்கும் மோதிரம் போடுகின்றோம். அதற்காக மற்றவிரல்கள் எமக்கு உதவாதவையா?”

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

தலை குனிந்து நின்றான் சந்திரன் அவனால் பேசமுடியவில்லை. என்னதான் அவனைப்பற்றி மற்றவர்களிடம் துள்ளினாலும் அவளுக்கு முன்னால் வந்துகதைக்கும்போது அவள்கேள்விக்கு பதில்கூற அவனால் முடிவதில்லை.

“என்டா சந்திரன், நீ என்மப்பிதானே? நீ என்ன கூறவந்தாய், என் தலைகுனிந்து நிற்கின்றாய்? என்றுநான் கூறட்டுமா?” என்று சிரித்தாள்.

“என்னைத்தான் அனுப்பமறுத்தாய் அவன் மீது நீ அன்பாயிருக்கிறாய் அவனையாவது வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவையேன் என்று சொல்லவந்தாய் இல்லையா? என்டா நான் உன்னிலை அன்பில்லை என்று எதைவைத்து நீ முடிவு செய்தாய்? அல்லது உன்னைவிட அவனுக்கு பிரத்தியேகமாக நான் என்ன செய்தேன் என்றாவது கூறுபார்க்கலாம் தோழுக்கு மிஞ்சினால் தோழன் என்பார்கள். ஆகவே உங்களுக்கு நான் குறை ஏதும் வைக்காமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன். அவன் சிறுபிள்ளை அவனை கேட்கவும், புத்திகூறவும் செய்கிறேன். இது உனக்குத் தப்பாகத்தென்படுகின்றது இல்லையா? படிப்பைத் தொடரச் சொன்னேன். செய்தாயா? உனக்கு என்ன குறை அதையாவது சொல்லேன்?” என்றாள்

“என்னுடன் படித்த பரமநாதன்... ” என்று இழுத்து மேலே கூறமுடியாது நிறுத்தினாள்.

“அவன் வெளிநாடுபோய் லட்சப்பிரபுவாய் திரும்பி வந்துள்ளான். அவன் செய்த தொழிலால் எத்தனை குடும்பங்கள், மனித உயிர்கள் அநியாயமாய் போயிருக்கும் தெரியுமா? பணம் பணம் இதுதான் ஒரு மனிதனுக்கு குறிக்கோள் என்றால் அதை அடைய எத்தனையோ வழிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் எங்கள் குடும்ப சௌரவம், தன்

மானம் இவைகளை விற்றுப்பிழைக்க வேண்டும் என்று நீ விரும்பினால் அதற்கு நான்தயாரில்லை. கூழோ, கஞ்சியோ குடித்தாலும் மானத்துடன் வாழவேண்டும் என்று நான் விரும்புகின்றேன். அப்பா இந்தவயதில் ஏன் உயிர்விட்டார் என்பது ஓரளவாகிலும் உனக்குப்புரிந்திருக்கும்” என்று அவள் கூறிவிட்டு அவன் பதிலுக்குக் காத்திராமல் குசினிக்குப் போய்விட்டாள்.

அழாத குறையாக திரும்பிய சந்திரனை ஏளனம்பொங்கப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள் சாருலதா.

“என்டி என்னைப் பார்த்தால் உனக்குச் சிரிப்பா யிருக்கா கழுதை” என்று அவளை விரட்டினாள்.

“அண்ணா ஏதோ பெரிய வீரனைப்போல போனாய், என்னவோ இன்றைக்கு வெட்டி வீழ்த்தப் போராய் என்று தான் சந்தோசப்பட்டேன். ஆனால்... ..” என்று மீண்டும் சிரித்தாள்.

“சிரியடி நல்லாய் சிரி நீ அழும்பொழுது நான்பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று கூறியவாறு மீண்டும் கட்டிலில் போய்விழுந்தாள்.

இந்திரா பாடசாலைக்கு புறப்பட்டு தயாராக வாசலுக்கு வந்து வெளிக்கதவருகில் செருப்பை மாட்டிக் கொண்டே “அம்மா” என்று குரல் கொடுத்தாள். “இதோ வந்திட்டன்” என்று கூறியவாறே முந்தானைச் சேலையில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டே ஓடி வந்த சரஸ்வதி “இந்திரா இன்று நான் கோவிலுக்கு போகணும். அப்படியே சரளாவையும் போய் பார்த்திட்டுவாரேன்.” என்றாள்.

“அம்மா! உங்களுக்கு பிள்ளைப்பாசம் இருக்கிற அளவுக்கு அக்காவுக்கு குடும்ப பாசமே அற்றுப்போச்சு நீங்க

புறஜக்காக வாழும் புவை

தான் மகள் மகள் என்று ஒடுறியள். அப்பா செத்துக் கிடந்தபோது வராதவளிடம் உங்களுக்கு ஏன்தான்...?..." அவள் கூறிமுடிக்குமுன்பு சரஸ்வதியின் விழிகளில் நீர் நிரம்பி வழிந்தன.

"சரி சரி என்னவென்றாலும் செய்யுங்கோ. காசுவேணு மாலை மேசை லாச்சியில் இருக்கு எடுத்துக்கொள் நான் போயிட்டுவாரேன்" என்று கூறிப்பிற்பட்டாள்.

அவள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதுதான் தாமதம் சாருலதா முகம் கழுவிக்கொண்டு குசனிக்குள் புகுந்தாள்.

"எனம்மா இன்று சாப்பாடு இல்லையா?" என்று சாருலதா

"இன்று ஐப்பசி வெள்ளி எல்லோரும் விரதம். அத னைலை எதுவும் செய்யவில்லை"

"அம்மா விரதம் எல்லாம் உன் அருமைமகளோடு வைத்துக்கொள். எனக்குபசிக்குது ரகுவை கடைக்கனுப்பி பாண் வாங்குங்கோ"

"ஏன்டி சாரு இன்று ஒருநேரம் சாப்பிடா விட்டால் என்ன குடி முழுக்கிப்போம்?"

"உழைக்கிறவள் என்றால் ஒருவேளை பசிகிடந்தாலும் பதறிவிழுவாயே எனக்கு....."

"சாரு ஏன்டி இப்படி எல்லாம் நினைக்கிறாய்? அவள் மாடாய் உழைத்துப் போடுருளே என்று நன்றியுணர்வு உண்டா? அதுவேண்டாம் அவளைப்பற்றி குறைபேசாதிருக் கக் கூடாது" என்று கூறினாள் சரஸ்வதி.

“அம்மா ‘நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம், தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பைத்தரும்’. இந்தக் கழுதை சளிடம் போய் நன்றியுணர்ச்சி பற்றிக் கதைத்து ஏன் நேரத்தை வீணாக்குறீங்கள்” என்று கூறிக் கொண்டே வந்தான் ரகுநந்தன்.

“அடே தடிக்கழுதை, உனக்காகக் கதைத்துத்தாண்டா அண்ணு செமத்தையாய் வாங்கிக்கட்டிக் கொண்டு படுத்திருக்கான். நான் என்வயிற்றுப் பிரச்சனைக்காக வாதடுறன் நீ ஏன்டா என்னை வம்புக்கீழுக்கிரும்” என்று பொரிந்தாள் சாரு.

“இங்கே பார் எனக்காக நீங்கயாரும் சிபார்சு செய்ய வேண்டாம். நாங்கள் மூன்று வேளையும் பட்டினியில்லாமல் சாப்பிடுகிறோமே அதுகூட அக்காவுக்கு தேவையில்லாத விடயம். பெரியக்கா மாதிரி இவங்களும் யாரையாவது கல்யாணம் செய்து கொண்டு போயிருந்தால்... நாங்கள் ஒருவேளை கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல்தான் தெருவில் கிடந்திருப்போம். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் என்று படிச்சிட்டாமட்டும் போதாது கொஞ்சம் சிந்திக்கணும். உடன் பிறந்தாலும் எங்களுக்கு உழைத்துப்போட அவங்களுக்கு என்ன தலைவிதி. கல்யாணமானால் மூன்றுபிள்ளைகளுக்கு தாயாகியிருப்பாங்க. காலையில் எழுந்து சாப்பிடாமல் கல்லூரிக்கு போருங்க. மாலையில் ரியூசன் கிளாஸ் இப்படி உழைத்து மெழுகாய் உருகி அழியும் அக்காவுக்கு நீங்கள் உதவி செய்யாவிட்டாலும் உபத்திரவம் கொடுக்காமலிருக்கக் கூடாது” ஆவேசம் வந்தவனாய் கத்தினான் ரகு.

“ரகு! நீ கோப்பி குடிச்சிட்டு கடைக்குப்போயிட்டுவா” என்றாள் சரஸ்வதி.

பூஜைக்காக வாழும் புவை

“டேய் ரகுநந்தா, உண்மையான நீ நல்லாபேசக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் கொஞ்சம் மரியாதையாகவும் பேசப்பழிக்கொள்” என்று கூறியவாறே படுக்கையினின்று எழுந்து வந்தான் சந்திரன்.

“மரியாதையைப் பற்றி நீங்கள் பேசுநீங்களா. அக்காவை அவள் இவள் என்று அம்மாவிடம் பேசும் போது கூறியும் அக்கா முன்னே மரியாதையாய் பேசுறாய். போகவிட்டுப்பிறம் கூறுவதிலும் பார்க்க நேரேபேசுவதில் தவறிருப்பதாய் எனக்கு தெரியலை. முன்னேயுள்ளவங்கள் தங்களுக்கு முன்னேயுள்ளவங்களுக்கு கொடுக்கும் மரியாதை நடைமுறைகளைப் பின்பற்றியே பின்னாலுள்ளவங்களும் நடப்பாங்கள் என்பதை நீங்கள் மறக்காமலிருந்தால் நானும் திருந்திக் கொள்வேன்.” என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்றான்.

“இந்திராக்கா மாதிரியே இவனும் பேசுறான். இவனுடன் கதைவைச்சால் கைநீட்ட வேண்டித்தான் வரும்” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்தான் சாரு.

“அம்மா, அவன் பரமநாதனைபோல இவனையும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பினால் நிறைய உழைக்கலாம் என்று தான் கூறவந்தேன், அதனை இந்திரா ஏற்கலை. இதுதான் விசயம்” என்றான் சந்திரன்.

“நாய் விற்ற காசு குலைக்குமா அண்ணா?” சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள் சாரு.

“நாய் விற்ற காசு குலைக்காதடி அம்மா. ஆனால் மற்றவங்களை சாகடிக்கிற காசிருக்கே அதுநம்ம சந்ததியையே அழிச்சிடும்.” என்றான் சரஸ்வதி.

“அம்மா நம்மகுடும்பம் உயரத்தான் அண்ணா வழி சொன்னார், அதிலை என்ன தவறு?”

“நாங்கள் நல்ல முறையில் உழைத்து உயரவழி சொன்னால் அதை ஏத்துக்கலாம். மற்றவங்களை அழிச்சுத் தான் நாம் உயரணும் என்றால் அதைவிட தெருவிலே பிச்சை எடுத்து வாழ்வது விசேடமடி.”

“அம்மா நீ இந்தக்காலத்திலே, இந்த உலகத்திலே தவறிப்பிறந்திட்டாய். எங்கடைபழி உன் வயிற்றில் வந்து பிறந்தோம்.” என்று வேண்டா வெறுப்பாய் கூறிவிட்டு எழுந்து வெளியே சென்றான்.

“அவர் புண்ணியவான் போயிட்டார். நான் பாவி இவங்களோட இருந்து இப்படியெல்லாம் கேட்கவேண்டும் என்ற தலைவிதி.” என்று கூறியவாறு வாழியில் சாணம் கரைத்து முற்றத்துக்கு தெளித்தாள்.

அதே சமயம் வெளியில் சென்ற ரகு பாண்டன் திரும்பி வந்தான். அவன் கையில் ஒரு பதிவுத்தபாலும் இருந்தது.

“யாருக்கப்பா கடிதம்” சரஸ்வதி கேட்டாள்.

“அண்ணைக்கு”

“ரகு இங்கே கொண்டுவா. அட்டே றியீஸ்டர் லெட்டராச்சே. எங்கிருந்து வந்தது” சந்திரன்.

“எலக்சிற்றிற்போட் அட்றெஸ் போட்டிருக்கு”

புறஜக்காக வரமும் புவை

“அப்பி ிக்கேசன் ஒன்று போட்டிருந்தேன். இன்டர் வீயூலெட்டராயிருக்கும்.” என்று கூறியவாரே கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

“இன்று ஐப்பசி வெள்ளி நல்ல நாளில் இதுவந்திருக் கிறபடியால் நிட்சயமாய் உனக்கு வேலை கிடைக்கும்.” என்றுன் ரகு.

“அப்படிக்கிடைச்சால் நானே உன்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவைப்பேண்டா ரகு” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் சந்திரன்.

அண்ணை உனக்கு அந்தமனம் இருந்தால் அதுவே எனக்குச் சந்தோசம். என்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டாம் இங்கேயே மேலே படிக்க உதவிசெய் அதுவே போதும்” என்றுன்.

“அண்ணு குதிரைதான் முன்னுக்குப்பாயும். இது கழுதை பாயாது பின்னுக்குத்தான் போகும். எதுக்கும் கொடுத்து வைத்திருக்கணுமடா ரகு அதுசரி நீ ஸ்கூலுக்கு போகலை.” என்று கூறிக்கொண்டே வந்தாள் சாருலதா.

“இதோ நான் புறப்பட்டிட்டேன் ஒரு ருத்தல் பாண் வாங்கிவந்தேன் அதை விழுங்கி விட்டு மீண்டும் படுத்துத் தூங்கு” என்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டான் ரகு.

“போ போ, ஒருநாளைக்கு கன்னம் வீங்கத்தக்கதாய் நான்தரலை என்பெயர் சாருலதா இல்லை”

“என்னை அப்படி நீ கைநீட்டி அடிச்சே உன்னையாருமே கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டான்டி கழுதை”

“இங்கே பாரம்மா இவன்ரை கதையை” என்று சாரு சினுங்கினுள்.

“ரகு போப்பா. என்ன பிள்ளைகளோ நீங்க நிமிஷத் துக்கு நிமிஷம் சண்டையும், சமாதானமும், சந்தோசமும் நாங்கள் அண்ணன் தங்கை என்றால் இப்படியா இருந்தம். ஒருத்தரை ஒருத்தர் நீ என்று சொல்லித் தெரியாது.” என்று கூறிக்கொண்டே பாணை சாருலதாவிடம் நீட்டினுள்.

“அம்மா நீ பெரியக்கா வீட்டை போறியா?”

“ஆமா:”

“நான் ரவுணுக்குபோறன். இரண்டு மணிக்குத்தான் வருவேன். நீங்களே வேளைக்கு வந்து சமையுங்கோ”

“சரி, இதுக்குத்தான் இத்தனை ஆர்ப்பாட்டமா, எதுக்கும் நோத்துக்கு வந்திடு. இந்திரா வந்தால் என்னைத் தான் திட்டுவாள்.”

“அம்மா என்ருல் அம்மாதான்” என்று தாயின் கன்னத்தை கிள்ளிவிட்டு குதித்தோடினாள் சாரு.

2

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை எல்லோரும் வீட்டிலே தானிருந்தார்கள். ரியூசன் கிளாஸ் முடிந்து வீடு திரும்பிய இந்திரா வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் எல்லோரும் அமைதியாயிருந்தனர். கால் முகம் கழுவி உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு இந்திரா வந்த போது சரஸ்வதி தேனீர்க்

கோப்பையுடன் வந்தாள். அதே சமயம் சந்திரன் நேர் முகப்பரீட்சைக்கு வந்த கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து அவளிடம் நீட்டினான். கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தவள் “இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையில் எப்படி இது ....?” என்றாள்.

“வெள்ளிக்கிழமை வந்த கடிதம், நீங்கள் எங்கே ஆறு தலாயிருக்கிறீர்கள். இன்று சண்டே” என்று தலையைச் சொறிந்தாள்.

“வெள்ளிக்கிழமை வந்தது நல்லது. நிச்சயம் உனக்கு வேலைகிடைக்கும். சந்திரா உனக்கு வேலைகிடைக்கும் அந்த பொன்னான நாளை நினைத்து நான் சந்தோசமடைகிறேன்” என்றபோது அவள் முகத்தில் தோன்றிய பிரகாசத்தைப் பார்த்து சந்திரன் வியப்படைந்தான்.

காதளவோடிய காவிய நயனங்களும், எடுப்பான நாசியும், சங்குமணிப் பற்களும், கட்டையோ, உயரமோ இல்லாத வளாத்திக்கேற்ற உடற்கூட்டும், இடுப்புக்குக்கீழே கருநாகம் போல நெளிந்து தூங்கும் பின்னலும், இத்தனை கொள்ளை அழகையும் வைத்துக் கொண்டு தபசி போல வாழும் அவளை நினைக்கும் போது பெருமையாகவிருந்தாலும் ஏனோ அவளிடம் ஒருவித வெறுப்புணர்வுமிருந்தது.

“அக்கா” என்றாள்

“என்னப்பா”

“எனக்கு ஏதோ வேலை கிடைத்து விட்ட மாதிரி யல்லா நீங்கள்... ” என்று இழுத்தாள்

“டேய் சந்திரா உனக்கு தன்னம்பிக்கை கிடையாது. நீ எப்பவும் நான் என்றே சிந்திக்கின்றாய். அதனால்தான் உனக்கு மற்றவர்களைப் பற்றிய நினைப்போ, நம்பிக்கையோ

ஏற்படுவதில்லை. என்றும் என் மனதில் தோன்றுவது பிழை போகாது நிச்சயம் உனக்கு இந்த வேலை கிடைக்கும் என நான் நம்புகிறேன்” என்றுள்.

“நான் விசாரித்துப் பார்த்தளவில் ஏற்கனவே இப் பதவிக்கு ஆட்களை ‘செலக்ட்’ பண்ணிட்டாங்களாம். சும்மா கண்துடைப்பாய்.....” என்று குரல் சோரக் கூறினாள்.

“டேய் சந்திரா! உனக்கேண்டா இப்படியான கற்பனைகள்’

“கற்பனையாக நான் சொல்லலை. கேட்டதைத் தான் சொன்னேன்.”

“யாரோ சொல்வதைக் கேட்டு நீ நம்புகிறாய். அதிலேயே மனம் சோர்ந்திட்டாய். நேர்முகத் தேர்வுக்கு போகாமல் படம் பார்க்கவும் போய் விடுவே. ஏன் டா உனக்கிந்தப் புத்தி.”?

“அக்கா நான் ....”

“டேய் உனக்கு நான் ஒன்று சொல்லட்டுமா? எனக்கும் இப்படி ஒரு ஐப்பசி வெள்ளிக்கிழமையன்று தான் நேர்முகப் பரீட்சைக் கடிதம் வந்தது. அம்பாளை வேண்டிக் கிட்டுப் போனேன் அவள் என்னைக் கைவிட்டாள். ஆகவே தான் நான் உறுதியாக நம்புறன். மனிதர்களை நம்புவதிலும் அதற்கு மேலான சக்தியை நம்பு. வேலைகிடைக்கும் என்ற ஒரே நம்பிக்கையுடன் போ. அப்புறம் அவள் செயல்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டாள்.

சில நிமிடங்களில் வெளியே புறப்பட ஆயத்தமாய் வந்தவள் அம்மாளை அழைத்தாள்

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

“என்னடியம்மா இப்பதான் வந்தாய், அதற்குள் என்னடி வந்தது?” என்றாள்.

“அம்மா எங்கள் பிரின்சிப்பல் வீடுவரை போய்விட்டு வாரேன்”

“விடிந்தால் பாடசாலையிலே சந்திக்கலாம் தானே?”

“இது அவசியமான, அவசரமான விடயம். அவரோட மச்சான் ஒருவர் இலக்றிக்கல் சுப்பிரீன்டனாக இருக்கிறார். அவரைப் போய்ப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லி வைத்தால் இவன்ரை அவநம்பிக்கையாவது நீங்கலாம். நான் வாரேன்” என்று கூறி விட்டு வேகமாகச் சென்று மறைந்தாள்.

சந்திரன் திகைத்து விட்டான், விடயத்தைக் கேட்டதுமே காற்றாய் பறக்கும் அக்காளிடம் அலட்சியமாக நடந்து கொண்டு கடிதத்தைத் தாமதித்து விட்ட குற்ற உணர்வு அவனை உறுத்தியது. விழிகள் கலங்க அவள் சென்ற திசையைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

அவளைப் பற்றி எதுவும் ஒருவராலும் கூறமுடியாத நிலையிலிருக்கின்றாள். அவள் சாதாரண பெண்ணில்லை. மற்றவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத புதிர்.

பச்சைப்பிள்ளை போல அவள் சிரிக்கும் போது கை கூப்பித்தொழ வேண்டும் போலிருக்கும். பத்திரகாளியாய் மாறும்போது பயந்துநடுங்க வேண்டியிருக்கும் ‘என்னப்பா’ என்று பாசமுடன் அழைக்கும் போது அக்கா என்று கட்டியணைத்துக் கதற வேண்டும் போலிருக்கும். டேய்முட்டான் எனும் போது சீ இவளும் ஒரு உடன் பிறப்பா என வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. இத்தனைக் கிடையிலும் வந்தவள் ஒரு நிமிடம்கூட உட்காராமல் புறப்பட்டு ஓடுவதை

நினைக்கும் போது அவள் கால்களில் விழுந்து மானசீகமாக மன்னிப்புக் கோரினாள் சந்திரன்.

“என்னண்ணே பேயறைஞ்சவன் மாதிரி நிக்கிறே. தெய்வம் கோயில்ல இல்லை என கூறுவாயே அது உண்மை தான். நீ சொல்லி விட்டு கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி நிற்கிறே. அக்கா எனக்காக இல்லை. உனக்காகத் தான் ஒரு போய் கடையில் ஒரு பக்கட் சூடம் வாங்கி வந்து அவங்க வந்ததும் கொழுத்தி விழுந்து கும்பிடு. உனக்கு நிச்சயம் வேலை கிடைக்கும். அக்கா தான் எங்கதெய்வம். அவ மனசு வைச்சால் எதுவும் நடக்கும்” என்றாள் ரகு.

“டேய் ரகு நான் உனக்கு மூத்தவன் என்றாலும் பரவாயில்லை. வேண்டுமானால் உன் ஆத்திரம் தீருமட்டும் என் கன்னத்தில் போட்டுக்கடா. என்னை இப்படி வார்த்தையாலை அடிக்கடி குத்திக் கொல்லாதே. பிளிஸ்” என்றாள்.

“அண்ணா நீங்கள் .....” என்று தடுமாறினாள் ரகு.

“ஆமாண்டா ரகு. அக்காவைப் புரிந்தவன் நீ மட்டும் தான்டா. அவ எனக்கு ஓர் புதிதாகவே தென்படுகிறு” என்று கண்கலங்க கூறியவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு விழிகலங்க, உதடுகளில் நகை மலர நின்றுருந்த சரஸ்வதியின் பாதங்களில் சென்று வீழ்ந்தான் சந்திரன்.

“அம்மா - அம்மா” அவன் சிறு குழந்தை போல விம்மினாள்.

“சந்திரா!” என்று அவன் தலையைக் கோதிவிட்ட சரஸ்வதி அவனைத் தூக்கி மார்போடு தழுவிக்கொண்டாள்.

“பைத்தியக்காரா இதுக்கு ஏன்டா குழந்தை மாதிரி அழுகிறாய். உன் தம்பி அவனைப் புரிந்து கொண்டளவிற்கு உனக்குப் புரியவில்லையே” என்றாள்.

இரவு ஏழு மணியடிக்கும் போதுதான் இந்திரா வீடு திரும்பியிருந்தாள். அவளிடம் யாரும் எதுவும் கேட்பதில்லை அவளாகக் கூறினாலொழிய அவளிடம் சரஸ்வதியே எதுவும் கேட்கமாட்டாள் அவளுடைய முகக் குறிப்பிலிருந்தும் எதுவும் யாரும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

ரகுவும், சாருலதாவும் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தனர். சந்திரன் அன்று வீட்டை விட்டு எங்குமே போகவில்லை. சரஸ்வதி மகளுக்கு தேவீர் கொடுத்து விட்டு இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக இடியப்பம் பிழிந்து கொண்டிருந்தாள். சந்திரனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எழுந்து அவளுக்கு சமீபமாக வந்து நின்று “அக்கா” என்றான்.

“என்னப்பா” என்றாள்.

“போன விடயம்.....” என்று இழுத்தான்.

“சந்திரா நீ வளர்ந்திருக்கிறாய். இருபத்திநாலு வயது நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. வதந்திகளையும், ஊர்க்கதைகளையும் நம்புமளவிற்கு உண்மைகளை நம்ப முடியாமலிருக்கின்றாய். நீ சொன்ன விடயத்தை அவரிடம் கூறினேன். அவர் சிரித்தார். இன்றைய அரசியல் வாதிகளும், லஞ்சத் தரகர்களும் சேர்ந்து உண்மையை மக்கள் நம்ப முடியாமல் செய்து விட்டார்கள் என்றார். இரண்டாயிரத்துக்கு மேல் அப்பிளிக்கேசன்கள் வந்திருக்காம். அவற்றில் இருநூறு பேரைத்தான் இன்டவியூவுக்கு அழைத்திருக்கிறார்களாம். தருதிக்கும், திறமைக்கும் ஏற்ப கொஞ்சப் பேரைத் தான் எடுக்கப் போடுங்களாம். இதற்கு மேல் நாம் என்ன பண்ணலாம்.? நமக்கு மேல் ஒரு சக்தியிருக்கு. அந்த நம்பிக்கையில் சொல்லுறன் உனக்கு நிச்சயமாய் வேலை கிடைக்கும்” என்று கூறிவிட்டு தன்னுடைய பாடசாலை குறிப்புகளில் கவனம் செலுத்தினாள் இந்திரா.

சந்திரன் தயங்கித் தயங்கித் திரும்பிச் செல்வதைப் பார்த்து விட்டு ஏதோ யோசித்தவனாக “சந்திரா” என்று அழைத்தாள். சந்திரன் திரும்பவும் அவளருகே வந்து நின்றான்.

“இப்படி உட்கார்.” என்று எதிர்புறமாயிருந்த நாற்காலியை சுட்டிக் காட்டினான்.

ஹோலின் மறுபக்கத்தில் இன்னொரு மேசையில் படித்துக் கொண்டிருந்த ரகுவும், சாருலதாவும் காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டனர். இந்திராவின் செயல் அவர்களுக்கு வியப்பாயிருந்தது. ஒருநாளாமில்லாதவாறு சந்திரனை தன் மேசையடியில் ஏன் உட்காரச் சீசய்கிறாள் அக்கா என்பது அவர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“சந்திரா உனக்கு ஏதும் தேவையா?” பரிவோடு கேட்ட இந்திராவை அவனும் விடிப்புடன் பார்த்தான்.

“சந்திரன் நீ சின்னப்பிள்ளையில்லை. இந்தக் குடும்பத்தை நீ பார்க்க வேண்டியவன். உன்னை வெளிநாடு அனுப்ப முடியாது என்று நான் கூறிய பின்பு என் மீது உனக்கு ஒருவித வெறுப்பு இல்லையா? நீயே சிந்தித்தால் உண்மை நிலை உனக்கு புரியும். கௌரவத்துடனும், மானத்துடனும் வாழவேண்டும் நம்ம குடும்பம் என்பதற்காகத்தான் அப்பா இருந்தவற்றையெல்லாம் அக்காவுக்கு கொடுத்து கல்யாணம் செய்து வைத்தார். அப்பா கண்ணை மூடும்போது நான் தொழிலில் சேர்ந்திருந்த காரணத்தால் எங்கள் குடும்பத்தை பார்க்கும் பொறுப்பு என் தலையில் விழுந்தது. நானும் தொழிலின்றியிருந்தால் இன்று எங்கள் நிலை எப்படியிருந்திருக்கும்? ஏதோ கடவுள் புண்ணியத்தால் எனது சம்பளம் நாங்கள் பட்டினி கிடக்காமல், அடுத்த வீட்டில் கடன் வாங்காமல் சாப்பிடுகின்றோம். ரியூசனல்

வரும் பணத்தை பாங்கில் போட்டுள்ளேன். அதுவும் எனக்காக இல்லை. சாருவுக்காகத்தான். நீ ஓர் தொழிலில் சேர்ந்தால் அவள் பிரச்சனையை ஒருவாறு சமாளித்து விடலாம் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் அன்றாட அத்தியாவசிய தேவைகளுக்கு தேவையாயின் நான் இல்லையென்றாகூறுவேன். அம்மாவிடம் காசு கொடுத்திருக்கிறேன் உனக்கு ஏதும் எடுக்க வேண்டியிருந்தால் வாங்கிக்கொள்”

“சரி அக்கா” என்றான்.

“நானும் ஒரு பெண் எனக்கும் ஆசாபாசங்கள் இருக்கும் என்பதை நீங்கள் மறந்து விட்டீர்களோ அல்லது என்னை ஏதோ ஐடம் என நினைத்தீர்களோ நான் அறியேன் உங்களைப் போல நானும் என்னைப் பற்றியே மட்டும் சிந்தித்தால் உங்கள் நிலை, எங்கள் குடும்ப கௌரவம் என்னாகும்? சாருவைப் பற்றி பல்வேறு கதைகள் என்காதுக்கு எட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அது பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஏன் தெரியுமா? அப்பாவுக்கு விதி அவ்வளவு தான் என்றாலும் தன் குடும்பக் கௌரவம் பற்றியே சிந்தித்து அதனால் உறவினர்களையும் பகைத்துக் கொண்டு அந்தத் துன்பத்திலேயே உயிர் விட்டார். இது உங்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்தவை. ஆகவே பட்டினி கிடந்தாலும் மானம், மரியாதையுடன் கௌரவமாக இருப்பீங்கள் என்ற நம்பிக்கையுண்டு. என்னுடைய ஆசைகள், எண்ணங்கள் யாவையும் மூட்டை கட்டிவைத்து விட்டு உங்களுக்காக வாழுகிறேன். நீ இந்த வீட்டின் தலைமகன் என்றைக்கு நீ உழைத்து சாம்பாதித்து என்னை இப்பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கின்றியோ அன்று தான் எனக்கு நிம்மதி” என்று கூறியபோது அவளுடைய காவிய விழிகள் கலங்கி நீர் முத்துக்கள் உதிர்ந்தன.

அவள் கூறியவற்றைக் கேட்டதும், சந்திரனுடைய மனம் வேதனையால் துடித்துத் துவண்டது. இன்று தான் அவளுக்காக அவன் மனமிரங்கியது. அவள் தன்சுயநலனை தன் சுயவாழ்வைத் துறந்து தங்களுக்காக ஓர் தியாக வாழ்வை வாழ்கிறாள் என்பதை உணர்ந்தான்.

“என்னை மன்னிச்சிடக்கா” என்றுள்.

“நீ என்னடா தவறு செய்தாய்? உனக்கு தொழில் கிடைத்த பின்புநான் இவைகளைக் கூறினால் சில சமயம் உனக்கும் இவை தேவையற்ற கதைகளாகியிருக்கும். ஆகவே தான் கூறினேன். ஏதோ என்னால் முடிந்தளவு செய்கிறேன். இதோ பார்ப்பா ஒரு ‘ரொபி’ கிடைச்சாக்கூட நாங்கள் நாலுபேரும் பகிர்ந்து உண்பதில் தான் எனக்கு மகிழ்ச்சி. அதை நானே இரகசியமாக வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டால் அதில் என்ன சுகம் கிடைக்கும்? எதையும் எனக்கு என்று எண்ணாமல் எமக்கு என்று எண்ணினால் அதிலேயே ஒரு திருப்தி இருக்கிறதில்லையா? என்னால் இயன்றவரை பிறருக்குச் செய்யாவிட்டாலும் என் குடும்பத்துக்குச் செய்கிறேன். இதைவிட அதிகம் எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்து அதற்காக நீங்கள் என்னைக் கோபித்தால் அதற்காக நானும் கோபப்படமாட்டேன். உனக்கு வேலை கிடைத்தால்..... அப்புறம் .. சரி நீ போ” என்று கூறிவிட்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“அக்கா அண்ணாவுக்கு சவுக்காரம் நல்லா நுரைக்கப் போடுரு இல்லையா ரகு” என்று இரகசியமாகக் கூறினாள் சாருலதா.

“கழுதைக்கு உபதேசம் காதில் ஒதினாலும்..... அந்தக் கழுதை கூட தேவலை. நீ அதைவிட கேடான ஒரு ஜென்மம்” என்றுள் ரகு.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

“ஏன்டா தடிக்கமுதை என்னை என்னென்று நினைச்சிருக்கே உன்னை... பல்லைக் கடித்தாள்

“உன் வண்டவாளங்கள் சில நாளும் அறிந்து இருக்கிறேன். அக்கா சொன்னது கேட்டுதில்லை. கவனமாயிரடி பெட்டைக் கழுதை” என்று கூறினாள்.

அவளுடைய பலவீனத்தில் ரகு தாக்குதல் நடத்தி விட்டான். மற்றவர்களுக்கு தெரியாது என்று தான் நடத்தும் கள்ளத் தனங்கள் எப்படிக் கொடுக்கிறோ அவன் காதுகளுக்கு எட்டியிருக்க வேண்டும் எனப்பயந்தான். அச்சமயம் முரளி கூறிய விடயங்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

முரளி வேறு யாரோ அல்ல. அவளுடைய மாமன் மகன். அவனுடைய தகப்பன் அருணாசலத்துக்குச் சொந்தமான புடவை மாளிகையில் அவன் தான் சின்னமுதலாளி அவருக்கு ஒரே செல்லமகன். பத்தாம் வகுப்புடன் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு தங்கள் ஸ்தாபனத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். அவனுடைய திரண்ட சொத்துக்கு ஒரே வாரிசு. அவன் சாருலதாவை விரும்புகிறான். அவனோடு படத்துக்கும், கோயிலுக்கும் என்று ஞாயிற்றுக் கிழமை, வெள்ளிக்கிழமைகளில் சேர்ந்து சுற்றுவாள். அதே சமயம் ரைப்பறைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட்டில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அங்கே படிப்பவர்களோடும் பழகுகிறாள். அவள் யாரையாவது காதலிக்கிறாளா அல்லது புதுமைப்பெண்ணை பலரோடு பழகுகிறாளா என்பது தெரியாது. இவையாவும் ரகுநந்தன் கேள்வியுற்ற விடயமானாலும் அவன் அக்காள் எப்படி அவளோடு கதைப்பது என்று புரியாமல் திணறுகின்றான். இவைகளையெல்லாம் அறிந்து வைத்துக் கொண்டு தான் தன்னை மிரட்டுகிறோ எனப்பயந்து விட்டாள் சாருலதா

அக்காவின் கட்டுப்பாடுகளை மதிக்காத சுதந்திரப் பறவையாக மாறிக் கொண்டிருந்தாள் சாருலதா. அம்மா ஒரு பழைய பஞ்சாங்கம் அக்கா அதற்கு வக்காலத்து வாங்கும் சட்டத்தாணி என்பது அவள் நினைப்பு. தன் வயதொத்த பெண்கள் எப்படி, எப்படியெல்லாமோ திரிகின்றார்கள். சைக்கிள் ஒருவதற்குகூட தடைவிதிக்கும் அக்காவை ஒரு ரீச்சர் என்று கூட மதிக்க அவள் தயாராக வில்லை எத்தனை இளம் பெண்கள் பைசிக்கிளில் வந்து அவளிடமே படிக்கின்றனர். எப்படிப் பட்டிக்காட்டுப் பெண்போல என்னை நடத்த விரும்புகிறாள் என்று நினைக்கும் அவள் மிது கோபம், கோபமாக வருகின்றது சாருலதாவுக்கு. ஆகநன்மை, தீமை பற்றி யோசிக்காமல் அக்காவை அவளுடைய கட்டுப்பாடுகளை மீறுவதில் அவளுக்கு ஒருதிருப்தி இருந்து வருகிறது. அதற்கு அவளுக்கு உறுதுணையாகவிருந்த அண்ணன் இன்று அவள் முன் தலை குனிந்து நின்றதும், மன்னிப்புக் கேட்டதும் பெருத்த அவமானமாகிப்போய் விட்டது. அவனுக்கு வேலை கிடைத்தால் அவன் பணத்தில் தன் நினைவுகளை, கனவுகளை நிறைவேற்றலாம் என்று கனவு கண்டவள் அது நடக்காது போலும் என்று நினைத்தவுடனேயே அழுகை வரும் போலிருந்தது. புத்தகங்களை மூடிவைத்து விட்டு எழுந்துசென்று விட்டாள்.

படுக்கையில் கிடந்த படியே தன்னுடைய எதிர்காலம் பற்றி ஆராய முற்பட்டாள் சாருலதா. மாமன் மகன் முரளி தன்னைக் காதலிப்பதால் அவனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு பணக்காரியாக வாழலாம். ஆனால் அங்கேயிருக்கும் மாமாவும், அத்தையும் பழைய பஞ்சாங்களாச்சே முரளி தனிப் பிள்ளையானாலும் அப்பாவுக்கு பயந்தவன். மாமாகீறிய கோட்டை தாண்டும் துணிவு அவனுக்கு கிடையாது அதுமட்டுமா? அக்காவுக்கு துதிப்பாடல் பாடுகிறவன் தன்னுடன் எப்படி ஒத்துழைப்பான்? இந்தக் கேள்வி மனதில் தோன்றியதும் முரளி ஒருநாள் கூறியவை ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

புஜைக்காக வாழும் புவை

“சாரு நான் உன்னை விரும்புவதற்கு காரணமே உன் அக்காமீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையில்தான். அவங்களுக்கு தங்கையாக பிறந்ததே நீ சீசய்த புண்ணீயம். அவங்களைப்போல ஒரு அக்கா எனக்கில்லையே என்று நான் வருந்துகின்றேன்” என்றான்.

“அப்படியானால் மாமாவிடம் சொல்லி அவளை நீங்க தத்து எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்.” என்று வெடுக்கென்று கூறினான் சாரு.

“அப்பாவே அவங்களை மகளாகத்தான் நினைக்கின்றார். அம்மா அடிக்கடி கூறுவா “என்ன இருந்தாலும் இந்து அண்ணனைப் போல பெண்” என்று. உனக்கு ஏன் அவங்க மீது இப்படி வெறுப்பு?”

“அது ஒரு பஞ்சாங்கம்”

“அவங்களா? சாரு அவங்க ஒரு வரையறைக்குட்பட்டு வாழுகிறார்கள். தனக்கென்று இல்லாமல் மற்றவர்களுக்காக வாழும் மனம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லைப்பார். அப்படியொரு புனித நினைவுகளைச் சுமந்து கொண்டு வாழ்கிற அந்த மனம் வேறு யாருக்கு வரும்? உனக்கு அப்படிப்பட்ட மனமிருக்கா சாரு?”

“ஏன் நான் மற்றவங்களுக்காக என்னை விட்டுக் கொடுக்கணும்?”

“இப்படியே அவங்களும் நினைச்சிருந்தால் உங்க நிலமை எப்படியிருந்திருக்கும்?”

“யாரைப் பார்த்தாலும் அவளைப் பற்றியே பேசுருங்க அவளையார் அப்படியிருக்கச் சொன்னது? அவள் இல்லாட்டி நாங்கள் செத்தா போயிருப்போம். அப்பாவில்லாத பிள்ளை

கள் எல்லாம் தெருவிலே நாதியற்றுத் திரிகின்றார்களா? இது தான் நீங்கள் காதலிக்கின்ற லட்சணமா? தமக்கையின் நினைவில் தங்கையிடம் காதலா?"

“சாரு” என்று கத்தினான் முரளி.

“பின்னே என்னவாம்? சும்மா எதுக்கெடுத்தாலும் அவளைப்பற்றியே கதைக்கிறீங்களே. அவளையே லவ் பண்ணுறது தானே?”

“சாரு நீ இப்படித் தப்பாகக் கதைத்துப் பழகாதே. அவங்களைப் பூஜைக்குரிய மலராக நினைக்கிறேன். உன்னை என் மனதுக்கினிய மலராக நுகர விரும்புகிறேன்”

“ஆகா இவர் பெரிய கவிஞர்”

“சாரு சத்தியமாய் சொல்லுறன். நீ இன்றேல் எனக்கு வாழ்வு இல்லை. உன் அக்காவைப்போல நானும் இருந்திட்டுப்போறன்” என்றுன்.

“மாமாவின் சொத்துக்கு ஒரே வாரிசு. சாமியாராயிட்டா அப்புறம் எப்படி? இத்தனை சொத்துக்கள் இருந்தும் சந்தோசமில்லாத வாழ்க்கை வாழ்ந்துக்கிட்டிருக்கிறியே என்னைக் கட்டிக்கிட்டாலும் இப்படித்தானிருப்பியா?”

“நீ எதை சந்தோசமான வாழ்க்கை என்று நினைக்கிறே சாரு?”

“அதுவா? அது... அது... இன்னொரு நாளைக்குக் கூறுகிறேன்” என்று கூறுவிட்டு வந்து விட்டான்.

அந்தக் கேள்விக்குரிய பதிலை அவனிடம் கொடுத்து அவற்றிற்கு அவன் சம்மதித்தால் தான் அவனை... என்று நினைத்துக் கொண்டே எழுந்து சாப்பிடச் சென்றான்.

3

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, அத்துடன் பெளர்ணமி வேறு. தூர்க்கையம்மன் கோயிலில் வழிபாடு முடித்துக் கொண்டு பஸ்ஸிற்காக நின்றிருந்தாள் இந்திரா. பஸ் வரத்தாமதமாகியதால் ஷையில் வைத்திருந்த தினசரியை விரித்துப் படித்துக் கொண்டு நின்றாள். பத்திரிகையில் கவனம் செலுத்தியதால் பக்கத்தில் நின்றவர்களைப் பற்றி அவள் தெரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை.

“சித்தி, சித்தி” என்று அவள் சேலையைப் பிடித்து இழுத்த சிறுவனைப் பார்த்ததும் ஒரு கணம் பிரமித்துப் போனாள். அக்கம் பக்கத்தில் அச்சிறுவனுக்குரியவர்களைத் தேடினாள் யாரும் அவனுக்கு உரிமை கொண்டாடவில்லை.

“உங்க அம்மா அப்பா எங்கே?” என்று சிறுவனைக் கேட்டாள்.

“அதோ அம்மா” என்று கடைப்பக்கம் சுட்டிக்காட்டினாள். அவன் சுட்டிக்காட்டிய திசையில் பார்த்த இந்திரா ஒருகணம் திடுக்கிட்டாள். அதற்கிடையில் அவன் தாய்கை காட்டி அவளை அழைத்தாள்.

சிறுவனைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்தவாறு அவளை நோக்கிச் சென்றாள் இந்திரா.

“இந்து அங்கே ஆட்கள் நின்றார்கள். அதனால் தான் இவனை அனுப்பினேன். மன்னித்துக்கொள்” என்றாள். சிறுவனின் தாயான சரளா. அவள் விழிகள் கலங்கி நீர் முத்துக்கள் சொரிந்தன.

“அக்கா எங்களைத் தேவை என்று நீ கருதியிருந்தால் வீட்டுக்கே வந்திருக்கலாமே. எத்தனையோ வருடங்களுக்கு பின்பு வழியில் பார்த்ததும் தங்கச்சி ஞாபகமா?” என்று கொஞ்சம் குத்தலாகக் கேட்டாள் இந்திரா.

“இந்து என் மனம் படும் வேதனையை உனக்கு எப்படித் தெரிவிப்பேன். நான் செய்த தவறுக்கு அப்பா கொடுத்த தண்டனையை நீ மறந்திட்டியா? நான் தான் வரலை உனக்கு அக்கா மீது அப்படி என்ன கோபம்? நீ வந்திருக்கலாமில்லையா? என்ன இருந்தாலும் அப்பா வீட்டுப் படியேறக் கூடாது என்று கூறியதை அவர் மீற முடியாது தவிக்கிறார். எப்படி நான் அங்கே வரமுடியும். இந்து?” அவள் விழிகள் அருவிகளாகி விட்டிருந்தன.

“அப்பா தான் இல்லையே. அம்மா தான் உங்களைப் பார்க்க வந்திட்டிருக்கிறுவே. இதைவிட வேறுயார் வந்து அழைக்கணும் என்று எதிர்பார்க்கிறீங்க?”

“இந்து இன்று நீயே எங்கள் குடும்பத்தின் தலைவி. நீ ஒரு முறையாவது வந்து என்னை வா என்று அழைத்தால் என்ன குறைஞ்சா போயிடும்?”

‘நீ என் கூடப்பிறந்தவள் தானே? என்னை நீ புரிஞ்சிக்கிட்டது இவ்வளவு தானே?’

“இந்து உன்னைப் பற்றி அம்மா கதைகதையாகக் கூறுவா. அப்பாவின் குணம் அவளிடம் குடிகொண்டிருக்கு என்று சொல்வா. அதுமட்டுமா? நாங்கள் ஒரே ரத்தத்தில் உருவாகி ஒரே குடலில் கிடந்தவங்களாயிருந்தும் குணத்தைப் பொறுத்தவரை வேறுவிதமாகி விட்டோம். நீயும் அப்பா கூறியது போல கூறிவிட்டால் எப்படி என்னால்

அதைத் தாங்கிக்க முடியும். இந்து நான் ஆசைக்குப் பலி யானவள் என்னைப்பத்தி மட்டுமே நினைச்சேன். ரகுவையும் உன்னையும் தவிர மற்றவங்கள் சுயநலவாதிகள் எல்லோரும் தங்களுக்காக வாழும் போது நீ குடும்பத்துக்காக வாழும் பெருமை பற்றி இவர் அடிக்கடி கூறுவார். தேவையில்லாமல் அங்கே போய் அந்த நல்ல மனதைப் பகைச்சுக்காதே என்று சொல்வார். அதனால் தான் பயந்து நான் வரலை இந்து” என்றார்.

அவனைப் பார்க்க பரிதாபமாயிருந்தது என்ன இருந்தாலும் அவள் அக்காள். தன்முன்னே நின்று குழந்தை போல தேம்புவதைக் காண அவள் மனம் கசிந்தது.

“அக்கா அழாதே பஸ் வருது ஆறுதலாய்...” என்று கூறிய பொழுது அவள் கையைப்பிடித்து தடுத்தாள் சரளா.

“இந்து இந்தப்பஸ் போனால் இன்னொரு பஸ் வரும். இன்றைக்கு உன்னை சந்திக்கவென்று தான் அம் பாள் என்னை இங்கு வரவழைத்துள்ளாள். நான் இங்கே வருவதில்லை. இன்று காலையில் என்னைப் புரியாத ஒரு ஆவல் தூண்டிற்று. இன்று உன்னை விட்டால் இனிமேல் சந்திக்க முடியுமோ என்று என் உள்ளம் பயப்படுகிறது” என்ற போது அவளைப் பற்றியிருந்த கரம் நடுங்குவதை உணர்ந்தாள் இந்திரா.

“அக்கா உன்மீது எனக்கு ஒரு கோபமுமில்லை. அப்பா இறந்தபோது கூட நீ வரவில்லை என்ற ஆத்திரம் தான். பார்க்கப் போனால் நீ கூறுவதிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது சரி வாவேன் வீட்டுக்குப் போவம்”

“இந்து எனக்கும் மனந்தாண்டி. ஆனால் அவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் வந்தால்..... மீண்டும் ஆசையினால் ஓர் தவறைச் செய்தவளாகி விடுவேன்” என்றார்.

“அக்கா செய்த தவறினால் நீ நன்றாக படிப்பினைக் கற்றுக் கொண்டுக்கிரும், டேய் கௌசிக் கண்ணு உங்கம்மா புத்திசாலித்தனமாக முன்பே நடந்திருந்தால் நாங்கள் இப்படியிருந்திருக்கத் தேவையில்லை” என்று அவர்கள் என்னத்தில் முத்தம் கொடுத்து விட்டு தாயிடம் அவனைக் கொடுத்தாள்.

“இந்து அம்மாவோட ஒரு நாளைக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வாவேன்” என்றாள்.

“சரி அக்கா நான் வாரேன்” என்று கூறிவிடை பெற்றாள்.

பஸ்வண்டி முன்னோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது, இந்திராவின் சிந்தனை பின்னோக்கிச் சுழன்று கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு முத்தபிள்ளையான சரளாவுக்கு படிப்பில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. வீட்டில் அம்மாவுக்கு துணையாக இருக்கவும் பிடிக்கவில்லை பக்கத்து ஊரான தாவடியிலுள்ள மின்தறியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள் அங்கு வேலைக்கு போய்வரும் வழியில் தான் ராமநாதனுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இந்திரா யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் சங்கீத படிப்பு கடைசி வருடம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் அக்காவுடைய அந்தரங்கம் எதுவும் இந்திராவுக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் மாலை வீடு திரும்பிய இந்திரா மூலைக் கொருவராய் அம்மாவும், அக்காவும் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டு செய்வதறியாது திகைத்து விட்டாள். என்ன நடந்திருக்கும் என்று புரியாமல் குழம்பிப் போனால், அப்பா நேரம் கழித்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். அப்பாவும் அம்மாவும் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து ஓரளவு விடயத்தை ஊகித்துக் கொண்டாளாயினும் அது பற்றி அக்காவிடம் என்ன கதைப்பது என்று தெரியாமல் குழம்பினாள், அன்றிரவு எவரும் சாப்பிடவும் இல்லை.

காலை விடிந்ததும் விடியாததுமாய் அப்பா எழுந்து வெளியே போனவர் எட்டுமணியளவில் திரும்பி வந்தார். அன்று இந்திராவும் வீட்டை விட்டு வெளியே போகவில்லை. பத்து மணியளவில் ஒரு கார் வந்து வாசலில் நின்றது வயதான மனிதர் ஒருவரும் ஒரு இளம் பெண்ணும் இறங்கி உள்ளே வந்தனர். அவர்களை அப்பா வரவேற்றார். அவர்கள் தயங்கித் தயங்கி வந்து உட்கார்ந்தனர். அப்பா மிகவும் கலங்கிப் போயிருந்தார் வந்தவரே சுற்றி வளைக்காமல் நேரடியாகவே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“இதோ பாருங்க கந்தசாமி. ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து போச்சு. நல்லநாளாய் பார்த்து முகூர்த்தத்தை வைச்சுக்கலாம். ஏதோ உங்க பொண்ணுக்கு செய்ய வேண்டியதை நீங்கள் செய்தால் சரி வேறு நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்றார்.

“என் நிலமை உங்களுக்கு புரிந்திருக்கும். என் இயல்புக்கு மேல் பெரிசாக எதுவும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. ரொக்கமா ஐம்பதும், நகையும் போடலாம். உங்களுக்கு வசதி போல நாளைக் குறிக்கலாம். நான் பொண்ணைப் பெத்தவன் மடியிலே நெருப்பை வைத்து கட்டிய நிலையில் நிற்கிறன். இந்த விடயத்தை அறிந்தது முதல் வாயில தண்ணி கூட விடலிங்க” விழிகள் கலங்கின.

“அதுதான் சுபமாக நல்லதாய் போச்சே இனியேன் கலங்கிநீங்க சின்னஞ்சிறுசுகள் வயதுக் கோளாறு. விட்டுத் தள்ளுங்க உலகத்தில் இப்படி எத்தனையோ நடக்கும், சரி சரி அம்மா சந்தோஷமா எல்லோருக்கும் தண்ணி கொண்டாங்க” என்றார் செல்லையாபிள்ளை.

“நீங்கள் நல்ல மனசுடன் சம்மதிச்சிட்டீங்க. இல்லை யெனில் என் மானம் மரியாதை எல்லாம் போய் நாங்கள்

குடும்பத்தோட ...” அவரால் மேலே பேச முடியவில்லை, விழிகளில் நீர் மல்கி நின்றன.

“இங்கே பாருங்க இதையெல்லாம் நினைச்சிட்டிருந்தால் எப்படி? நம்நிலைவரம் நம்ம பிள்ளைகளுக்குத் தெரியுற தில்லை. அதுக்காக அவங்களையும் குற்றம் சுமத்த முடியாது. இன்று உலகம் அப்படி மாறிக்கிடக்குது. நம்ம கையில் என்ன கிடக்குது. ஏதோ விதிப்படி நடப்பது நடந்தே தீரும்” என்று கூறியவர் மேசையீடுந்த புத்தகத்தை எடுத்து முன் அட்டையைப் பார்த்தார். ‘கர்மயோக விளக்கம்’ சுவாமி விவேகானந்தா என எழுதப்பட்டிருந்ததைப் படித்து விட்டு

“இதை யெல்லாம் நீங்க படிக்கிறீங்களா? இவற்றைப் படித்து விட்டுமா இப்படி குழம்பி கலங்குகின்றீர்கள்?” என்றார்.

“எதைப் படித்தால் தான் என்ன? பாதிப்பு என்று ஒன்று ஏற்படும் பொழுது பாழும் மனம் படிச்சதையா நினைத்துப் பார்க்குது?” என்றார்.

“என்னைப் பற்றி நீங்கள் எவ்வளவோ கேள்விப்பட்டி தருப்பீங்க. நான் ஞானசம்பந்தரின் வாரிசு. அதாவது ஞானப்பால் உண்டவர்க்கம்” என்று பெரிய ஹாஸ்யத்தைக் கூறியவர் போலச் சிரித்தார்.

கதவின் மறைவில் நின்ற இந்திராவும் சிரிக்கின்றான். கந்தசாமியும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்கிறார். சரஸ்வதி தேவீர் தட்டோடு வந்து பரிமாறுகின்றாள்.

“நான் எதையும் மறைச்சுப் பேசுவதில்லை. பாருங்கே. இது கூடாத பழக்கம் தான். விட்டுக்க முடிவதில்லை. ஆனால் என் பையன் அப்படியில்லை. இந்த விடயத்தில் எனக்கு

புஜைக்காக வாழும் புவை

அவன் தான் முதலாம் எதிரி நான் குடிச்சாலும் பொய், புரட்டு பேசமாட்டன். இந்தக் குறை அவனிடம் என்னை விடக் கூடுதலாயிருக்கு. அதுக்காக என் பையன் செஞ்சது பிழையில்லை என்று நியாயப்படுத்த நான் தயாரில்லை. விடலைப்பருவம் பாருங்கோ. பெரிய பெரிய மனுசங்களே இந்த விடயத்தில் ரொம்ப வீக், செஞ்சதவறை மறைச்சிருந்தா நான் அவனை வெட்டிக் கொன்றுபோடுவேன். இந்த விடத்தில் அவன் என்னை விட உசத்தி. நான் இன்றரைத் தெரியுமா? எனக் கேட்டபோதே முழுவிடயமும் கூறி விட்டான். இதற்காக நான் அவனை கண்டிக்கவோ, தண்டிக்கவோ முடியலை. தவறுக்காக பரிகாரத்தைத் தேடிக் கொள்ளவே வந்தேன். இன்றைக்கு நல்ல நாள், பின் நேரம் வந்தீங்கன்னு இன்றைக்கே இந்த மாதத்தில் நல்ல முகூர்த்தமாய் பார்த்து வைச்சுக்கலாம். எல்லாவற்றையும் ஒரே நாளில் முடிச்சிடலாம். நீங்க தருவதாக கூறியதை வசதியானால் வசதிபோலக் கொடுத்திடுங்கோ அதுக்காக நான் உங்களை வற்புறுத்தலை. முகூர்த்தத்தை தள்ளி வைச்சுக்கத் தேவையில்லை” என்றார்.

“நல்லது உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியலை உங்கள் ....” என்று உணர்ச்சி வசத்தால் தத்தளித்த போது அவரது இருகரங்களையும் இறுகப்பற்றினார் செல்லையா.

“நானும் பெண்களைப் பெற்றவன். உங்க மனசு புரியாமல் இருக்குமா? இந்த விடயம் யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். அதுதான் உங்களை நான் வேண்டிக்கிறது” என்ற போது அவர் விழிகளும் கலங்கி நின்றன.

அவர்கள் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டதும் உள்ளே சென்ற இந்திரா அழுது கொண்டே படுத்திருந்த சரளாவை எழுப்பி விடயத்தைக் கூறினாள் தலையைக் குனிந்தவாறு விம்மினாள் சரளா.

“அக்கா நீ சின்னப்பிள்ளையா? உனக்குப் புத்தியில்லை தவறு செய்யும் போதல்லவா இவற்றை நினைச்சிருக்கணும் இனி அழுது என்னபயன்? எல்லாம் நல்லதாய் முடிஞ்சு மாதிரித்தான். எழுந்து முகத்தைக் கழுவு” என்றாள்.

தங்கையாயிருந்தாலும் அவளுடைய பேச்சும், ஆறுதலும் சரளாவை சோரவிடாது தடுக்கவே எழுந்து முகம் கழுவச் சென்றாள்.

“இந்து” அப்பாவின் குரல் கேட்டது.

“என்னப்பா” என்று வந்தாள்.

“அம்மா இங்கே நடந்த விடயங்கள் எங்களுக்குள் ளேயே இருக்கட்டும், இனிமேல் இப்படி ஒன்று இந்த வீட்டுக்குள் நடக்காமலிருக்கணும் என்பது தான் என்பிரார்த்தனை” என்றார்.

“அப்பா சந்தர்ப்ப வசத்தால் ஏதோ தெரியாத் தனமாய் நடந்து விட்டது. இதையே திரும்பத் திரும்ப.....”

“சரியம்மா” என்று அவர் கூறிவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு விட்டார்.

“ஆஸ்ப்பத்திரியடி இறக்கம் முன்னுக்கு வாங்கோ” என்றபஸ் கண்டக்டரின் குரல் கேட்டு சிந்தனை தடைப்பட்டு எழுந்து நின்றுள் இத்திரா.

பஸ்ஸை விட்டிறங்கியதும் குடையை விரித்துப் பிடித்தாள். அவளையும், அவள் சிந்தனைகளையும் இறக்கி விட்ட நிலையில் பஸ் முன் சென்று விட்டது. வெயில் வெப்பம் காற்றின் குளுமையைக் கூட மாற்றி விட்டதால் காற்றிலும் வெப்பம் கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு பாடசாலை ஒழுங்கையில் இறங்கினாள். புளியின்

நிழல் மனதுக்கும், உடலுக்கும் சிறிது தென்பாக இருந்தது. அதே சமயம் அவளுக்கு முன்னே 'டொக்' என்று சிறு சத்தம். கீழே புளியம்பழம் ஒன்று விழுந்து ஒரு நொருங்கி உள்ளேயிருந்த பழத்தின் ஒரு பகுதி தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவள் இதழ்களில் ஒரு முறுவல். அங்கே படிக்கும் போது புளியம் பழத்துக்காக சினேகிதிகள் ஒருவருக்கொருவர் இடிபட்டு, தள்ளுப்பட்டு விழுந்து எழும்பி பின்பு பங்கு போட்டு உண்டு களித்த நினைவு வந்ததை எண்ணிப் பார்த்த போது மீண்டும் சிரிக்கத் தோன்றியது மீண்டும் சிந்தனைக்குதிரை பின்னோக்கி ஓடியது.

துன்பத்திலும் ஒரு இன்பம், இரவுக்குப் பின் விடிவது போன்று அந்த வீட்டைச் சூழ்ந்த துன்பம் நீங்கி நிம்மதிப்பட்ட போது இரவு மாமா அருணைசலம் வந்ததும், அவருக்கும், அப்பாவுக்குமிடையில் நடந்த உரையாடல் வாக்குவாதமாக மாறியதையும் மனம் அசை போட்டது.

கந்தசாமி இரவில் ஏதாவது புத்தகம் படிப்பது வழக்கம், சுவாமி சித்பவானந்தாவை, சுவாமி விவேகானந்தாவை, சுவாமி இராம கிருஸ்ணவை அல்லது ரமணரைப் பற்றியவை என்றால் போதும் உணவைக் கூட மறந்து அதிலே அவர் மூழ்கி விடுவர். அன்று மகளின் விடயம் குறித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து முகூர்த்த நாளும் நிர்ணயம், செய்த பின் சுவாமி விவேகானந்தரின் 'ஞானயோக விளக்கத்தில்' லயித்திருந்தார். அதே சமயம் மைத்துனர் உள்ளே நுழைந்தார்.

“வாருங்கோ இப்படி உட்காருங்கோ” என்று கூறியவர்.

“இந்து, இந்து மாமா வந்திருக்கிறார்” என்று அவர் வரவைத் தெரியப் படுத்தி விட்டு புத்தகத்தை மூடி வைத்தார்.

கந்தசாமியின் சகோதரியின் புருஷன் தான் அருணாசலம். அவரிடம் எப்பவும் கொஞ்சம் மரியாதையுடன் தான் பழகுவார். கந்தசாமியை விட அருணாசலத்துக்கு வயது கூடுதல் என்பதும் அதற்கு ஒரு காரணம். அத்துடன் மகளின் கல்யாண விடயத்தை அவருக்கு எப்படிக்கூறுவது என்ற தயக்கம் வேறு அவர் மனம் குழம்பித்தவித்த போது அருணாசலமே விடயத்தை ஆரம்பித்தார்.

“என்ன மச்சான் நான் கேள்விப்பட்டது உண்மை தானா?” என்றார்.

“எதைப் பற்றிக் கேட்கிறீங்க?” என்று குழம்பினார் கந்தசாமி.

“சரளாவுக்கும், சுதுமலைச் செல்லையன்ரை பெடியனுக்கும் கல்யாணம் முற்றும் போச்சு என்று பாக்கியம் கூறினாள். நான் கூட நிட்சயம் செய்தாச்சு என்று கூறினீங்களாமே” என்றார்.

“ம் ம்” என்று தலையாட்டினார்.

“சரளாவின் கல்யாணத்துக்கு இப்ப என்ன அவசரம் வந்தது? நானே என் தங்கச்சி பையனுக்கு செய்யலாம் என்றிருந்தேன். செல்லையன் எப்படிப்பட்டவன். அவங்கட சாதிசனம் எல்லாம் உனக்குத் தெரியுமே” என்று இரைந்தார்.

“நான் எதிலும் அவசரப் படுகிறவனில்லை. ஆனால் இதில் அவசரப்படும் படியாயிடுச்சு. அந்தப் பையனும் இவளும் ஒருதரை ஒருதர் விரும்புருங்கள். வழிதெருவில்லை கதைக்கிறுங்கள் என்று கேள்விப்பட்டதும் நானே செல்லையா வீட்டுக்குப் போனேன். அவன் முழுமனத்தோட ஏத்து

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

விட்டான்” மெல்ல மெல்ல பூசி மெழுகி விடயத்தைக் கூறினார் கந்தசாமி.

“அவன் ஏன் ஏத்துக்க மாட்டான். எங்கடை சபை சந்தியிலேயே அவங்களை நாங்கள் சேத்துக்கிறதில்லை. அப்படியிருக்க அவன் மகளை உன் மூத்த மருமகனாய் வீட்டுக்குள் நுழைய விட்டால்..... எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் கொஞ்சம் கூட விருப்பம் கிடையாது”

“யார் விரும்பினாலும் சரி விரும்பா விட்டாலும் சரி இந்தக் கல்யாணத்தை விட்டால் எனக்கு வேறு வழியில்லை.”

“ஏன் இல்லை? சீதனம் வேண்டாம். நகை மட்டும் போதும் ஏன் தங்கச்சி பையனுக்கு அதே முகூர்த்தத்தில் நான் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்.”

“நடக்க முடியாத ஒன்றைப் பற்றி நாம் வாக்குவாதப் படுவதில் அர்த்தம் இருப்பதாய் எனக்கு தெரியவில்லை.”

“ஏன் நடக்காது என்று கேட்கிறேன்?”

“அவங்கள் ஒருதரை ஒருவர் விரும்புங்கள்”

“அவங்கட எண்ணத்துக்கு விட்டிட்டா எங்கட குடும்ப கௌரவம் என்னாகும்?”

இந்த விடயத்தை எப்படி உங்களுக்கு விளங்கவைக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. சாதி, சனம் இந்தக் காலத்திலே பார்க்க முடியாதுங்க. அந்தாள் தான் தண்ணிச் சாமிதான். பையன் பரவாயில்லை என்று கேள்வி.”

“மச்சான் நீ என்னவோ திட்டத்தோடதான் இதுக்குத் தொடங்கியிருக்கிறாய். கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு

என்று பெரியவங்க சொன்னதைத் தான் நான் சொல்லு
றன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் உனக்குச் சொல்லுறன்.
இந்தச் சம்பந்தம் எனக்குப் பிடிக்கலை. உன் பெண்ணுக்கு
நீ விரும்பிய படிதான் கல்யாணம் நடக்கும் என்று ல்
நானே, உங்க தங்கையோ இந்தக் கல்யாணத்துக்கு
வரப்போறதில்லை”

“நீங்க அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. என்னிலமை
புரியாமல் பேசுறீங்கள்”

“எல்லாம் புரிஞ்சிட்டுத்தான் பேசுறன். இனி உங்க
இஸ்டம்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்று விட்டார்
அருணாசலம்.

அன்று போனவர் தான். அதன் பின்பு அப்பாவின்
முகத்தில் விழிக்கவேயில்லை. அப்பா பிணமாகிக் கட்டிலில்
கிடந்த போதுதான் வந்தார். அதுவும் அவராக வரவில்லை
பேரம்பலம் மாஸ்டர் போய்க் கூட்டி வந்தார்.

ஆனால் மாமா வரவில்லை என்பதற்காக அக்கா கல்
யாணம் நின்று போகலை. குறித்த நாளில் திருமணம்
நடைபெற்றது. நாலாம் சடங்கிற்காக அக்காவும், புருச
னும் வீட்டுக்கு வந்து, திரும்ப அவர்கள் வீட்டுக்கு புறப்
பட்ட அன்றுதான் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது.

அக்காவும், புருஷனும் வீட்டுக்கு புறப்படுவதற்கு
ஆயத்தமாகி வந்து நின்றனர். அப்பா ஜன்னலினூடாக
வெளியே பார்த்தவாறு நின்றிருந்தார். அக்கா விடை
பெற்றுப் புறப்பட்ட சமயம் “சரளா” என்று அழைத்தார்.

“அப்பா” என்று அவர் பின்னே சென்று நின்று
கொண்டாள்.

“என்னவோ சந்தோசமாக கல்யாணம் நடந்திட்டுது மாப்பிள்ளைக்குத் தான் நன்றி கூறணும். அவர் நேர்மைக்கு நான் பாராட்டுகிறேன். அதே சமயம் நீங்க செய்த தவறை நியாயப் படுத்திக்க, ஏத்துக்க என் மனம் ஒரு போதும் இடம் கொடுக்காது. நாளை மற்றப் பிள்ளைகளும் இதே தவறை செய்ய மாட்டாங்க என்று எதிர்பார்ப்பதற்கும் இல்லை. எல்லோரும் உன் புருஷன் மாதிரி நேர்மையாய் நடந்திருவாங்கள் என்றும் கூறமுடியாது. உங்களுக்கு எந்தக் குறையுமில்லாமல் எல்லாம் செய்திட்டன். மாமா குடும்பமே என்னோட பகையாய் போச்சு. ஆகவே நான் நிம்மதியாயிருக்கணும் என்று நீங்கள் விரும்பினால் இனிமேல் இந்த வீட்டுப்படி மீதிக்கப்படாது.

“அப்பா” என்று கிரீச்சிட்டு கத்தினாள் சரளா.

ராமநாதன் உட்பட எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்துக் கொண்டனர். அக்கா கண்களில் நீர் அருவியூற்றாக வடிந்தது.

“நீ செய்த தவறுக்கு இந்தத் தண்டனையை அனுபவித்தேயாக வேண்டும். இருக்கிற இனையோருக்கு இது ஒரு பாடமாகவும் இருக்கட்டும். உன்தாய் உன்னிடம் வைத்துள்ள பாசம் உனக்கே தெரியும். அவள் விரும்பினால் உங்களுக்குச் சம்மதம் என்றால் உங்க வீட்டுக்கு வந்து உன்னைப்பார்க்க நான் தடையாக இருக்க மாட்டேன். மருகப்பிள்ளை என் மீது கோபிக்கக் கூடாது. இது என் வேண்டுகோளேயன்றி கட்டளையல்ல” என்றார். அவர் விழிகளிலும் நீர் முத்துக்கள் உருண்டோடின.

“மாமா நாங்கள் செய்தது தவறுதான். அதற்காக நான் செய்தது சரியென்று வாதாடவில்லை. உங்கள் விருப்பம் அதுவானால் அதன்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

இன்றல்ல என்றைக்கும் நீங்களாக அழைத்தாலன்றி இந்தப்படி தாண்டமாட்டேன். வா சரளா போகலாம்” என்று கூறிப்பிறப்பட்டவன் தான் இன்றுவரை சொன்ன வாக்கை மீறவில்லை.

அக்கா திருமணமாகி எட்டாவது மாதமே ஒரு பையனைப் பெற்றாள். அவனுக்கும் ஆறுவயது முடியப் போகிறது. அம்மாவைத் தவிர வேறு யாருமே அந்தப் பையனைக் கூடப் பார்த்ததில்லை நேற்று நடந்தது போலிருக்கிறது. எவ்வளவு பெரியவனாய் வளர்ந்திட்டான் ‘சித்தி’ அவன் குரல் அவள் செவிகளில் ரீங்காரமிட்டு ஒலிக்கின்றது. சுயவுணர்வடைந்தவளாய் நாலா புறமும் பார்க்கிறாள். எல்லாம் பிரமை தான் என்று நினைத்தபோது சிரிப்பு வருகின்றது. எதிரே மாமா அருணாசலம் வந்து கொண்டிருந்தார். அவள் தயங்கி நின்றாள்.

“இந்து கோயிலுக்குப் போனியா?” என்றார்

“ஆமா. நீங்கள் வீட்டுக்கா? நானும் வாரேன்” என்று அவரோடு சேர்ந்து கொண்டாள்.

4

இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. எல்லோரும் தூங்கி விட்டனர். முரளி கடைக்கணக்குகளை எல்லாம் எழுதி முடித்துவிட்டு நாட்குறிப்புப் புத்தகத்திற்குள் வைத்திருந்த சாருலதாவின் கடிதத்தை எடுத்தான். அவனைப் பற்றி புரிந்து கொள்ள முடியாது தவித்தான்.

தினசரி கடையில் எத்தனையோ பெண்களைப் பார்க்கின்றான், பழகுகிறான். எத்தனை ரகமான மனிதர்கள். பல்வேறு குண இயல்பு கொண்டவர்களுையெல்லாம் சந்தித்திருக்கிறான். ஆனால் சாரு?.

நேரம் ஒரு கோலம். குழந்தைத் தனம் மாறாத உள்ளம் அவளிடம் இப்படியான தீவிரமான எண்ணங்களா? அப்படியும் அவளை நினைக்க முடியவில்லை. தன் ஆசைகளை, எண்ணங்களை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு. அவள் பழகும் மனிதர்கள், சூழ்நிலை, அப்படித் தன்னால் வாழமுடியவில்லையே என்ற தவிப்பு, இவைகளே அவளை இப்படியெல்லாம் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது என நினைத்த போது அவளுடைய கடிதத்தை மீண்டும் படித்தான்.

உங்களுக்கு நான் வேண்டுமானால் என் மனதையும் நீங்கள் புரிஞ்சு நடக்கணும். என் வீட்டில் என்னை இன்னும் சின்னப் பாப்பாவாக நினைக்கிறுங்க. என்னோடு 'இன்றிரி யூட்டிலே' படிக்கிற பிள்ளைகள் எப்படியெல்லாம் வாழ்க்கையை 'என்ஜோய்' பண்ணுறாங்க தெரியுமா? ஒரு படத்துக்குப் போவதானாலும் பத்துநாள்களுக்கு முன்பே அம்மாவிலிருந்து அக்காவரை பூஜை போடணும். நேற்று மினி பஸ்ஸிலே பார்த்தேன். என்னைப் போல ஒரு பொண்ணு காலிலே தங்கக் கொலிசு போட்டிருக்கா. கேவலம் ஒரு வெள்ளிக் கொலுசு செய்து தரும்படி எங்கம்மாவிடம் எத்தனைதடவை கேட்டேன். மகளைக் கேட்கப் பயப்பட்டு. சின்னச் சின்ன விடயத்திலே கூட என் மனசுப்படி நடக்க முடிகின்றதா? இதற்கெல்லாம் காரணம் நமக்கு என்று ஒரு தொழில் இல்லை. மற்றவர்கையை எதிர்பார்க்கிற தினாலே தான் அவர்களுடைய ஆளுமைக்கு அடிமையாக வேண்டியுள்ளது. உங்க வீட்டில் மட்டும் என்ன வாழ்தாம்? நீங்கள் அப்பாவுக்கு பயந்த பிள்ளையாய் இருக்கிறீங்கள்.

உங்களையும் நம்பி வந்தால் இதைவிடக் கோடுமையான கட்டுப்பாட்டுடன் தான் வாழவேண்டி வரும். நீங்கள் படிச்சவர் தான் ஒரு வார்த்தை இங்கிலிஸ் தெரியாதவங்களெல்லாம் காற்சட்டை போடுருங்கள். நீங்கள் பெரிய கடை முதலாளி நாலுமுழ வேட்டி கட்டிக்கிட்டு சந்தனப் பொட்டுடன் திரியுநீங்கள். உங்களிடம் காசில்லையா? ஒரு செயின் கழுத்திலே போடக் கூடாதளவிற்கு கஞ்சத்தனமா? அத்தை உங்கள் வீட்டிலே பழைய பஞ்சாங்கமாயிருக்கிற மாதிரி என்னுடையிருக்க முடியாது. இதுக்கு காரணம் நீங்க மாமாவுக்கு பயந்து வாழும் வாழ்க்கை. இதிலே என்ன சுகமிருக்கு? காலத்திற்கேற்ப நம்ம நிலையை நாமும் மாத்திக்கணும். இது எல்லாம் உங்களால் முடியுமா?

கடிதத்தை மடித்து நாட்குறிப்பினுள் செருகிவிட்டு எழுந்தான் முரளி. படுக்கையில் படுத்த போதும் தூக்கம் வரவில்லை. கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என அலையும் சிலரின் அநாகரிகப் போக்கைக் கண்டு அதைப் பின்பற்ற நினைக்கும் அவள் பேதமையையும் எண்ணிய போது சிரிப்புத் தான் வந்தது.

வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் பணம் எம்மவரை எவ்வளவிற்கு மாற்றியமைத்து விட்டது? நாகரீகமாய் வாழ்வதாய் நினைத்துக் கொண்டே அநாகரீக வாழ்க்கை வாழும் மனிதர்களையே பெரும்பாலும் காணக் கூடியதாய் சமுதாய நிலை மாறிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. கொட்டில்கள் கல் வீடுகளாக, நவீன பாணியில் அமைந்த பங்களாக்களாக மாறுகின்றன. சைக்கிளுக்கு வசதியில்லாதவர்கள் எல்லாம் சீநைன்டி, செவின்டி என்று சுத்துகிறார்கள். பெண்களின் நிலை சொல்லும் தரமன்று, இத்தனைக்கும் நடையுடை பாவனை மாறினாலும் அதற்கேற்ப அறிவாற்றலும் பண்பாடும் கொஞ்சமேனும் வளர்ந்திருக்கா என்றால் துளி கூடக் கிடையாது. இவர்களில் ஒருத்தியாகவே விரும்புகின்றாள் சாரு. அவளை

• பூஜைக்காக வாழும் பூவை

எப்படி வழிக்கு கொண்டு வருவது..... சிந்தித்து சிந்தித்து முடிவில் தூங்கியே விட்டான்

காலை ஒன்பது மணிக்குத்தான் இராமநாதன் காலை உணவு உட்கொண்டான். அவனுக்கென்று சாப்பாட்டுக்கு குறிப்பிட்ட நேரம் கிடையாது. தோட்ட வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு எப்போ வருவானோ அந்த நேரத்தில் தான் சாப்பிடுவான் சாப்பாடு முடித்துக்கொண்டு வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“அம்பா” தொட்டிலில் நின்றபசு குரல் கொடுத்தது.

“சரளா மாட்டுக்கு தவிடு வைச்சனீங்களே” என்றான் இராமநாதன்.

“வைச்சனான். கன்று கட்டவில்லை. அதனால் கத்துகின்றது போலிருக்கு” குசினிக்குள் இருந்தபடியே கூறினான் சரளா.

“கௌசி”

“அப்பா” என்று ஓடிவந்தான் கௌசிகள்.

“எங்கேடா போயிருந்தாய்”?

“வெளயாடப் போனேப்பா”

“இப்ப என்ன நேரம். இந்த நேரத்திலே என்ன விளையாட்டு” என்று கேட்டதும் முன் ஹோல் பக்கமாக ஓடிய கௌசி திரும்பி வந்தான்.

“ஏண்டா ஓடினே”?

“நேரம் கேட்டீங்களே”

“ஆமா”

“மணி பார்த்தேன்”

“இப்ப என்ன நேரம்”

“பெரியகம்பி இரண்டிலும், சின்னக்கம்பி பத்திலும் நிற்குதப்பா”

“கேட்டிக்காரன். இப்ப மணி பத்துப்பத்து” என்று அவனை அள்ளி அணைத்தான் இராமநாதன்,

அதே சமயம் வெளியே நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. அப்பாவும், மகனும் எழுந்து வந்து கதவைத்திறந்த போது

“அப்பா சித்தி, சித்தி” என்று ஓடிச்சென்றான் கௌசி.

“வாங்க. இன்னுவது நாங்கள் இருக்கிறம் என்று நினைத்தீங்களே சந்தோஷம். சரளா இங்கே வாவேன்” என்று குதூகலமாகக் குரல் கொடுத்தான் இராமநாதன்.

கொண்டுவந்த கைப்பையைக் கௌசிகனிடம் கொடுத்து விட்டு அவனைத்தூக்கி அணைத்துக்கொண்டாள் இந்திரா.

“இந்து” என்று அழைத்தபோது சரளாவின் விழிகளில் ஆனந்தக்கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது.

“அக்கா ஏன் அழுகிறே”

“நான் அழுகிறேனா? இது ஆனந்தக்கண்ணீர். இந்து நீ ..” அவளால் பேசமுடியவில்லை.

“அக்கா நீ பேசாமலே நான் புரிஞ்சிட்டன். நான் வர மாட்டன் என்று நினைத்திருப்பாய். அப்படி வருவதாய் நம்பி இருந்தாலும் இன்று என்னை எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டாய்

*புஜைக்காக வரமும் புவை

அப்படித்தானே? நாங்கள் தான் சின்னவங்க. ஏன் பெரிய வங்கள் நாங்கள் இருக்கிறோம் என நினைத்துப் பார்த்தால் என்னவாம்? அக்கா இரவு பூரா நான் தூங்கவேயில்லை. 'சித்தி, சித்தி'ன்னு இவன்டை குரல் என்னைத் தூங்க விடலே. உன்னையும் இவனையும் பார்த்த அதிர்ச்சியில் இவனுக்கு ஒன்றும் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை என்று நினைத்த போது என்னலை தாங்கிக்க முடியலை. அதுதான்... அவள் விழிகளும் பனித்து விட்டன.

“சரி இப்படியே நின்று பேசிக்கிட்டா எப்படி? உள்ளே வாங்கோ” என்று அழைத்த இராமநாதன் 'கௌசி சித்தி யின்றை உடுப்பெல்லாம் அழுக்காயிடுச்சு' நீ விளையாடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அப்படியே... என்று அவனைச் சீண்டி விட்டான்.

“அவனைவிட என் சாரி பெரிசா? போனால் போகட்டும் விடுங்க” என்றாள் இந்திரா.

“சித்தி இது போன நான் புதுசா வாங்கித் தாரேன்” என்று கன்னத்தைத் தடவினாள்.

“சித்திக்கு ஐஸ் அடிக்கிறான்” என்று ராமநாதன் கிண்டலாய்ச் சிரித்தான்.

“போப்பா நான் நிஷமா சித்திக்குச் சாறி. சட்டை எல்லாம் வாங்கிக் குடுப்பேன் இல்லையாம்மா” என்று தாயைத் துணைக்கழைத்தான்.

“டேய் கண்ணு இப்படிச் சொன்னதே போதும். என் உள்ளமெல்லாம் குளிருது” என்று அவனைக் கட்டி முத்தமிட்டாள் இந்திரா.

“வீட்டில் எல்லாரும் சௌக்கியமா இந்து”? இராம நாதன் ஏதாவது கேட்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டு வைத்தான்.

“சௌக்கியத்துக்கு என்ன குறைச்சல். ஆனால் சந்திரனுக்கும், சாருவுக்கும் மனக்குமைச்சலைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அப்பா இல்லாத அருமை எனக்குத்தான் தெரியுது. அவங்களுக்கு அதுபற்றி அக்கறையில்லை. என்ன செய்யிறது என் தலையெழுத்து. ஏதோ ஒருமாதிரியாய் இழுத்திட்டு வாரன்” என்றாள் இந்திரா.

“நான் சொல்லுறன் என்று தவறாக நினைக்காதீங்க. நீங்கள் இப்படியே இருப்பதனால் தான் அவங்களுக்குப் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமல் இருக்குது. நீங்கள் ஒருவருக்குப் போயிட்டா அவங்கள் தாங்களாகவே திருந்தக்கூடும்”

“நீங்கள் அப்படி நினைக்கிறீங்கள். ஆனால் என்னால் அப்படி நடந்துக்க முடியாது. நான் ஏதோ கோபுரம் தாங்கியாய் நிற்பதாக நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் எங்கப்பா என்னிடம் கூறியவாக்கை நான் காப்பாற்றவேண்டுமானால் அவங்களை ஏதோ ஒரு பாதையில் விட்ட பின்புதான் என்னைப்பற்றி நான் சிந்திக்கணும். அதுவரை...” அவள் விழிகள் கலங்கின.

“நீங்கள் சும்மா இருங்க. வந்ததும் வராததுமாய் வீட்டுக்கதையைத் தொடக்கி அவ மனசைக் குழப்பாதீங்க” என்றாள் சரளா.

“சரி என்னவோ உங்கபாடு. ஆனால் இந்து எனக்கு எதையும் ஒழிச்ச மறைச்சக் கதைச்சுப் பழக்கமில்லை. மனதிலே தோன்றியதைக் கூறிவிட்டேன். உங்க அக்காவுக்கு இந்த வீட்டில் எந்தக்குறையும் நான் வைக்கவில்லை. ஆனால்

புனைக்காக வாழும் புவை

ஒருகுறை அவன் மனசை வாடடிக்கொண்டிருந்தது. அதுவும் இன்று நிறைவாச்சு. எனக்கும் மிகச்சந்தோசம். இந்து உங்கப்பா சொன்ன வாக்கை நான் காப்பாற்றி வந்துள்ளேன். அன்று அவர் சாவுக்கு நான் வீட்டுக்கு வரவில்லை என்று நீங்கள் குறைப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் நான் வந்திருந்தால் எப்படிக்கதை வந்திருக்கும் தெரியுமா? ஆகவே தான் நான் வரவில்லை. நீங்கள் சகோதரங்கள். உங்களை நான் பிரிச்சவைக்க மாட்டன்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து “கௌசி சித்திக்கு இன்று விருந்து போடணும் பையை எடுத்துவாடா கண்ணை கடைக்குப்போய் வாரேன் என்றான்.

அவன் போனபின்புதான் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தான் இந்திரா. நவீன வசதிகள் செய்யப்பட்ட அழகிய சிறு பங்களா போல விளங்கிய அந்த வீட்டின் அழகு அவன் மனதைக் கவர்ந்தது. என்ன இருந்தாலும் அக்கா கொடுத்து வைத்தவள் என்று மனத்துள் ஓர் சந்தோஷம்.

“இந்து எனக்கு இருந்த ஒரேகுறை அவர் சொன்னது போல இன்றுடன் தீர்ந்து போச்சு” என்றான் சரளா.

“அக்கா நீயாகத் தேடிக்கொண்ட வாழ்வு உனக்கு ஒரு குறையுமில்லை என்பதைக் காணும்போது உண்மையிலேயே எனக்குச் சந்தோஷமாய்த்தான் இருக்கிறது” என்றான் இந்து.

“நீ இப்படிச் சந்தோசப்படுகிறாய். இவர் என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா?”

“அத்தானா”

“ம்”

“என்ன சொன்னார்?”

“நீ சுகமாய்த் தப்பிவிட்டாய். பாவம் உன் தங்கை இந்து தன் வாழ்க்கையை அழித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். உன் அம்மாவிடம் சொல்லி...”

“அவளுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வையேன் சரளா என்றிருப்பார் இல்லையா அக்கா?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள் இந்து.

“அதேதான்”

“அக்கா அவருக்கு நம்ம குடும்பநிலை தெரிய நியாய மில்லை. இன்று நான் தொழிலில் இல்லாவிட்டால் எங்கள் நிலை என்னவென்று உங்களுக்குப் புரியும். அப்படியிருக்க எனக்கு...” என்றபோது அவள் விழிகள் கலங்கிவிட்டன.

“இந்து ஒருவரை நம்பி ஒருவர் வாழ்வது மூட்டாள்த் தனம். கடவுள் ஒருத்தனைத்தான் நம்பி வாழ்கிறோம். படைத் தவன் படியளக்காமல் விட்டுவிடுவானா என்ன? உனக்கு ஆண்டவன் தந்த நல்வாழ்வை நீயாக ஏன் கெடுத்துக்க முயல்கின்றாய்?”

“அக்கா நீ கூடப்பிறந்தவள்தானே? உனக்குள்ள நம்பிக்கையும், உரிமையும் ஏன் என் மற்ற உடன்பிறப்புக்களுக்கில்லை. நாங்கள் ஒரு மரத்து வேரில் உற்பத்தியானவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் ஆதாரமாயிருந்தால் சிறப்பாக, மானம் மரியாதையுடன் வாழலாம். இல்லாவிட்டால் மாலுமி இல்லாத மரக்கலம் போல் ஆகிவிடுவோமேயக்கா”.

“இந்து உன்னளவுக்கு நான் படிக்கவில்லை. நான் பார்த்த தொழிலில் கற்றது அறுந்த இழைகளை 'முறுக்கி முடிந்துவிடுவது. மற்றது மிசினின் வேலை. அது போல்

புனைக்கா வாழும் புவை

எனக்கும் ஒரு முடிச்சைப் போட்டேன். அறுந்து போகாமல் உருப்படியாகி விட்டது. உன் தொழிலே மற்றவர்களின் உயர்வுக்காகவும், மகிழ்வுக்காகவும் உள்ள தொழில். ஏதோ உன் தலையெழுத்தை மாத்தி எழுத இனி இறைவனாலும் முடியாது' அலுத்துக்கொண்டாள் சரளா.

அக்கா கூறுவதிலுள்ள நியாயங்களை அவள்மனம் அசை போட்டது. உண்மையும் அதுதான் அவள் மீது அன்பு கொண்ட உள்ளங்கள் எல்லாம் அவளுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைத்து எங்கும்போது தமது சுகநலன்களை மட்டும் சிந்திக்கும் தம்பியும், தங்கையும் அதுபற்றி அனுதாபமோ அக்கறையோ இல்லாதவர்களாக நடந்து கொள்வதை எண்ணி வேதனைப்பட்டாள். ஒரே கையிலுள்ள விரல்கள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கமுடியாதுதான். அப்படியிருக்க முடியாவிட்டாலும் அவர்களால் தனக்கு வேறு தலைவலிகளையாவது தராமலிருக்க முடிகின்றதா? அதுவுமில்லாதபோது அவர்களுக்காகத் தான் ஏன் தன் வாழ்க்கையை வீணடிக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடைகாண முயன்றாளாயினும் மரணத்தறுவாயில் கந்தசாமி அவளிடம் கேட்ட வரம் அது. இப்பவும் அவள் செவிகளில் அவர் வார்த்தை ரீங்கார மிட்டன,

“இந்து எங்கள் குடும்ப மானம், கௌரவம் யாவையும் நீ காப்பாற்றுவாய் என்ற நம்பிக்கையில் தான் நான் நிம்மதியாய்...” அவள் கரங்களைப் பற்றியவாறே திறந்தவிழி மூடாமலே விடைபெற்றுக்கொண்ட தந்தையை நினைத்த போது விழிகள் நீரை உகுத்தன.

“என்ன இந்து? உன் மனம் நோகும்படி ஏதும் கூறி விட்டேனா?” என்று தங்கையின் விழிகளிலிருந்து வழிந்த நீர்த்திவலைகளை விரலினால் தட்டிவிட்டவாறே கேட்டாள்.

“அக்கா நானும் ஒரு பெண்தான், எனக்கும் இதயம் நிறைந்த ஆசாபாசங்கள் இருக்கின்றன. அனால் அப்பா இறக்கும்போது, என்னிடம் கூறியது என்ன தெரியுமா?” என்று நடந்தவற்றைக் கூறியபோது சரளா அவளைத் தேற்றினாள்.

அன்று மாலை வீட்டுக்குப்போன இந்துவுக்குப் பெருத்த எதிர்ப்பு அணி ஒன்று உருவாகி இருந்தது தெரிய நியாய மில்லையானாலும் அதை எப்படி அவளிடம் கூறுவது என்று புரியாமல் கலங்கினாள் சரஸ்வதி.

அந்த வாரத்திலேயே சந்திரனுக்குரிய நியமனக்கடிதம் வந்தது. அந்தச் சந்தோஷத்தில் எதிர்ப்பு அணியின் தீவிரம் குறைந்து விட்டிருந்தது. அவனுக்குப் புதிய உடைகளுக்காகப் பணம் கொடுத்தாள் இந்திரா. அதைப் பெற்றுக் கொண்டதும் அவள் மனதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. தனக்கு வேலை கிடைத்ததும் அக்கா பணம் கொடுத்ததை என்னவோ என்று எண்ணிவிட்டாள். அத்துடன் நின்றிருந்தால் பரவாயில்லை. அடுத்து அவள் கூறிய விடயத்தைக் கேட்டதும் அவள் உள்ளத்தில் வளர்ந்திருந்த நம்பிக்கைகள் சிதறித் தூள்தூளாயின.

“அக்கா முதல்மாதச் சம்பளத்திலேயே இதைத் திருப்பிக் கொடுத்திடுவேன்” என்று அவள் மகிழ்ச்சிப் பெருமிதத்தோடு கூறிய வார்த்தைகள் அவள் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பெருமூச்சு விட்டவாறே மேசையில் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு படுத்துவிட்டாள் இந்திரா.

சில நிமிடங்களின் பின்பு தாய் சரஸ்வதி வந்து அவள் தலையைத் தடவிவிட்டவாறே ‘இந்து’ என்று அழைத்தாள்.

புறஜக்காக வாழும் புவை

“என்னம்மா?” என்ருள்.

“ஏன் படுத்துவிட்டாய்?” தலைவலியா என்ருள்.

“தலைவலி இல்லையம்மா தலைவிதி. என்னைப்படைத்த வன் என் தலையில் இப்படி எழுதிவிட்டானே என்றுதான் யோசித்துக்கொண்டு கிடந்தேன்” என்றபோது அழுகை பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது

“என்ன நடந்தது. யாராவது ஏதும் சொன்னார்களா?”

“எதைச்சொல்ல வேண்டும். என்ன சொல்வேண்டிக் கிடக்குது. நானும் உன் வயிற்றில் தானே பிறந்தேன். எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்தச் சோதனைகளும் வேதனைகளும்?”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய்?”

“ஏனா? அம்மா.....” என்றவள் மேலே பேசமுடியாத வாறு விக்கலெடுத்து அழுதாள்.

“அக்கா” என்று அருகே வந்தான் ரகு.

“என்னடா நீயும் ஏதாவது கூறப்போறியா?”

ஒருநாளும் இல்லாதவாறு அக்காவின் வார்த்தைகளில் இருந்த வெறுமையையும், வெறுப்பையும் உணர்ந்த ரகு நந்தனுக்கு அவன் கூறவந்ததைக் கூறமுடியாதிருக்கவே மென்று விழுங்கினான்.

“என்னடா ரகு. ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்?” என்று திரும்பவும் கேட்டாள் இந்திரா.

“நான் உங்களுக்கு அண்ணனாகப் பிறந்திருந்தால் நீங்கள் இந்தக் கேள்விகளை கேட்காமலிருந்திருக்கும் படி

யாக நான் நடந்து கொண்டிருப்பேன். என்ன செய்வது நான் கடைசியாகப் பிறந்து விட்டேன். நீங்கள் செய்த பாபமோ, நாங்கள் செய்த புண்ணியமோ ஆண்டவன் உங்களுக்கு தொழிலையும் தந்து நல்ல மனதையும் தந்து விட்டான். மற்றவர்களின் நலன்களை சிந்திக்காமல் தங்கள் நலன்களையே சிந்திப்பவர்களுடன் கூடிப்பிறந்த தோசத்துக்காக நீங்கள் அழத்தான் வேண்டும். இதுதான் உங்கள் தலைவிதி என்றால் அதற்கு அபமாவோ, நானோ என்ன செய்ய முடியும்?" அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

“ரகு!” என்ற போது அவன் குரலில் பழைய தென்பும், உறுதியும் மிளிர்ந்ததை உணர்ந்தான் ரகுநந்தன். அந்த உற்சாகத்திலேயே மேலும் தொடர்ந்தான்.

“அக்கா உங்கள் மனதைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களுக்காக நீங்கள் அழுகிறீர்களே தவிர உங்களுக்காக வருத்தப்படுபவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நினைத்தீர்களானால் இப்படி அழுது வருத்தப்படமாட்டீங்கள்” என்றான்.

“ரகு நீ சின்னவனாயிருந்தாலும் என்னை மன்னிச்சிரு ரகு. இனிமேல் நான் இப்படி அழமாட்டேன்.” என்று கூறியபோது அவன் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் பூரித்திருப்பதை உணர்ந்து ஆனந்தப்பட்டான் ரகுநந்தன்.

உள்ளூரிலேயே வேலை கிடைத்து விட்டதால் சந்திரன் மிக உற்சாகமாகவிருந்தான். அதுவரை நாள் அவன் மனதில் மூடிவைத்த சில விடயங்களை வெளிப்படையாக நடக்கவும் ஆரம்பித்தான். நாளுக்குநாள் அவன் போக்கில் மாறுதல்களை அவதானிக்க முடிந்தபோதும் யாரும் கேள்வி கேட்பதில்லை. முதல் மாதச் சம்பளத்தில் சரஸ்வதியிடம்

புஜைக்காக வாழும் பூவை

நூறுரூபாய் கொடுத்தான். மற்றுப்படி எதுவுமில்லை. மாதங்கள் தான் நகர்ந்தனவே தவிர நிகழ்ச்சிகளில் மாறுபாடில்லை. இந்திரா அவன் விடயத்தில் தலையிடவில்லை.

அன்று சுகயீனம் என்று நேரத்துக்கே படுத்துக்கொண்டாள் இந்திரா. அவள் தூங்குவதாக நினைத்து சாருலதா சந்திரனுடன் ஏதோ கதைப்பது கேட்டு செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள்.

“உனக்கெதுக்கடி காசு?” சந்திரனின் குரல்

“சொன்னால் தான் தருவியா?” சாருலதா

“ஆமா”

“எனக்கு எத்தனை தேவையிருக்கும்?”

“அப்படி என்ன தேவை? சகலதும் உனக்குக் கிடைக்குதே சாப்பாட்டுக்குவழியில்லையா? உடுபுடவையில்லையா? பஸ்கக்கென்று அம்மாவிடம் பணம் கறக்கிரும். இதைத் தவிர வேறு என்ன செலவு உனக்கு?”

“இதைத் தானே அக்காளும் கேட்டபோது நீ முறைத்தாய். உனக்கு எத்தனையோ இரகசியச் செலவுகளிருந்துதே இப்ப நீ பகிரங்கமாகவே செய்கிரும். எனக்கும் எல்லாம் தெரியும் கூடப்பிறந்தவள் கேட்டால்தான் கணக்குப் பாரக்கிரும். நீ பணம் தராவிட்டால் பரவாயில்லை. எத்தனை மாதம் சம்பளம் எடுத்திட்டாய். ஒருயார் துணி வாங்கித் தந்தியா? அதுதான் வேண்டாம் ஒருசோடி செருப்பாச்சும் எடுத்துத் தந்தியா?”

“அதுதான் அக்கா எடுத்துத்தாராள். அப்புறம் ஏன் நான்தரணும்? உனக்கு என்ன செருப்பில்லையா?”

“இதோ பார் நீ ஒரு அண்ணன் என்றுதான் கேட்டேன். ஆனால் உன் புத்தியை நீ காட்டிவிட்டாய். பாரதிக்கு நூற்றெண்பது ரூபாய்க்கு ....” அவள் கூறி முடிப்பதற்குள் பளிர்ரென ஓர் அறை அவள் கன்னத்தில் விழுந்தது.

“ஏன்டா நீ அடிக்கமாட்டாய்? உன் ரகசியம் எனக்குத் தெரிந்து விட்டதே என்று தானே? நீ ஒரு மனிசனா? சனிக்கிழமைகளில் பாரதி வீட்டில் பார்ட்டி நடத்துறியே அதுவும் நான் அறிஞ்சேன். ஊரவன்களுக்கு குடிக்க வாங்கிக் கொடுக்கவும், பணக்காரிக்கு செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்கவும் உன்னால் முடிகிறவளுக்கு கூடப்பிறந்தவங்களுக்கு என்ன வாங்கிக் கொடுத்தாய்? அட்லீஸ்ட் ஒரு கன்டோஸ் என்றாலும் வாங்கித் தந்திருப்பியா? ஒரு தம்பி ஒருதங்கை இருக்கிற நினைப்பாவதிருக்கா?” என்ற போது மறுபடியும் அடிக்க கையை ஒங்கினான் சந்திரன்.

“இனி நீ அடிச்சே அண்ணன் என்றும் பார்க்காமல் நானும் கைநீட்டிடுவேன். அண்ணன் என்ற உறவைத் தவிர என்னை அடிக்க உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கு? உன் உழைப்பிலே நான் வாழலை. அக்காவே என்னை எதுவும் கேட்பதில்லை ஏசியதில்லை நீயும் ஒரு அண்ணனா” என்று சீறினான்.

அவளுடைய பேச்சையும், சீறலையும் கேட்டுப் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப் போனான் சந்திரன். யாருக்கும் தெரியாது என்று அவன் நினைத்திருந்த ரகசியங்கள் அம்பலமாகிவிட்டதை நினைத்து மனம் குமைந்தானாயினும் இனி யாரும் தன்னைக் கேள்வி கேட்க முடியாது என்ற தைரியம் வேறு தோன்றிவிட்டது. அவள் கேட்டது ஐப்பது ரூபாய் பேசாமல் கொடுத்திருந்தால் இத்தனை ரகளை வந்திருக்காது என நினைத்த போது தன்னையே நொந்து கொண்டான். அவன் மனமே அவனை உறுத்தியது.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

“சாரு உனக்குப் பணம் இல்லை என்றேனா? எதுக்கு என்று தான் கேட்டேன். சரி இந்தா” என்று ஓர் ஐம்பது ரூபா நோட்டை அவள் கையில் திணித்து தான் அடித்த தற்கு பரிகாரம் தேட முனைந்தான். ஆனால் அவளோ பெண் புலியாச் சீறினாள்.

“யாருக்குத் தேவை உன் பணம்.? நான் கேட்ட போது ஐந்து ரூபாய் தன்னும் நீ அன்பாக தந்திருந்தால் நான் மகிழ்ந்திருப்பேன் ஆனால் கன்னத்திலறைந்து விட்டு காசு தருகிறாய்! இந்தா இதையும் கொண்டு போய்.... உன்னைப்போய் நான் ஏதோ பெரிதா நினைச்சேனே சி” என்று கூறிவிட்டு பணத்தையும் அவன் முகத்திலே வீசி விட்டுச் சென்றாள். அந்த நோட்டு தன்னைப் பார்த்து சிரிப்பது போன்றிருந்தது சந்திரனுக்கு அவள் செயலை நினைத்து மனம் கொதித்தது ஆனால்?

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டே படுத்திருந்த இந்திராவின் மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்கியதாயினும் சந்திரனைப் பற்றி சாருலதா கூறியதைக் கேட்டதிலிருந்து மனம் வேதனைப்பட்டது. சந்திரன் நெறி தவறிநடந்து கொள்கிறான் என்பதை அவளால் நம்பவும் முடியவில்லை. அதே சமயம் சாருலதா கூறியதை நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை.

வேலை கிடைத்த பின் சந்திரனுடைய போக்கில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றங்களை அவள் கவனித்தே வந்திருக்கிறாள். சனிக்கிழமைகளில் அவன் நேரங்கழித்து வீட்டுக்கு வருவதும் சாப்பிடாமலேயே படுத்துக் கொள்வதும் இவையாவும் சாருலதாவின் கதைகளை ஊர்ஜிதப்படுத்தும் கதைகளாயிருந்தன. அவனிடம் எப்படிக் கேட்பது? அப்படிக் கேட்டாலும் அவன் உண்மையைச் சொல்வானா? சொன்னாலும் என்னைக் கேட்க நீ யார்? என்று கேட்டுவிட்டால்? எதற்கும் அவ சரப்படக்கூடாது என்று தீர்மானித்தவளாய் புரண்டு படுத்தாள்.

அடுக்களையில் சாருலதா தாயிடம் ஏதோ பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். இடைக்கிடையே ரகுவின் குத்தல் கதைகளும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“டேய் ரகு. உன்ரை அக்கா மானம், கௌரவம் என்று பேசுகிற சந்திரன் பாரதியை கல்யாணம் பண்ணப் போறான். அப்போ தெரியும் எல்லாம்” என்று பலமாகக் கத்துவது கேட்டது. எதுவும் தெரியாதவள் போல செருமிக் கொண்டே தூக்கம் கலைந்து எழுவது போல எழுந்திருந்தாள் இந்திரா.

5

அல்பத்திரிக்கு அருகாமையில் காட்சியளித்த அந்த வீட்டைப் பார்த்தால் டாக்டர்கள் தங்கும் பங்களா என்றே யாரும் நினைப்பார்கள். சமீபத்தில் கட்டப்பட்டதாலும் நாற்புறமும் தென்னங்கன்றுகளும், மாங்கன்றுகளும் சூழ்ந்த சோலையும் வீட்டு முகப்பில் கத்தரித்து விடப்பட்ட குரோட்டன் செடிகளும் பார்ப்போரை கவர்ந்திழுக்கும் சக்தி பெற்று விளங்கின. ‘பாரதிவில்லா’ என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர்ப்பலகை பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. முகப்புச்சுவர்களை யொட்டி பூஞ்சாடிகளில் பல்வேறு வர்ணங்களில் ரோஜா பூத்துக் குலுங்கின. இத்தனைக்கும் அந்த வீட்டில் தாயும், மகளும் என்று இரண்டு பேர் மட்டுமே வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு சிறு வேலைக்காரர் பையன். வீட்டின் உரிமையாளர் கனகசபை குவைத்தில் இருக்கின்றார். அவர் போகும்போது ஒரு கொட்டிலில் வாழ்ந்த குடும்பம் இன்று பங்களா வாசிகளாக மாறிவிட்டிருந்தனர்.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

“மம்மி, மம்மி”

“என்னம்மா ஏன் கூப்பிட்டே” என்று கண்ணாடியை கழற்றி முந்தானைச் சேலையில் துடைத்து மாட்டிக்கொண்டாள் ராஜாம்பாள்.

“லெட்டர் வந்திருக்கு டாட் வரமுடியாதாம். தனக்கும் பூரண சம்மதமாம். ஆகஸ்ட்டில் வெடிங்கை வைக்கச் சொல்லி எழுதியிருக்கிறார்”

“அப்படியா? ஆவணியில் நடத்திவிட்டா நல்லது தான். அதுசரி சந்திரன் வந்ததும் இன்றைக்கு ஏதாவது ஒரு முடிவு கேட்டு விடணும்.” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போனாள்.

அதே வேளையில் சந்திரன் மனப் போராட்டத்திலிருந்து விடுபடமுடியாது தவித்துக் கொண்டிருந்தான். வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. தனக்கும், சாருவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பிணக்கும், வாக்குவாதமும் நிச்சயமாக அக்காவின் காதுகளில் எட்டாதிருக்குமா? அவள் ஏன் எதுவும் பேசாமல் திரிகிறாள். பூகம்பத்துக்கு முன் நிலவும் அமைதிபோலிருந்தது அவள் நடவடிக்கை. முன்பு என்றால் திடீர், திடீர் என எதுக்கும் அவள் தலையீடு இருந்து கொண்டேயிருக்கும். இப்போது அவள் எதுவுமே கேட்பதில்லை. பாரதி வீட்டு விஷயம் இதுவரை நாள் அவள் காதுக்கு எட்டாமலிருக்க முடியாது. பாரதி தினம், தினம் நச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்த விடயத்தை எப்படி அக்காவிடம் கூறுவது திக்குத் தெரியாத காட்டில் தவிப்பவன் போல தலையை இருகைகளாலும் தடவிக் கொண்டே நிமிர்ந்த போது தன்னையே உற்று நோக்கியவாறு இருக்கும் குமாஸ்தா மைக்கேல் தலையசைத்து வருமாறு சைகை காட்டியதும் தலைவலி போய் திருகுவலி வந்தமாதிரியிருக்கவே எழுந்து சென்றாள்.

அவனை உட்காரும்படி கையாலே சைகை காட்டிவிட்டு தான் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த 'பைலை' பார்த்து முடித்து கையொப்பமிட்ட பின்பு மூடிவைத்து விட்டு நிமிர்ந்து அவனை சில வினாடிகள் உற்றுப் பார்த்தார். அவனுக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது. மைக்கல் இருபது வருட சேவையில் அந்தப் பதவிக்கு வந்தவர். சேவையை பொறுத்தளவில் கண்டிப்பு நிறைந்தவர். நீதியாகவும், நியாயமாகவும் நடந்து கொள்பவர். குற்றம் காணுமிடங்களில் தயவு, தாட்சண்யம் இல்லாது தண்டிக்கவும் செய்வார் என்பது அவன் பலராலும் அறிந்து கொண்ட விடயங்கள். அப்படிப்பட்ட மனிதர். இந்திரா அக்காவைப் போல் மெளனம் சாதித்தது தான் அவனுக்குப் பயத்தைக் கொடுத்தது.

'மிஸ்டர் சந்திரன் உடல்நலமில்லையா?' என்று பரிவுடன் கேட்டார்.

'நோசார் ஐஆம் ஆல் ஸ்டைட் சார்' என்றான் பதட்டத்துடன்.

'நோ நோ மிஸ்டர் சந்திரன். நான் அப்போதிருந்தே கவனித்துக்கொண்டு தானிருக்கிறேன். இன்று உங்கள் நிலை சரியில்லை உங்களிடம் காணப்படும் பதட்டம் அதை உறுதிப்படுத்துகிறது. உடல் நலமில்லையானால் மனக்குழப்பமாயிருக்கலாம். டோன்ற்றொறி ரெல் மீ வீட்டில் என்ன நடந்தது?'

'சார்'

'நீ என் மகளைப்போல பயப்படாமல் சொல். இந்த வயதிலே எல்லோர்க்கும் பிரச்சனைகள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாது பிரச்சனைகளை தீர்த்து நிம்மதியுடனிருக்கப் பழக வேண்டும். வேலை செய்யும் நீங்கள் மனக்குழப்பத்துடனி

ருந்தால் அதன்விளைவுகள் வளர்ந்து உன்னையும், ஏன் வேலையையும் பாதிப்புக்குள்ளாக்கிவிடும். நீ புதிதாக வந்தவன். ஆகவே எதிலும் கவனமாயிருக்க வேண்டும். அத்துடன் எங்கள் சுப்பிரின்டன் உன்குடும்ப நிலை பற்றியும் எனக்கு கூறியிருக்கின்றார்” என்றார்.

சந்திரனுக்கு என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை. அவன் விழிகள் கலங்கி நீர் முத்துக்கள் திரண்டு உருண்டன.

‘குழந்தைபோல அழுகியே வட ஹப்பின்ட் யூ? ஆல்ரைட் நௌ கோ பாக் யுவர் சீற் லஞ் ரைம் என்னை வந்து பார் மனதைக் குழப்பிக்காதே” என்றார்.

“தாங்கியூ சார்” என்று தன்னிடத்துக்கு சென்று அமர்ந்தான்.

மனித தேயத்தின் பாற்தோன்றும் நியாயமான பிரதி பலிப்பின் காரணமே தன்னை அவர் அழைத்ததும், அறிவுரை கூறியதும் என்பதை நினைக்கும் போது அவர் மீது பெருமதிப்புத் தோன்றியது. அதேசமயம் அவர் கூறிய கடைசி வாக்கியம் ‘சுப்பிரின்டன்’ ‘உங்கள் குடும்பநிலை பற்றி கூறியுள்ளார்’ அவன் செவிகளில் திரும்பத்திரும்ப ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது மானசீகமாக அக்காவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அவருடைய அழகுருவம் அவனைப் பார்த்து சிரிப்பது போன்றிருந்தது. எல்லோரும் கூறுவது போல அக்கா சாதாரண பிறவியல்ல என்று நினைத்துக் கொண்டே வேலையில் மூழ்கி விட்டான்.

மதிய போசனம் முடிந்ததும் அவருடைய அறைக்குச் சென்றான் சந்திரன். புன்முறுவலுடன் அவனை உட்காரும் படி சைகை காட்டினார். கையில் புகைந்துக் கொண்டிருந்த

‘கோல்ட்லீவ்’ சிகரெட்டை உதட்டில் பொருத்தி புசையை இழுத்து ஊதிவிட்டு மீதியை கீழே போட்டு செருப்பினால் நசித்துக் கொண்டே ‘சாப்பிட்டாச்சா?’ என்றார்.

‘ம்’ என்று தலையாட்டினான் சந்திரன்.

‘வெல், மிஸ்டர் சந்திரன் என்னை உன்னுடைய மேல திகாரி என்று இப்ப நினைக்க வேண்டாம். இப்போ நாம நண்பர்கள்’ என்று கூறியவர் சில நிமிடங்கள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘எனது சர்வீசில் உன்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் பலரைப் பார்த்திருக்கிறேன். தன்னைப்பற்றியே சிந்தித்து கொண்டிருப்பவர்களால் தான் பிரச்சனை உள் உருவாகின்றன அதனால் ஏற்படும் குழப்பங்களே முடிவுறுது மனதை மேலும் மேலும் குழப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. எங்கள் தொழிலைப் பார்த்துக் கொண்டு சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதால் எமது கடமை நிறைவு பெற்றாலும் மனதில் திருப்தி ஏற்படுகின்றதா? எமது கடமைக்கப்பாலும் சில சேவைகளிருக்கின்றன அவற்றைச் செய்வதில் தான் அதாவது பலனை எதிர்பாராது செய்யும் சேவையில் மனதுக்கு ஒரு நிம்மதி, மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது இல்லையா?’

‘உண்மைதான் சார்’

‘உதாரணமாக உங்கள் அக்கா மிஸ் இந்திராவை எடுத்துக்கொள். அவர்களை நான் நேரில் பார்க்கவில்லை. ஆனால் ரி வி யில் பார்த்திருக்கிறேன். தன் குடும்பத்துக் காக ஊழியம் பெற்றாலும் மற்றவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் ஓர் பிறவியாயிருக்கிறார். அரைமணி நேரமோ, ஒருமணி நேரமோ அலுக்காமல் அவர்கள் சங்கீதத்தை கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் போதும். மனதிலுள்ள துன்பமெல்லாம் பஞ்சாய் பறந்திடும். ஆண்டவன் அவளுக்கு

பூஜைக்காக வாரும் பூவை

அளித்த அந்தக் கொடை எல்லோருக்கும் கிடைக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. அப்படிப்பட்ட ஒருத்தியை நான் மகளாகப் பெறவில்லையே என்று கவலைப்படுவதுண்டு. அந்தப் பெண்ணுக்கு தப்பியாகப் பிறந்த உனக்கு மனக்குழப்பம் என்றால் அது உன்னைப் பற்றியதாகக் தானிருக்க வேண்டும்”

கணித பாடத்தில் தெரிந்துகொள்ள முடியாத விடைக்கு ‘எக்ஸ்’ என்று வைத்துக்கொண்டு மனமளவென்று கணக்கைச் செய்து முடித்துவிட்டு ‘எக்ஸ்’ சமன் இதுதான் விடை என்று கூறும் ஆசிரியர் போல தன்மனதை எவ்வளவு துல்லியமாகக் கண்டு பிடித்து விட்டார் என்று நினைத்தபோது சந்திரனுக்கு அவரிடம் மதிப்பு மட்டுமல்லாது சாதையும் அவரிடம் ஒழிக்க முடியாது என்ற பயமும் சேர்ந்து கொண்டது.

“சார்” என்றான்

“லிஸ்சின் மைபோய் உன்னுடைய சொந்தப் பிரச்சனையில் நான் தலையிடவில்லை. இயற்கையாக இந்தவயதில் எல்லோருக்கும் பிரச்சனைகள் உண்டு. எனக்கு ஒரு மகளிருந்தாள் உன்அக்கா மாதிரி அழகு, குணம் மாறுபட்டது உங்க மதப்பையை லவ் பண்ணினாள். என்னிடம் சொல்லாமலேயே ஓடி விட்டாள். என்னுடன் கலந்து பேசியிருந்தால் நானே அவள் கோரிக்கையை நிறைவேற்றியிருப்பேன். அவள் செய்தவேலை என்னை மட்டுமல்ல என் குடும்பத்துக்கே பெரிய பாதிப்பையும், அவமானத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டது.” அவர் விழிகள் கலங்கின. கைக்குட்டையால் விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

அவருடைய கம்பீரமான உருவத்தாலும், பேச்சாலும், சைகையாலும், செயலாலும் எத்தனையோபேர் அவரிடம் மதிப்பும், மரியாதையும் பயமும் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவருடைய ஆளுமையின் சக்தி அவருக்கு நல்ல பெயரையும் புகழையும் தேடிக் கொடுத்திருக்கிறது. அவருடைய நிதானமும், உணர்ச்சிகளைக் காட்டிக் கொள்ளாத முகமும் புன்னகையுடன் கூடிய கப்பீரமும் மறைந்து குழந்தை போல விம்மினார். நொடிப் பொழுதில் அவற்றை உதறி விட்டு “ஆல்ரைட் மைபோய், உனக்கும் ஏதாவது கஸ்ட் மிருந்தால் கூறு அவற்றை நிவர்த்தி செய்ய முயற்சிக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு சிகரெட் ஒன்றை பெட்டியிலிருந்து உருவிப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். அவரை வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டே தனது கதையைக் கூறி முடித்தான் சந்திரன்.

“தம்பி எனக்கும் பிள்ளைகளிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு தந்தை ஸ்தானத்திலிருப்பவன். என் குடும்பத்தின் நன்மை, தீமை, கௌரவமாக குடும்பத்தை வழிநடத்தும் பாங்கு யாவும் எனக்குத் தான் தெரியும். நான் தான் அதனைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் உங்கள் பிரச்சனை வேறு உன் அக்காவுக்கு அந்த நிர்ப்பந்தம் இல்லை. அவள் தன் சோலிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு போகலாம். அவள் அதனை நினைக்காமல் தங்கள் குடும்பம் என்ற நினைவுடன் வாழ்கிறாள். அவள் மலையிலிருக்கும் நீரருவி போன்றவள். அங்கிருந்து பள்ளத்தாக்கை நாடி ஓடும் நீர் பலனை எங்கே கொடுக்கிறது. அதுபோல் உங்கள் குடும்பத்தில் அவள் ஒரு மலையருவியாக இருக்கிறாள். அது மட்டுமில்லை, மற்றவர்களுக்கும் அவள் மகிழ்ச்சியளிக்கும் தென்றலாகவும் விளங்குகிறாள். அப்படிப்பட்ட ஒருத்தியுடன் கூடப்பிறந்ததே நீ செய்த புண்ணியம். நீயும் வேதனைப்பட்டு உங்களுக்காகவே வாழும் அவளையும் வேதனைப்படுத்தாமல் புத்திசாலித்தனமாக நடந்துகொள். என்னுடைய இனைய மகள் சங்கீதம் படிக்கிறாள் உன் அக்காவிடம் விடலாம் என்றிருக்கிறேன். எதற்கும்சண்டே ஈவினிங் உங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறேன். அதற்குள் உன்பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்க்கமான

புஜைக்காக வாழும் புவை

முடிவெடுத்துக் கொள்” என்று கூறிவிட்டு கைக் கடிக்காரத்
தைப் பார்த்தார்.

“தங்கியூ சார்” என்று எழுந்து சென்றான் சந்திரன்.

அன்று மாலை ‘பாரதிவில்லா, வுக்கு சந்திரன் சென்ற
போது மகிழ்ச்சியுடன் பாரதி அவனை வரவேற்றாள். குவைத்
திலிருந்து தகப்பன் எழுதிய கடிதத்தைக் காட்டினாள். கடி
தத்தைப் படித்துவிட்டு சந்திரன் எதுவும் பேசாமல் சிந்
தனையிலாழ்ந்தான்.

“என்னயோசனை பலமாயிருக்கு?” பாரதி அவன்
தோளில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

“ம்”

“என்னப்பா, நீங்கள் எதுக்கும் ஒன்றும் சொல்லாமல்
இருந்தால் நான்.....” என்று சிணுங்கினாள்.

“பாரதி எனக்கு கல்யாணம் செய்ய விருப்பம் தான்.
ஆனால் கொஞ்சக் காலம் சென்றால்தான் நல்லது என்று
கூறுகிறேன். அக்காவிடம் இன்னும் கதைக்கவில்லை. தங்
கச்சி வேறு இருக்கிறாள். வேலைகிடைத்து நாலுமாதத்திற்
குள் நான் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் மற்றவர்கள்
என்னை எப்படித் தூற்றுவார்கள் தெரியுமா?”

“ஏன் தூற்றணும்? நீங்கள் இப்படிக்காரணம் கரட்டி
தட்டிக்கழிக்க முயல்கிறீர்கள்”

“பாரதி எனக்கு வேலைகிடைக்கும்வரை நம்ம விடயத்
தில் உங்கம்மா எதிர்ப்புக் காட்டிக்கிட்டிருந்தாங்கள். வேலை
ஒன்று கிடைத்ததும் திடீரென்று கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு
செய்கிறீர்கள். எனக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்று
நினைத்துக் கொண்டே கொஞ்சக்காலம் இருந்தாலென்ன?”

“முடியாது! முடியாது!! முடியாது!!!” என்று கத்தி
ஞள் பாரதி.

“ஏன் முடியாது?” என்று அவள் தோள்களைப் பற்
றிக் கொண்டே கேட்டாள் சந்திரன்.

“சந்திரன் நான் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன்.
நான் இரண்டு மாதமாய் முழுகாமல் இருக்கிறேன்”
என்றாள்.

இடி இடித்து நேராகத் தலையில் விழுந்து நெஞ்சுக்குள்
இறங்கியது போல விக்கித்துப் போனான் சந்திரன். அவள்
கூறுவதை அவனால் நம்பவும் முடியவில்லை நம்பாமலிருக்க
வும் முடியவில்லை.

“வினையாடுறியா பாரதி?” என்றான்.

“வினையாட்டு வினையானதன் விளைவுதான். நாங்கள்
அவசரப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. இதற்கு நான் மட்டும்
பொறுப்பாளியில்லைச் சந்திரன். இந்தவிடயம் வெளிவரா
மல் இருக்க ஒரேவழி ஆகஸ்டில் திருமணம் நடக்கணும்.
இல்லை நான்... ..” அழ ஆரம்பித்தாள் பாரதி.

“அழாதே பாரதி எதற்கும் உங்கம்மாவை அக்கா
விடம் கதைக்கச் சொல்லேன்” என்றாள்.

“அம்மா போகமாட்டாவாம்”

“ஏன்?”

“தெரியாது”

“உண்மையிலேயே உனக்குத் தெரியாதா?”

‘அவனைக் கேட்டுப் பிரயோசனமில்லை தம்பி தெரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டுமானால் நான் சொல்லுறன். கையில் வெண்ணெய்யை வைத்துக் கொண்டு நான் நெய்க்கு அலைய வேண்டியதில்லை நீங்கள் முறையாக நடந்து கொண்டிருந்தால் நானும் முறையாகப் போய்க் கதைக்கலாம். நான் போய் கேட்டு உங்கள் அக்கா ஏதும் திமிர் பிடித்த கதை கதைச்சால் நானும் உள்ளதை அவிழ்க்க வேண்டிவரும். அதற்குத் தான் யோசிக்கிறன்’ என்றவள் கண்ணாடியை கழற்றி முந்தானைச் சேலையில் தேய்த்து விட்டு திரும்பவும் உரிய இடத்தில் மாட்டிக் கொண்டே ‘என்ன தம்பி யோசிக்கிறியன்? போகத்தான் வேணுமா?’ என்றாள் ராஜாப்பாள்.

அவள் குரலில் தோன்றிய ஏளனமும், உறுதியும் அவளைப் பயமுறுத்துவது போலிருந்தது. ‘நீயும் துன்பப்பட்டு உங்கள் அக்காவையும் துன்பப்பட வைக்காமல் புத்திசாலித் தனமாக நடந்துகொள்’ என்று மைக்கேல் கூறிய வார்த்தைகள் அவனுக்கு தென்பூட்டவே அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கூறினான்.

‘தேவையில்லை நானே கதைக்கிறேன்’ என்று கூறி விட்டு எழுந்தான். ராசாப்பாள் உள்ளே சென்று விட்டாள்

‘இப்பவே போகணுமா? கொஞ்சம் ஆறிப் போனால் என்னவாம்’ என்று அவள் கரத்தைப் பற்றினாள் பாரதி.

‘நான் வரும் போது மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் வந்தேன் என்னை ஒரேயடியாய் குழப்பிவிட்டாய் பாரதி. எனக்கு கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டது போலிருக்கு’ என்று கூறிய தும் விழிகள் கலங்கி நீர்முத்துக்கள் உருண்டன.

“என்ன இது? ஒரு பேபிக்கு அப்பாவாகப் போற நீங்கள் கேவலம் பேபி மாதிரி” என்று அவன் விழிகளைத் துடைத்தான்.

அவள் வேண்டுமென்றே அவன் மீது தாராளமாக சாய்ந்து கொண்டாள். அவளின் மார்பு அவன் தோள்களை அழுத்தியதால் அவன் உடலெல்லாம் உணர்வுகள் கிளர்ந்து நின்றன. அவளை இழுத்து அணைத்தான். அவள் கரங்கள் மாடையாய் அவன் கழுத்தை அலங்கரிக்க அவள் இதழ்கள் அவனுக்கு இன்ப விருந்தளிக்க ஆரம்பித்தன. யாவையும் மறந்து மதுவுண்ட வண்டாகி மயங்கிக்கிடந்தான் சந்திரன்.

வீட்டுக்கு வரும் வழியில் தான் அவனுக்கு ஓரளவுக்கு ராசாம்பாளின் கதையில் உள்ள நெளிவு சுளிவுகள் யுரிய லாயின. தன் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தியே வற்புறுத்திக் காரியத்தைச் சாதிக்க நினைக்கின்ற அவளுடைய உள் நோக்கம் விளங்கியது.

வேலைகிடைத்த சந்தோசத்தை கிணைகிதர்களுடன் கொண்டாடுவதற்காக பாரதியை கலந்தாலோசனை செய் தான் சந்திரன். அவள் தன் வீட்டிலேயே சிறு ‘பார்ட்டி’க்கு ஒழுங்கு செய்தாள். அன்று கிணைகிதர்கள் எல்லாம் விடை பெற்றுச் சென்ற பின்பு அவளாகவே அவனைச் சந்தோஷப் படுத்துவதாகக் கூறி தன் படுக்கைக்கு அழைத்து சென்று ..... நினைக்கவே அதிர்ச்சியான அந்தவிடயத்தை மனம் அசை போட்டதும் அதற்கு மேல் அவனால் சிந்திக்க முடியவில்லை. பொறியில் அகப்பட்ட எலிபோல அவனால் அதில் நின்று விடக்கூடாது, தள்ளிப் போகவோ முடியவில்லை. ‘புத்திசாவித்தனமாக நடந்து கொள்’ மைக்கேல் கூறிய வார்த்தைகள் அவன் மனத்துக்கு தென்பூட்டின. ஏதோ ஓர் முடிவுக்கு வந்தவனாய் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தானே தவிர தூக்கம் அவனைத் தழுவு மறுத்தது. அவன் மனக்கண்களில் எதிர்கால

வாழ்வும் அந்த வீட்டின செல்வச் செழிப்புமே அவனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. பனைவளவுக்குள் ஓர் குடிசையிலிருந்த பாரதியின் குடும்பம் அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போதிருந்தே பாரதியிடம் ஏற்பட்ட நட்பு தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவள் தகப்பன் குவைத்துக்குச் சென்ற பின்பு புதிதாக காணி வாங்கி வீடு கட்டிய போது சந்திரனே அவர்களுக்கு பல்வேறு விதத்திலும் உதவிகள் செய்தான். அவர்கள் நிலை உயர்ந்ததும் ராஜாம்பாள் மகளுக்கு கட்டுப்பாடு விதிக்க ஆரம்பித்த போதுதான் சந்திரனுக்கு தன் நட்பின் தன்மை புரிந்தது. பணத்தாசை அவன் மனதில் விஸ்வரூபமெடுத்ததும் பாரதியை தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று மனப்பால் குடித்தான். அதற்கு அந்தஸ்த்து தடை போட்டதும் வெளிநாடு செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. அதற்கு தடைபோட்ட அக்காவுக்கும், அவனுக்கு மிடையே மோதல் ஏற்பட்டது. பின்பு அவனுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைத்ததும் ராஜாம்பாள் அவர்கள் தொடர்பு பற்றி அக்கறை காட்டவில்லை அவர்கள் விரித்த வலையில் தானாக மாட்டிக்கொண்டான். அதிலிருந்து தன்னை மீட்கக் கூடிய ஒரே ஒரு ஆள் அக்கா இந்திரா தான் என்பதை நினைத்தபோது அவளிடம் எப்படி விடயத்தைக் கூறுவது எனத் தயங்கியவன் மைக்கேல் கூறியது போல ஒரு புத்திசாலித்தனமான முடிவுக்கு வந்தான்.

மைக்கேல் இந்திராவைப் பற்றி கூறியவாக்கியங்கள் அவனுள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டிருந்தது மல்லிகைப் பந்தலுக்கு கீழேயே நெடுநாளிருந்தும் அதன் வாசனையை அறிய முடியாதவகைத் தான் இருந்து விட்டதையும், பிறர் அவளைப் பெருமையாகக் கூறும் போது உண்மையில் அவளிடம் பெரும் வசீகரசக்தி இருப்பதையுணரத்

தலைப்பட்டான். அக்காளின் முயற்சியே தனக்கு வேலை கிடைத்தது என்பதை மைகேல் மறைமுகமாக அவனுக்குணர்த்தி விட்டாராயைால் உண்மை அவன் உள்ளத்தை உறுத்தியது. அவன் உள்ளத்துள் உண்மையாய் ஊற்றுக்கள் திறந்தபோது தான் செய்து விட்ட தவறுகளும் புரிய ஆரம்பித்தது. அவனுடைய மனதை மூடியிருந்த மாயைகள் ஆதவனைக் கண்ட இருள்போல விலகிக் கொண்டிருக்க படுக்கையை விட்டெழுந்து மேசையின் முன் சென்று அமர்ந்து கொண்டான்.

6

வெள்ளிக் கிழமை காலை எழுந்து வழமை போல குளித்துவிட்டு பூசை அறையில் வணங்கித் தேவாரம் பாடிய இந்திரா காப்பி அருந்தியதும் கூல்லூரிக்கு செல்வதற்கு ஆயத்தமானான். தனது மேசையில் வைத்திருந்த புத்தகங்களுக்கு மேல் அவளுடைய முகவரியிடப்பட்ட ஓர் கடித உறை இருப்பதைப் பார்த்ததும் முதலில் திகைத்தாளாயினும் எழுத்துச் சந்திரனுடைய எழுத்துப் போலிருக்கவே கடித உறையைக் கிழித்து அவசர அவசரமாக படித்தாள். படித்து முடித்தபோது அவள் முகம் எல்லாம் வியர்வைத் துளிகள் பளித்து நின்றன. அப்படியே நாற்காலியில் உட்கார்ந்து மீண்டும் ஒரு முறை ஆறுதலாகப் படித்தாள். சில நிமிடங்கள் அப்படியே சிலையாக ஸ்தம்பித்து இருந்தாள்.

அவள் மனம் முதலில் சிலநிமிடங்கள் பதட்டமடைந்தாலும் கடிதத்திலுள்ள வாசகங்கள் அவள் உள்ளத்தை

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

உருக வைத்து விட்டன அவன் வேண்டுகோளிலிருந்து நியாயங்களை அவளால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை சில நிமிடங்களில் அதைக் செயலாக்கி விட்டு "ரகு" எனக் குரல் கொடுத்தான்.

"என்னக்கா" என்று ரகுநந்தன் ஓடிவந்தான்.

"இந்த லெட்டரைக் கொண்டுபோய் எங்கள் பிரின் சிப்பலிடம் கொடுத்து விடு" என்றான்

கடிதத்துடன் அவன் திரும்பிச் சென்று விட்டான். எதுவும் நடவாதது போல் அக்காவின் நடவடிக்கையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் சந்திரன்.

"சந்திரா" என்று குரல் கொடுத்தான்.

"அக்கா" என்று தலையைக் குனிந்து கொண்டு வந்து நின்றான் சந்திரன்.

"நீ வேலைக்கு போகலியா?"

"இன்று லீவு போடலாம் என நினைக்கிறேன்"

"வேலைக்கு சேர்ந்த புதிதில் அனாவிடயமாக லீவு எடுக்கக்கூடாது. பின்னேரம் நேரத்துடன் வீட்டுக்கு வந்து சேர். தேவையில்லாமல் மனதைக் குழப்பிக்காதே சந்தோஷ மாய் போய் வா" என்றான்.

அடுத்து தன்னைக் கூப்பிடுவாளோ என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள் சாருலதா. ஆனால் அப்படி ஏதும் நடைபெறவில்லை. அவளுக்கு உள்ளூரச் சந்தோஷமாயிருந்த போதும் அக்காவின் செயலில் ஏதோ ஓர் மர்மமிருப்பதாக அவள் உள்ளூணர்வு உறுத்தியது அக்காவைக் கேட்க

கே. எஸ். ஆனந்தன்

முடியாது. சந்திரன் கதைப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு விட்டான். ரகுவிடம் கேட்டால் அவன் வம்புச்சண்டைக்கு வருவான். பேசாமலிருந்து விட்டான்.

“அம்மா நான் வெளியிலே போயிட்டு வாரேன்” என்று கூறிக்கொண்டே புறப்பட்டான் இந்து.

அவள் தலைமறையும் வரை அமைதியாயிருந்த சாருலதா தலைவாரிக் கொண்ட ரகுவின் பின்புறமாக வந்து நின்று

ஏன்டா ரகு. அக்கா இன்றைக்கு லீவா” என்றாள்.

“ம்” என்றாள்.

“ஏன்டா?”

“எனக்கென்ன தெரியும்?”

“நீதான் அவங்க செக்கியாச்சே”

“இந்தா பாரு நீ இப்படிக் கதைத்து தேவையில்லாமல் கொழுவுறே உன் வேலையைப் பார்த்துவிட்டுப் போறதுக்கு என்னை ஏன் வம்புச்சண்டைக்கு இழுக்கிறே அண்ணாமாதிரி ஒரு நாளைக்கு கன்னத்தில் தந்தன் என்றால் அப்புறம என்னோடு கதைக்காமல் இருப்பாய்” என்றாள்.

“ரகு நீ என் தப்பிதானே? ஏன்டா என்னுடன் கோபிக்கிறே. நான் பகுடிக்குச் சொன்னால் ஏன்டா கோபிக்கிறே. அண்ணா குட்டி போட்ட நாய் மாதிரி அக்காவைச் சுற்றிச் சுற்றி வாரானே அதுதான் ஏதும் விசேடமா என்று கேட்டன்”

“உனக்குத் தான் ஊர் நியூஸ் எல்லாம் தெரியுமே. சொல்லன் நானும் தெரிந்து கொள்கிறேன்.”

பூஜைக்காக வாலும் பூவை

“ரகு மலிந்தால் சந்தைக்கு வரும் தானே பார்ப்பம்” என்று கூறிவிட்டு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள் சாருலதா.

அதே வேளையில் இந்திரா அருணாசலத்தின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். அவள் சென்ற சமயம் அருணாசலம் காப்பி பருகிக் கொண்டிருந்தார்.

நெற்றியில் திருநீற்றின் ஒளி துலங்கியது இருபத் தைந்து சதப் பரிமாணத்தில் சந்தைத் திலகத்தின் நடுவில் குங்குமம் வைத்த திலகம். ஆறுதலாக வீற்றிருந்தவர் இந்திராவைப் பார்த்ததும் “அடடே இந்திராவா? ஏன் ஸ்கூல் இல்லையா? பாக்கியம் மருமகள் வந்திருக்கிறாள்” காப்பி கொண்டு வா” என்று மனைவிக்கும் இந்திராவின் வருகையை அறிவித்தார் அருணாசலம்.

“நல்ல நேரத்தில் தான் வந்திருக்கேன். கடைக்குப் புறப்பட்டிருப்பீர்களோ என்று நினைச்சேன்”.

“முரளி போயிட்டான். இன்று வெள்ளிக்கிழமை. நான் கொஞ்சம் ஆறுதலாகத்தான் போவேன்”.

“யாரு இந்திராவா? ஏது இந்த நேரத்தில் இன்றைக்கு பள்ளிக்கூடம் இல்லையா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே காப்பி டம்ளரோடு வந்தாள் பாக்கியம்.

“ஸ்கூலுக்கு லீவு போட்டிட்டு வந்தேன். மாமாவுடன் ஒரு முக்கிய விடயம் பேசணும் அதுதான் வந்தேன் என்று அத்தைக்குப் பதில் கூறிவிட்டு டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டாள் இந்திரா.

“சரியம்மா பேசிக்கிட்டிரு. அடுப்பிலே பருப்பைவைத்து விட்டு வந்தனா” என்று கூறிவிட்டு பாக்கியம் திரும்பி விட்டாள்.

“மாமா இதைப் பாருங்கோ. எங்கள் குடும்பத்திற்குத் தாங்கள் தான் பெரியவர் என்பதால் தங்கள் அனுமதியில் லாமல் நான் எதையும் தீர்மானிக்க முடியாதவளாயிருக்கின்றேன்” என்று அவரிடம் கடிதத்தை நீட்டினாள்.

மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்துத் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டே கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். “அன்புள்ள அக்கா” என்று படித்தவர் “இது உனக்கல்லவா எழுதியிருக்கிறான் சந்திரன்” என்று அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“எனக்குத்தான் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். படித்துப் பாருங்கள் இந்த விடயம் எங்களுக்குள் இருக்கட்டும்” என்றாள் இந்திரா.

அருணாசலம் தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

அக்கா, இக்கடிதத்தை எழுத ஆரம்பிக்கமுன் மானசீகமாக உன் பாதங்களில் விழுந்து மன்னிப்புக் கோருகின்றேன். நீங்கள் அப்பா இல்லாத காலத்திலும் எங்களை எந்தக் குறையுமில்லாது காப்பாற்றினீங்கள். மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் இருந்து கொண்டு அதன் வாசனையை அறியமுடியாத மூடனாயிருந்தேன். என்னுடைய அற்ப தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாத போதெல்லாம் உங்கள் மீது அபாண்டமாய் நிந்தனை செய்தேன். கோபித்தேன். ஆனால் உங்கள் முன் நின்று இதுவரைநான் நான் எதிர்த்து எதும் கதைத்ததில்லை. அது என் கோழைத்தனமோ, அல்லது கள்ளப் நிறைந்த மனத்தின் பலவீனமோ நானறியேன். ஆனாலும் நீங்கள் கண்டித்திருப்பீர்கள். ஆனால் தண்டித்ததில்லை. ஆனால் எனக்கு வேலை தேடித்தந்தீர்கள். அதைக் கூட நான் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. அதற்கேற்ற தண்டனையாக நான் மாட்டிக்கொண்டேன். தவறுகள் செய்த

போதெல்லாம் என் மனச்சாட்சிகூட என்னைத் தண்டிக்க வில்லை. தவறுகள் என்றுகூட எனக்குத் தோணவில்லை. ஆனால் எங்கள் 'ஹெட்கிளார்க்' மிஸ்டர் மைக்கேல் மிகக்கண்டிப்பானவர். அவர் என்னை அழைத்து உங்களைப் பற்றிக் கூறிய போது என் அறியாமையிருள் என்னைவிட்டு விலக ஆரம்பித்தது. உங்கள் பெருமைகளை மட்டும் அவர் கூறவில்லை. தனக்கு உங்களைப்போல ஒரு மகளில்லையே என்றபோது அழுதுவிட்டார். அந்த இரும்பு மனிதனின் இதயத்துள் இப்படியொரு பசுமைப்புரட்சியை ஏற்படுத்தியது உங்கள் சங்கீதமும், எங்கள் குடும்ப நிலையில் நீங்கள் வகிக்கும் பங்குந்தான். சத்தியமாக என் தாய்மீது ஆணை நான் முற்று முழுதாக மனம் திருந்தியபொழுது என் தவறுகள் என்னைத் தண்டிக்க ஆரம்பித்துள்ளன. அக்கா இந்தப் பழியிலிருந்து என்னை மீட்க உங்களைத் தவிர வேறுயாரும் இல்லை. பாரதியுடன் ஒரே ஒரு நாள் சுய உணர்வற்ற நிலையில் தவருகப் பழகியதன் காரணத்தால் நான் பொறியில் சிக்கிய எலியாகி விட்டேன். அவர்கள் என்னை மிரட்டுகிறார்கள். அவளை இழக்கப் பயப்படவில்லை. ஆனால் அதனால் ஏற்படும் அபவாதங்கள், விளைவுகள் என்னை மட்டுமல்ல, நீங்கள் எதற்காக உங்கள் புனித வாழ்வைப் பணயம் வைத்து இப்படி வாழ்கிறீர்களோ அந்தப் புனிதத்துக்கும் மாசு கற்பித்துவிடுமென்று பயப்படுகிறேன். என்னை நான் அழித்துக்கொண்டாலும் அதன் பழிகூட ஒன்றுமறியாத உன் புனிதத்தைக் கெடுத்து விடும். ஆக எனக்கு என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தவிக்கிறேன். என்னை மட்டும் தான் நான் இதுவரை சிந்தித்தேன். எங்கள் குடும்பமானம் மரியாதையை ஒரே ஒருநாள் சிந்தித்தபோது திக்குத் தெரியாத காட்டில் நின்று திகைப்பவன் போலிருக்கிறேன். இத்தனை நாளாய் எங்களைப்பற்றி நீங்கள் சிந்தித்துச் சிந்தித்து.. என்னை மன்னித்து ஒருவழி செய்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன். தம்பி என்று சொல்வதற்கே அருகதையில்லாதவனாயினும் உங்களை அக்கா என்று நினைத்துப் பெருமைப்படும் தம்பி சந்திரன்''.

கடிதத்தின் இடைக்கிடையே கண்ணீர்த்துளிகள் சிந்திமை கரைந்திருந்தது. அருணாசலத்திற்கும் கண்கள் கலங்கி விட்டன. கடிதத்தை மடித்துக்கொண்டே கண்ணாடியைக்கழற்றி விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்டு “என்னம்மா இவன் இப்படி...” என்று இந்திராவைப் பார்த்தார்.

“காலையில் ஸ்கூலுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தபோது என் மேசையில் இது வைக்கப்பட்டிருந்தது. படித்ததும் எனக்கு ஒன்றும் தோணலை. அதனல்தான் லீவு போட்டிட்டு உங்களிடடை வந்தனன்”.

“இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் சொல்வழி கேளாதுகள். பட்டால்தான் புத்திவரும் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம். அதுசரி யார் இந்தப் பெர்டிச்சி என்றார்”.

“ராசாம்பாள் மகள் பாரதி”.

“அந்தப் புதுப்பணக்காறியா? அந்தத் திமிர் பிடிச்சவன் வீட்டை இவன் எப்படி மாட்டிக்கொண்டான்”.

“அவை அந்தப் பனை வளவுக்குள் இருந்த போது தொடக்கம் இவன் போய்ப் பழக்கம். அது இப்படி வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கலை ஆனால் இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கு சந்திரன் ஒரு கோழை. சாருவிடம் இருக்கும் துணிச்சல்கூட இவனிடம் இல்லை மாமா. இவன் போய் இப்படி.....” என்று இழுத்தபோது அருணாசலம் சிரித்து விட்டார்.

“ஏன் மாமா சிரிக்கிறீர்கள்”.

“அம்மா இந்த விடயத்தில் கோழைகள் தான் சுலபத்தில் மாட்டிக்கொள்வான்கள். எல்லாம் வயதுக் கோளாறு

தான். அந்த ராசாம்பாள் கால்படி அரிசிக்கு வழியில்லாமல் இருந்தவள். இப்ப வெளிநாட்டுக்காசு. அவளைப் பாப்பியே இந்தக் கழுதை அதுக்கைபோய் ஏன் மாட்டிச்சது?. அது சரி இப்ப என்ன முடிவுடன் நீ வந்தாய் அதைச்சொல்?" என்றார்.

"மாமா எங்கள் பிள்ளை வேறு ஊரார் பிள்ளை வேறு நியாயம் என்றால் எல்லோர்க்கும் ஒன்றுதான். முழுசா நினைச்சிட்டான், இதிலே முக்காடு வேறு வேணுமா? நான் என்னவோ நினைச்சிட்டிருந்தன். விதிப்படிதானே எதுவும் நடக்கும். இன்று பின்னேரம் நாங்கள் போய்க் கதைத்தால் என்ன?" என்று அவரைப் பார்த்தாள்.

"இந்து! இங்கே உன் பெண்புத்தியைக் காட்டிக்கிறே. அவள் இப்ப பணக்காரியாக இருக்கலாம். ஆனாலும் எதுக்கும் ஒரு முறையிருக்கு. அவள் வந்து கேட்கட்டுமே".

"முறைதான் தவறிப்போச்சே மாமா"

"தவறினாலும் அதை ஒழுங்குபடுத்தலாமில்லையா? உங்கப்பா சரளா விடயத்தில் என்ன செய்தான்? பாதிக்கப்பட்டவளை நாம் உதறித்தள்ளுவதுதான் முறையற்ற செயல். அவள் பணக்காரி என்றால் நாம் அவளைத் தேடிப்போக னுமா? அங்கே நம்ம கௌரவத்தை விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது. நீ பேசாமலிரு. சந்திரனை அங்கே போகவிடாதே. அவள் வேண்டுமானால் வரட்டும் அதன் பின்பு கதைக்கலாம். நீ பேசாமல் போய் உன்ரை வேலையைப் பார் என்றார்.

அவர் ஒரு விடயத்தைத் தீர்மானித்து விட்டால் அதை மாற்றுவது கடினம் என்பது இந்திராவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் ஒரு சிறு திருத்ததைக் கூறினாள்.

“மாமா உங்க வார்த்தைய மீறுவதாக நினைக்காதீங்க. ஒரு சிறுமாற்றம் செய்தால் என்னைவாம்?” என்றான்.

“சரி சொல்லேன் பார்ப்பம்”.

“அவங்கள் அப்படி வந்தாலும் அந்த நேரத்தில் நான் உங்களை எங்கே தேடுவது? நீங்கள் தான் இந்த விடயத்தில் எனக்கு முழுப்பலம் என்னால் எதுவும் செய்யமுடியாது ஆகவே...”

“ஆகவே...”

“சந்திரனிடம் சொல்லியனுப்பி ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்து சந்தித்துக் கதைக்கச் சொன்னால் என்ன?”

“சரியம்மா அப்படியே செய்” என்றார்.

அத்தையிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள் இந்திரா அவள் மனதை அழுத்தி நின்ற பாரம் இப்போலேசாகிவிட்டது போல் இருக்கவே நேராசக் கேவிலுக்குச் சென்றாள்.

மத்தியானம் உணவை முடித்துக்கொண்டு சரளாவின் வீட்டிற்குச் சென்றாள் இந்திரா. தங்கையைப் பார்த்ததும் சரளாவுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி.

“கௌசி இங்கே வாடா சித்தி வந்திருக்கிறாள்” என்று குரல் கொடுத்தாள். கௌசிகனும் இராமநாதனும் சேர்ந்தே வந்தார்கள்.

“அக்கா நான் ஒரு முக்கிய விடயமாய் வந்திருக்கின்றேன்” என்று ஆரம்பித்து விடயத்தை விபரமாகக் கூறியதும் ராமநாதன் சிரித்துவிட்டான்.

பூஜைக்காக வாலும் பூவை

“என் சிரிக்கிறீர்கள்? சிரிக்கும் படியாய் என்ன கூறி விட்டேன்” என்று இந்திரா கொஞ்சம் அழுத்தமாகவே கேட்டாள்.

“இந்து உன்னுடை முட்டாள் தனத்துக்கும் ஓர் எல்லை உண்டென்பதை மறந்து பேசுகிறாய்” என்றான்.

“இந்த இடத்தில் நீங்கள் இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள் இந்திரா.

“இந்து அவன்தான் பொறுப்பை மறந்து நடந்து கொள்கிறான். ஏன் நீ அதை ஊக்குவிக்கிறாய். உன்னைவிட நீதான் துறவியாச்சே. ஒரு தங்கையிருக்கிறாள் என்பதை மறந்திட்டியா? அவனுக்கு உறைக்கும்படியாய் - ஒன்றைச் சொல்வதுதானே. அப்படியில்லையென்று போனால் போவா னுக்கும் என்று விடவேண்டியதுதானே?” என்றான்.

“அத்தான் அப்படி அவனைப் போகவிடவா நான் இத்தனை கஸ்டங்களையும் அனுபவிக்கிறேன். அவசரப்பட்டு ஓர் தவறைச் செய்துவிட்டான் என்பதற்காக அவனைக் கைவிட்டால் எங்கள் குடும்பத்தின் கௌரவம் என்னாவது”.

“மண்ணாங்கட்டி, கௌரவம், மானம், மரியாதை பார்த்து உனக்கு நீயே துரோகம் செய்கிறாய் என்பதை நீ உணரவில்லையா?”.

“அத்தான் என் தலையில் எழுதியபடி ஏதோ நடக்கும் தானே? எனக்கென்று இனித்தான் ஒருவன் பிறந்துவரப் போகிறான்? இப்ப எம்முன் உள்ள பிரச்சனையைத் தீர்க்க வேண்டும். அதுதான் என் பிரச்சனை”

“என்னவோ அக்காரும் நீயும் பேசிக்கொள்ளுங்கள். இந்து நான் உனக்கு என்று கல்யாணம் நடக்குதோ அன்

றைக்கு நீ அழைக்காமலே வருவேன். அதுவரை நான் எதிலும் கலந்துகொள்ள மாட்டேன். உன் அக்காவை நீ கூட்டிட்டுப் போகலாம். அதற்கு என் உத்தரவு தேவையில்லை” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றுவிட்டான்.

இந்திராவினால் எதுவும் சொல்லமுடியவில்லை. அவள் பெருமூச்சு விட்டபடி கௌசிகனை அணைத்துக்கொண்டாள்.

“இந்து நீ இதுக்காகத் துன்பப்படாதே. அவர் கூறுவதிலும் நியாயமிருக்கின்றது” என்றாள் சரளா.

“என்னக்கா நியாயம்? உங்களுக்கு ஒரு நியாயம் மற்றவர்க்கு ஒரு நியாயமா? தவறு எங்கே நடந்தாலும் தவறு தானே. என் தம்பி என்பதற்காக அவன் செய்த தவறை இல்லையென்று கூறிவிட முடியுமா? பெண்ணைப் பெத்தவங்க என்ன பாடுபடுவாங்கள். எங்கள் அப்பாபட்ட துன்பம் தெரியும் தானே?” என்று பொழிந்து தள்ளினாள் இந்திரா.

“இந்து உன்னைப்போல எல்லாரும் இருக்கமுடியுமா? உன் மனதுக்குச் சரியென்ப மட்டதை நீ செய். நான் நித்யம் வருவேன்” என்றாள்.

“அக்கா நான் எதற்கும் அடுத்தவாரம் வருகிறேன். நீ வசதியானால் ஞாயிற்றுக்கிழமை பின்னேரம் வீட்டுக்கு வாவேன்” என்றாள்.

“சரி நான் வாரேன். நீ தண்ணியைக்குடி” என்று கூறிவிட்டு கௌசியை அவள் தூக்கிக் கொண்டாள்.

அவள் தேனீரைப் பருகிக்கொண்டே மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். தண்ணீர் புரைக்கேறி விட்டது. சரளா அவள் தலையைத் தட்டிக்கொண்டே

“யாரோ உன்னை நினைக்கிறாள் போலும்” என்றாள்.

“நான் தான் அக்கா ஒருத்தரை நினைச்சேன்” என்று சிரித்தாள் இந்திரா.

“யாரை நினைச்சாய் இந்து?”

“க்கும் அதெல்லாம் சொல்லக்கூடாதக்கா. அத்தான் என் கல்யாணத்துக்கு நான் அழைக்காமலேயே வருவேன் என்றார். என்...என் மனத்துக்குள் வாழும் அவர் எங்கே இருக்கிறாரோ? எப்படியிருக்கிறாரோ?” என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

“எங்கோ ஓரிடத்தில் இருப்பார் தானே” என்று சரளா கூறியதும் இந்திராவின் மனக்குதிரை அவள் கட்டுக்காவ லையும் லட்சியங்களையும் மீறி பாய ஆரம்பித்தது. அவள் மனவானில் பின்னேக்கிப்பாய ஆரம்பித்த சிந்தனைக்குதிரை ஓரிடத்தில் நின்றபோது ஓர் இளைஞன் நின்றிருப்பதையும் அவனுக்கு முன்னே தான் தலைகுனிந்து நிற்கும் காட்சியையும் கண்டாள்.

7

கல்லூரியில் உயர்தர வகுப்பில் இரண்டாம் வருடத்தை முடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் பல்கலைக்கழகத்தில் இசைப்பிரிவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள் இந்திரா. அவள் கல்லூரியை விட்டு விலகப்போவதாகக் கூறியதும் அவள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அவளுக்கு ஒரு தேனீர் விருந்தொன்று ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். உயர்தர வகுப்பு மாணவர் மன்றத்தினர் எல்லோரையும் அந்த விருந்து வைபவத்துக்கு அழைத்திருந்தனர்.

தேனீர் விருந்து முடிந்ததும் விஞ்ஞானப்பிரிவு மாண ஒருவன் எழுந்து “இன்றைய விருந்து, பசாரத்தின் கதாநாய கியான மிஸ் இந்திரா சங்கீத டிப்ளோமா செய்யப்போகின் றார் என்பதையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இன்று அட்வான்சாக இசைச்செல்வியின் சில பாடல்களைக் கேட்கப் பிரியப்படுகின்றோம்” என்றான். எல்லோரும் கரகோஷம் செய்து ஆமோதித்தனர்.

இந்திரா மௌனமாகச் சிரித்துக்கொண்டே எழுந்து மேடையில் ஏறினாள். மாணவ மாணவிகள் மகிழ்ச்சியாரவா ரம் செய்தனர்.

சில பாடல்களைப் பாடியபின் ஈற்றில் பாரதியார் பாடிய “கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கமே” என்ற பாட லைப் பாடினாள்.

அன்று விருந்து வைபவம் முடிந்ததும் வீட்டுக்கு வரும் போதுதான் அவன் அவளை அழைத்தான்.

“கூப்பிட் டங்களா?” என்றான்.

“ஆமாம். இந்தப் புத்தகம் அக்கா படிச்சது. வீட்டிலி ருந்து யாருக்கும் பிரயோசனப்படாது. சங்கீதம் படிக்கப் போகும் உங்களுக்கு உதவட்டுமே என்று எடுத்து வந்தேன்” என்று கூறிச் சிரித்தான். மகிழ்ச்சியோடு பிரித்துப் பார்த் தான். சங்கீதமும், மூர்த்திகளின் வரலாறுகளும் வேறுபல விடயங்களும் நிறைந்த அந்தநூலை மூடியவாறே “தாங்கியூ” என்றான்.

“மன்னிக்கவேண்டும் இந்து. வீட்டில் கொண்டுபோய் கவரையும் கழற்றிப் பார்த்துவிட்டு அப்புறம்” என்று கூறிவிட்டு விரைந்து சென்றான்.

புறஜக்காக வாழும் பூவை

கல்லூரியிலேயே மிகுநல்ல மாணவன் என்று பெயர் எடுத்தவன் கண்ணன். அவன் யாருடனும் அதிகம் பழகு வதுமில்லை. கதைப்பதுமில்லை. வறியகுடுபத்துப் பையன். ஐந்தாம் வகுப்பு உபகாரச்சம்பளப் பரீட்சையில் தேறியதால் அதே நிதியில் படிப்பவன். அதிகம் ஆடம்பரமோ, முள் பாத்தியோ இல்லாமல் படிப்பதே கதியென்று இருப்பவன். சில மாணவிகள் அவனைக் கேலி செய்தாலும் அவன்ஊது இந்திராவுக்கு தனிப்பிரியம். இந்திராவையும் அவனையும் இணைத்து எல்லோரும் கேலி செய்வார்கள். அவர்கள் கேலிப் பேச்சு நாளடைவில் இந்திராவின் மனதில் வேரூன்றித் தளைத்ததாயினும் அவனுடன் மனம் விட்டுப் பேசுவோ, பழகுவோ முடியாது ஒதுங்கியே இருந்து வந்தாள். அந்த நினைவிலேயே அன்றைய விருந்துபசாரத்தின்போது பாரதியார் பாடலையும் பாடிவைத்தாள் அவன் புத்தகத்துடன் வைத்துள்ள விடயம் என்னவாயிருக்கும் என்று எண்ணி எண்ணி மறுகியவாறே விரைந் வீடு சென்றாள்.

உடைகளைக்கூட மாற்றாமல் புத்தகக் கவரைப் பிரித்தாள். உள்ளே நான்காக மடிக்கப்பட்ட கடிதம். பிரித்துப் படித்தாள். அவள் உள்ளுக்குள் நினைத்து மறுகிய விடயத் திற்குக் கைமேற்பலன் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் தன்னை மறந்தாள். இன்பச் சிறுகுகட்டிப் பறந்தாள்.

“என்ன இந்து ஒரேயடியாய் உன்னையே மறந்துவிட்டாய் போலிருக்கு” என்றாள் சரளா.

“அக்கா எதுக்கும் கொடுத்து வைக்கவேண்டும். நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவு தான்” அவள் விழிகளில் நீர் முத்துக்கள் பனித்தன.

“இந்து நீ என்னென்னவோ எல்லாம் சொல்கிறாய் புரியும்படிதான் சொல்லேன்”

“என்னை என்னவோ ஜடம் என்று நினைத்து விட்டார்கள் போலிருக்கு. என்னுள்ளத்துள் உள்ளவற்றைக் கொட்டித்தீர்க்க முடியாதபடிக்கு என்மீது ஏற்பட்ட குடும்பப்பாரம் அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. கடமை ஒருபுறம். பாசம் ஒருபுறம். என்னுள்ளத்துள் கொந்தளிக்கும் இனிய உணர்வுகளை அடக்கி ஒடுக்கி வைராக்கியம் என்ற வரம்புகட்டி விட்டு அப்பாவின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றப் போராடிக் கொண்டிருக்கும்போது தம்பி ஒருபுறம் இப்படி நடந்து விட்டான் அவள் பற்றிய விடயங்கள் தினம் தினம் கேள்விப்படுகிறேன். அவனைக் கேட்கவும் முடியாமல், கேட்காமல் இருக்கவும் முடியாதநிலையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“அவளுக்கென்ன திமிர்? உன்னை மதிக்காமல் நடக்கிறாள் என்று அம்மாவும் சொன்னவ. அவளைக் கேட்காமல் விட்டு விட்டால் நாளைக்குப் பெரும் விபரீதத்தில் கொண்டு போய் உன்னையும் மாட்டிவிடுவாள்”.

“அக்கா அவளுக்கு வயது வந்திட்டுது. நான் ஏதும் கேட்கப்போய் அதுவே அவளுக்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொடுத்து பின்பு ஏதாவது ஒன்று ஆகிவிட்டால் என் முயற்சி எல்லாமே நீரில் கொட்டிய உப்பாகிவிடுமே என்று தான் தயங்குகிறேன். அப்படியொரு நிலையை கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூட எனக்குச் சக்தியில்லை. ஏதோ ஆண்டவன் சித்தப்படி நடப்பதைக் காண்பதுதான் நல்லம் என்று மெளனமாயிருக்கிறேன்” என்று தன் மனவேதனையைக் கொட்டித்தீர்த்தாள் இந்திரா.

“இந்து உன் மனதுக்கு நீ நல்லாயிருப்பாய். துள்ளுகிற மாடு விரைவிலேயே அடங்கிப் போகும்” என்று தங்கையைத் தேற்றினாள் சரளா.

“சித்தி ஏன் அழுகிறே” என்று அவள் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே கேட்டான் கௌசி.

“நான் அழல்லே கண்ண” என்று அவன் கன்னத் தைக் கிள்ளி முத்தமிட்டான்.

அன்றிரவு படுக்கையில் கிடந்து புரண்டபோதும் தூக் கம் அவனையணுக மறுத்தது. எதை மறந்திருக்கவேண்டுமென நினைத்து இதுவரைநான் தன் மனதில் இனிய நினைவுகளுக்கு இடம் கொடுக்காது வாழ்ந்தானோ அந்த வைராக்கியத்தை உடைத்தெறியும் வகையில் அவள் அக்காவின் புருஷன் ராம நாதன் கூறிய வார்த்தைகள் அமைந்துவிட்டிருந்தன. அந்த வேளையில் அவள் மன அரங்கில் பழைய சம்பவங்கள் திரும் பத் திரும்ப வந்து சுழன்றன. அவள் இதயத்தில் இடம் பிடித்த இனியனின் எழில்முகம் அவள் நினைவு அலைகளில் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அவன் எழுதிய கடிதத்தின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் அவள் சிந்தனையில் பதிந்து போயிருந்தன. அதை நினைத்துப் பார்ப்பதிலே அவள் ஒருவித சுகத்தை உணர்ந்தாள்.

அன்பின் இந்து,

இந்தக் கடிதம் உமக்கு ஆச்சரியம் அளிக்கலாம் என நினைக்கிறேன். நீண்ட நாட்களாக என் மனதில் நினைத்த ஒன்றை இன்று உம்மிடம் கூறி அனுமதிபெற விரும்புகின்றேன். நான் பரீட்சை முடிவை எதிர்பார்த்துள்ளேன். நிட்சயமாய் சித்தியடைவேன். அப்படிச் சித்தியடைந்து வாசிற் றிக்குப் போகுமுன் உம்மிடம் கூறிவிட்டுச் செல்லலாமென நினைத்தேன். ஆனால் நீர் முந்திக்கொண்டு பிரிந்து செல்வ தால் என் மனதைத் திறந்து சொல்லவேண்டியவனாயிருக்கிறேன். என் குடும்பநிலை நீர் அறிந்திருப்பீர். உங்கள் குடும் பம் பற்றியும் நான் அறிவேன். தாய் தந்தையை இழந்து மாமாவின் தயவில் இருக்கிறேன். என் அக்கா மாமாவின் பையனை மணந்து விட்டதால் நான் நிம்மதியுடன் இருக்கிறேன். உம்முடைய அழகைவிட உமது பண்பே என் உள் ளத்தில் ஓர் இனிய வித்தை ஊன்றியது. என்நிலையில் இப்

படியொரு நினைவு எனக்கு வரக்கூடாது என்று இருந்தவன் நான். ஆனால் கிடைத்தற்கரிய ஒரு பொக்கிஷத்தைக் கண்ட பின்பும் என் வரட்டுக் கௌரவத்தால் அதை நழுவிட்டு பின்பு துன்பப்படக்கூடாதே என்பதால் உமது அனுமதியுடன் உமது நினைவை என் உள்ளத்துள் வைத்துப் பூசிக்க விரும்புகிறேன். என்றைக்கும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் உம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவோ சந்தித்துப் பேசவோ முயலமாட்டேன். இதை நீர் நம்பலாம். நீராக என்றைக்காவது என்னை அணுகி அல்லது உங்கள் தந்தையிடம் கூறி அவர்களின் அனுமதியுடன் என்னை ஏற்க முன்வரும்வரை உன்னை வற்புறுத்த மாட்டேன். இக்கடிதத்தை எழுதிவிட்டும் தரத்தயங்கினேன். இன்று நீர் பாடிய பாரதியின் பாடல் என் மனதில் ஓர் உத்வேகத்தைக் கொடுத்த உணர்வால் துணிவுடன் உம்மை அணுக முயல்கின்றேன். என்னை, என் வேண்டுகோளை ஏற்பதோ, நிராகரிப்பதோ உமது விருப்பம். நான் பூஜிக்க விரும்பும் என் தெய்வம் என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுமாயின் நாளை காலை கல்லூரிக்கு வந்தால் நான் புரிந்து கொள்வேன். உன் நினைவே என் எதிர்கால வாழ்விற்குப் பிரகாசந்தரும் ஒளியாகத் திகழும் என்ற நம்பிக்கையுடன் என்று காலைவரும் எனக் காத்திருப்பான் கண்ணன்.

அவன் எழுத்தின் நயத்தால் தன்னையே அவனுக்குத் தாரைவார்த்துவிட்டு மயங்கிக்கிடந்தான். தனக்குள்ள அதே நினைவுள் அதே உணர்வுகள் ஏங்கும் எண்ணங்களும், இனிய ராகங்களும் அவனுக்குமிருந்ததை எண்ணி வியப்புற்றான்.

அன்றிரவும் அவன் உறங்கவில்லை. உணவு கொள்ளவும் மனமில்லாமல் ஏதோ சாப்பிட்டோம் சாட்டுக்கு எனப் பாசாந்து செய்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டாளாயினும் தூக்கத்துக்கும், விழிப்புக்குமிடையில் போராடிக்கொண்டு புரண்டு படுத்தான்.

கால விடிந்ததும் அவள் உள்ளத்திலும் மகிழ்ச்சிவெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. நேரத்துடன் கல்லூரிக்குச் சென்றாள். கடிதத்தில் எழுதியது போலவே அவளுக்காகக் காத்திருந்தான் கண்ணன். அவனை நோக்கிச் சென்றவள் “குட்மோனிங்” என்றாள்.

“குட்மோனிங் இந்து. நான் பயந்து கொண்டேயிருந்தேன்” என்று தட்டுத்தடுமாறிக் கூறினாள்.

“துணிச்சலாகக் காரியம் செய்துவிட்டு பயமென்ன வேண்டிக்கிடக்குது?” சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

“இந்நான் என்வாழ்வில் ஓர் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்ட தினமாகவும் விளங்கும். நான் என்ன நிலையில் எங்கிருந்தாலும் உன் நினைவுடன் உனக்காகவே காத்திருப்பேன் என்னை எக்காரணம் கொண்டும் உதாசீனப்படுத்திவிட மாட்டாயே” என்றாள்.

“இதென்ன பேச்சு. அப்படியொரு நினைவிருந்தால் இப்படி வருவேனா? நீங்கள் என்றும் என்னை மறக்காமல் இருந்தால்”

“இந்து இதுவரைநான் நான் மனதால்கூட வேறு பெண்களை நினைத்ததில்லை. இனியும் அப்படியிருக்காமல் இருக்க உன் நினைவே ஒரு கவசமாக என்னைக் காப்பாற்றட்டும். சந்தர்ப்பவசத்தால் நீர் என்னை நிராகரிக்க நேரிட்டாலும் அந்த நினைவோடு நான் வாழ்ந்து விடுவேன். இது உண்மை. வெறும் வார்த்தையில்லை இந்து” - அவள் கூறியபோது அவள் முகத்தில் தோன்றிய உறுதிமிக்க உணர்வுகள் சத்தியத்தின் ஒளியாய் பிரகாசித்தன.

“கண்ணன் மனித வாழ்க்கை நிச்சயமானது என்று தீர்மானமாகக் கூறமுடியாது. ஆனாலும் கூறுகிறேன் இந்த

உடலில் உயிர் இருக்கும்வரை உங்கள் நினைவுகள் தூங்கும் ராகங்களாகவே என்றும் உறங்கிக்கிடக்கும். எந்தச் சந்தர்ப்பமும் என்னை மாற்றிவிட முடியாது. இது சத்தியம்” என்று அவனுடைய கரத்தைப் பற்றி உறுதி செய்துகொண்டாள். அந்த உணர்வே அவனுக்கு உயிர்வாழப் போதுமான அளவு திருப்தியைக் கொடுத்தது.

“நன்றி இந்து. நன்றி. நான் வரட்டுமா இந்து?”

“ம்”

“என்ன ம்”

“ஓம் ஓம் ஓம்” என்றாள்.

“அப்பாடா, பிரணவத்தின் ஒலியை உன்ருரலில் கேட்கும்போது என்னையே நான் மறந்து...” கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டாள்.

அவளுக்குத் தொழில் கிடைத்து ஆறுமாதங்கள் வரையில் அவனுடைய இனிய நினைவுகள் அவள் உள்ளத்தில் இன்ப கீதம் இசைத்தன. அவளுடைய சங்கீதத்தின் ஒலியில் அவளுடைய அந்தராத்மாவில் புதைத்து கிடந்த தூங்கும் எண்ணங்கள் பிரதி பலித்தன. கனவுகளில் கிடந்த திருவுருவம் வலம் வந்தது. யாவுக்கும் கந்தசாமியின் மரணம் முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டது.

தனக்காக தன் உள்ளத்துணர்வுகளின் நலனுக்காக அவள் ஏங்கிய நாட்களிலெல்லாம் மற்றவர்களைப் பற்றியோ, அவர்களுடைய சுகதுக்கங்களைப் பற்றியோ அவர்களது மன உணர்வுகளைப் பற்றியோ அவள் நினைத்துக் கூடப் பார்த்ததில்லை. தன்னையும் அவனையும் பிணைத்து நின்ற இனிய உணர்வுகளின் மயக்கத்திலேயே அவள் கிறங்கிப் போயிருந்தாள். ஊரைப் பற்றியோ உறவுகளைப் பற்றியோ கவலைப்

சுறைக்காக வாழும் பூவை

பட்டது கிடையாது. தன் குடும்பத்தில் என்ன நடைபெறுகின்றது என்ற நினைவேயில்லாத ஓர் சுகானந்த மயக்கம், அவையாவுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்துக் கொண்டு தன் குடும்ப பந்தம், பாசம், உறவு என்றும் நினைக்கவும் அவர் களுக்காக வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதும், அந்த நினைவுகளும், கனவுகளும், மயக்கங்களும் கலைந்து போயின. பிறர்க்காக வாழும் போது அதிலும் ஓர் ஆனந்தம் - திருப்தி ஏற்படுவதை உணர்ந்தாள்.

அவள் உள்ளத்தின் ஆழத்துள் புதைந்து விட்ட இனிய புதையலை கடமையுணர்வின் திரை மறைத்து நின்ற போது அவளை மற்றவர்கள் ஒரு ஐடம் என்றே கருதினார்கள். அர்த்தமற்ற அவர்களின் நினைவுகளை எண்ணிச் சிரித்து அவற்றை மறந்து வாழ்ந்தாளாயினும் அவள் மனதின் பலவீனமான பகுதியில் தாக்கும் வகையில் நிகழ்ந்து விட்ட சம்பவம் அவளுடைய உள்ளுணர்வுகளை துயில் எழுச் செய்து விட்டன அந்த இனிய நினைவுகளின் அரவணைப்பிலேயே துயிலில் ஆழ்ந்தாள்.

காலையில் எழுந்ததும் அவள் பழைய இந்திராவாகி விட்டாள். இரவு நீண்ட நேரம் நினைத்துக்களித்தவை எல்லாம் துயில் நீங்கி எழுந்ததும் மறந்த கனவாகி விட்டன. மறு நாள் நடக்க வேண்டிய திட்டங்கள் பற்றி பட்டியல் போட ஆரம்பித்தாள். உணவுக்காக அடுக்களைக்குள் சென்றபோது அம்மாவிடம் விடயத்தைத் தெளிவாக கூறிவிட்டு அவள் பதிலுக்கு காத்திராமலேயே தன்னுடைய அலுவல்களின் வழிமுறையில் செயற்பட ஆரம்பித்து விட்டாள்.

8

அன்று சனிக்கிழமை எண்ணெய் தேய்த்து முழுகிவிட்டு தலைமுடியைக் காயவிட்டு நுனியில் ஒரு முடிச்சுப் போட்டு கோடாலிக் கொண்டையாய் விட்டிருந்த இந்திரா ஆனந்த விகடனில் ஓர் தொடர் நாவலில் முழுகியிருந்தாள். சாருலதாவுக்கு ஈர்கோலியால் பேன் இழுத்து நெரித்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்மா சரஸ்வதி. உண்டகனைமாற சாய்வு நாற்காலியில் படுத்ததுக்கொண்டே ஞானபூமி படித்துக்கொண்டிருந்தாள் ரகுநந்தன். அதேசமயம் வாசலில் வந்து நின்ற ஸ்கூட்டர் சப்தம் கேட்டு வாசலில் வந்து பார்த்தாள் இந்திரா. நடுத்தர வயதுடைய கண்ணாடி அணிந்த ஒருவரும், ஓர் இளம் பெண்ணும் உள்ளே வந்தனர். அவர்கள் யாராயிருக்கலாம் என்று இந்திரா சிந்தித்தவாறே நின்றிருந்தாள்.

“குட்சுவினிங் மிஸ் இந்திரா” என்று வந்தவர் அவளுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தார்.

“குட்சுவினிங் உள்ளே வாங்க” என்று வரவேற்றார்.

“குட்சுவினிங் ரீச்சர்” என்றார் அந்தப் பெண்.

“குட்சுவினிங் நீங்கள்...”

“ஓ என்னை உங்களுக்குத் தெரியாதில்லை? நாளைக்குத் தான் வாறதாய் இருந்தேன் இன்று தெல்லிப்பளைக்கு ஒரு பங்சனுக்குப் போய்விட்டு வரும் வழியில் உங்களைப் பார்த்துப் போகலாம் என்றுதான் வந்தோம்” என்றார்.

“மிஸ்டர் மைக்கேல். சீ ஸ்யுவர் டோட்டர்”

“ஜேஸ் மை டோட்டர் மேரிதிரேசா” என்றார்.

பூஜைக்காக வாழும் புவை

‘சந்தோஷம் உட்காருங்கள். ரகு அண்ணாவைக் கூட்டி வா. அம்மா இங்கே வாங்கோ’ என்று குரல் கொடுத்தாள்.

அம்மாவைக் கூப்பிட்டவள் தன்னைக் கூப்பிடவில்லையே என்று மனத்துள் சபித்தவாறே கலைந்திருந்த தலையைச் சீவிச் சரிசெய்து கிளிப் மாட்டிக்கொண்டாள் சாருலதா.

‘‘அம்மா இவர் சந்திரனுடைய மேலதிகாரி மிஸ்டர் மைக்கேல். இது இவருடைய மகள்’’ என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

கைகூப்பி வணக்கம் தெரிவித்த சரஸ்வதிக்கு அவர்களும் வணக்கம் தெரிவித்து குசலம் விசாரித்துக் கொண்டனர். ‘‘சந்திரன் லைப்ரரிக்குப் போய்விட்டான். சாரு சாரு’’ என்று அழைத்ததும் நெளிந்துகொண்டே வந்தாள் சாருலதா.

‘‘இவள் என் சிஸ்டர். சாருலதா - வா சாரு உட்கார்’’ என்றாள் இந்திரா. மேரிக்கு அருகேயிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள் சாருலதா.

‘‘மிஸ்சாருலதா உங்களைப்போலவேயிருக்கிறாங்க’’ என்று கூறிவிட்டு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் மேரி.

‘‘எனக்கு மூத்த அக்காவும் அப்படித்தான்.

சரஸ்வதி தேவீர் கொண்டு வருவதற்காக உள்ளே சென்றுவிட்டாள். மேரியும் சாருலதாவும் நெடுநாட்கள் பழகியவர்கள் போல கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

‘‘மிஸ் இந்திரா. இவள் ‘கர்னாட்டிக் ரியூசிக்’ படிக்கின்றாள். இம்முறை யூனியேர்சிட்டிக்குத் தெரிவாகி இருக்கின்றாள். தனிப்பட்டமுறையில் உங்களிடம் படிக்க விரும்புகின்றாள் அதுமட்டுமில்லை மிஸ் இந்திரா. உங்கள் தப்பி என்

மூத்தமகள் பற்றிக் கூறியிருப்பார் என நினைக்கிறேன். அந்தக் கவலையை நான் மறந்தாலும் என் மனசில் ஏதோ ஒரு சோகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. உங்கள் தொடர்பால் மேரியின் பழக்கவழக்கங்களில் ஒரு நல்ல சேஞ் ஏற்படலாம் என்றும் நினைக்கிறேன்” என்றார்.

“சார் நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரிகிறது. நாங்கள் பயந்துகொண்டிருந்தால் நடப்பதைத் தடுத்துவிட முடியுமா? ஆண்டவன் விருப்பப்படிதான் எதுவும் நடக்கும். ஆனால் நாம் ஒரு வழிகாட்டியாகத்தான் இருக்கமுடியுமே தவிர...”

“அதைத்தான் நானும் சொல்ல வந்தேன். அவளுடைய முன்னேற்றத்திற்கு இசைத்துறையில் ஓர் வழிகாட்டியாக உங்களைக் காண்பித்துள்ளேன். உங்கள் தொடர்பு அவளுக்கு இசைத்துறையில் மட்டுமன்றி வாழ்விலும் ஒரு வழியைக் காண்பிக்கக்கூடியதாய் அமையவேண்டும் என்பதை எனது விருப்பம். இந்தக்காலத்து இளைஞர்களில் பெரும்பாலோரின் மன இயல்பு தன்னியல்பான சிந்தனையிலேயே செல்கின்றது. அதன்பால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள், விபரீதங்கள் யார் யாரைப் பாதிக்கும். எங்கே போய் முடியும் என்பதைக்கூட சிந்திக்கும் நிலையில் அவர்கள் இல்லை. இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒருத்தியாய் நீங்கள் விளங்குவதை நான் கேள்விப்பட்டேன். மிஸ்டர் பேரம்பலம், உங்கள் பிரின்சிப்பல்கூடச் சொன்னார். நான் முகஸ்துதிக்காகச் சொல்லவில்லை. உங்களை நேரில் இன்று சந்திக்குமுன்பு உங்களை ரி.வி. புரேக்கிருயில் பார்த்தேன். ஆண்பிள்ளை இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. உங்களைப்போல ஒருபிள்ளை எனக்கு இல்லையே என்று நான் கவலைப்பட்டதுண்டு. ஆனால் அந்த எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்போ என்னவோ உங்களோடு பழகக்கூடிய ஒரு நிலையை ஆண்டவன் ஏற்படுத்தி விட்டான், மேரி உங்கள்ஸ்கூடும் மட்டுமில்லை. உங்கள் சகோதரியென்றே

வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நாங்கள் மதத்தால் வேறுபட்டிருந்தாலும் ஆண்டவன் என்பவரை நம்பி வழிபடுகின்றோம். எனது நினைவுகளை நிறைவேற்றி வைப்பீர்களென நினைக்கிறேன்” என்றபோது அவர் விழிகள் கலங்கி நின்றன.

“ நிச்சயமாக என்னால் முடிந்தளவுக்கு முயற்சி செய்வேன் ” என்று கூறினாள் இந்திரா.

“ மிஸ் சாருலதாவும் மேரியும் ஆளுக்கொரு பாட்டு பாடுங்களேன் கேட்போம் ” என்றார் மைக்கேல்.

“ எக்ஸ் கியூஸ் மீ எனக்கும் பாட்டுக்கும் — வெகு தூரம். நீங்கள் பாடுங்கள் நாங்கள் கேட்போம் ” என்று மேரியைப் பார்த்தாள் சாருலதா.

“ என்னம்மா இந்த அக்கா கூட இருந்துமா உங்களால் பாட முடியாது. என்னால் நம்ப முடியவில்லை ” என்றார் மைக்கேல்.

“ ஆமா சார் ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு விடயத்தில் இன்றறஸ்ட் இருக்கும். சங்கீதம் எல்லோர்க்கும் வந்து விடாது. ஆனால் படிக்கலாம். எதற்கும் முன்பு கொடுத்து வைத்திருக்கணும் ” என்று மழுப்பினாள் சாருலதா.

“ மிஸ் இந்திரா. எம். எஸ்சின் பாடல் போல உங்கள் வோஸ்ஸிலும் ஒரு கவர்ச்சியிருக்கு. பிறரை ஈர்க்க செய்யும் குரல் வளம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லை. நீங்கள் கூறியது போல இறைவனின் கொடை சிலருக்கு மட்டுந்தான் கிடைக்கிறது. அது சரி மிஸ் இந்திரா ‘லோகலுக்கு’ யூனிவர் சிற்றி கோல் பண்ணியிருந்தாங்களே நீங்கள் அங்கே போனால் உங்களுக்கும் பிரகாசம், உங்களிடம் கற்பவர்களுக்கும் பெருமை உண்டு ” என்று சிரித்தார் மைக்கு.

“இம்முறைதான் இன்டவியூவுக்குப் போய் வந்தேன். அனேகமாக மேரி அங்கே வரும்போது நானும் போகலாம் என நினைக்கிறேன்” என்று சிரித்தாள்.

“ரீச்சர் நான் பாட்டுமா?” என்று இடைமறித்தாள் மேரி.

“பாடுங்கள்”

“கீழேயிருந்து தான் பாடணும்” என்று இறங்கி சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்தாள். தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டே ராக ஆலாபனை செய்தாள். தொடர்ந்து ‘ஸாமய ஸரகமனா’ என்ற கீர்த்தனையில் தன்னையே மறந்து பாடலுற்றாள்.

இந்திராவின் வலதுகரம் நாற்காலியின் கைபிடிச்சட்டத்தில் தாளம் போட்டுக்கொண்டிருக்க விழிகள் மேனியை நோக்கிக்கொண்டிருந்தன. அவளுடைய அசைவுகளை மைக்கேல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பாடல் முடிவுற்றதும் கை தட்டிப் பாராட்டினாள் இந்திரா.

“சார் உங்கள் கனவுகளை மேரி நிறைவேற்றுவாள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு” என்றாள்.

“தாங்கியு மிஸ் இந்திரா” என்றார் மைக்கேல்.

“மேரி சினிமாப்பாடல் ஏதாவது பாடுங்களேன்” என்றுள் இந்திரா.

“நான் பாடிக்கொண்டே இருப்பேன்” என்ற பாட்டை அவள் பாடியபோது அதை மிகவும் ரசித்துக் கேட்டாள் இந்திரா.

“மேரி உங்கப்பாவிற்கு சங்கீதப் பைத்தியம் இருப்பதற்குக் காரணம் எனக்கு இப்பதான் புரிகின்றது. நிச்சய

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

மாக உமக்குச் சிறந்த எதிர்காலம் உண்டு” என்று பாராட்டினான்.

சரஸ்வதி காப்பி, பலகாரத்துடன் வந்ததும் பாடல் நிகழ்ச்சி நிறைவு பெற்றது.

“தங்கச்சி நல்லாப் படிக்கிறாங்க இல்லையா இந்து?” என்று மகளைக் கேட்டாள்.

“அம்மா பாராட்டினால் நிச்சயமாய் உங்களுக்கு ரேடியோ புரேக்கிராம் கிடைக்கும்” என்று கூறிக்கொண்டே வந்தான் சந்திரன்.

“ஹல்லோ மிஸ்டர் சந்திரன். எனக்கு இங்கேயே இருந்திடலாம் போலிருக்கு. இன்றைய ஈவினிங் என்றுமே மறக்க முடியாததாய் அமைந்திட்டுது. என்னம்மா சாரு. ஒன்றுமே பேசாமல் இருக்கிறாய்” என்று அவளையும் சேர்த்துக்கொண்டார் மைக்கேல்.

“அக்காவைப் போலவே உங்கள் டோட்டரின் வோய்ஸ்கம் இனிமையாயிருக்கு” என்றாள்.

“தாங்கியூ சாரு” என்றாள் மேரி.

“இவன் என் கடைசித்தம்பி ரகுநந்தன். மிருதங்கம் வாசிக்கிறான்”

“குட். வாழ்க்கையில் உழைப்பைவிட இப்படியொரு ரச்சிங் ஏதாவது ஒன்றில் இருந்தால்தான் லைவ்லே ஒரு திருப்தி ஏற்படும். உழைப்பும், சாப்பாடும், குடும்பமும் என்றிருந்தால் மனிதர்களாகப் பிறந்ததில் அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடும். நுண்கலைகள் மனதில் மகிழ்ச்சியும், திருப்தியும் அளிக்கவல்லது. ஆனால் மிஸ் இந்திரா எதிலும் ஓர்

நியூ ரைப். அவங்களுக்குத் தொழிலும் இதுவாகவே அமைஞ்சுதினே ஒரு பிரகாசமிருக்கு இல்லையாம்மா” என்று கூறி விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

அவர்கள் சென்றுவிட்டனராயினும் அவர்களைப் பற்றிகதை ஓய்வதற்கு அரைமணி நேரமாவது சென்றிருக்கும். வந்தவர்களோடு சாருலதா முகம் சுளிக்காமல் சமயோசிதமாகப் பழகினள் என்றளவில் இந்திராவுக்கு ஓர் திருப்தி.

சமுதாய ரீதியாக அக்காவுக்கு ஒரு மரியாதை இருப்பதை ஓரளவுக்குத் தெரிந்து வைத்திருந்தவளாயினும் அவளுடைய கொள்கைகளுடன் ஒத்துப்போகாமளவிகு அவளுள்ளம் பக்குவப்படவில்லை. பள்ளத்தை நாடியோடும் வெள்ளம் போல அவள் உள்ளம் புறக்கவர்ச்சிகளை நாடியே வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சில நாட்களாக அவள் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் நிகழ்ச்சிக்கு அன்றைய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தவிழைந்தது சாருலதாவின் மனம். அதைச் செயற்படுத்தும் தோரணையில் இந்திராவின் மேசையடியில் வந்து நின்றாள். புத்தகம் ஒன்றில் லயித்திருந்த இந்திரா தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். சாருலதா தலை குனிந்தவாறே பெருவிரல் நகத்தைப் பற்களின் இடுக்கில் வைத்துக் கடித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“என்ன சாரு?” என்று அமைதியாகவே கேட்டாள்.

“எனக்குக் கொஞ்சப் பணம் வேணும்?” என்றாள்.

“கொஞ்சம் என்றால் எவ்வளவு?”

“நூறு ரூபாய்”

“அம்மாவிடம் கேட்பதுதானே?”

“ஐந்து, பத்து என்றால் அம்மாவிடம் கேட்கலாம். இவ்வளவு தொகை அம்மாவிடம் இருக்காது”

பூஜைக்காக வாரும் புவை

“நல்லது. இப்ப தேவையா?”

“காலையில் தந்தால் போதும்”

“சரி காலையில் தாரேன். நூறு போதுமா? இன்னும் தேவையா?”

“அக்கா”

“என்னடி? ஆச்சரியமாயிருக்கா? நான் சம்பாதிப்பது எனக்கில்லையடி உங்களுக்குத்தான். ஒருநாளும் இல்லாதவாறு இன்று என்னிடம் நீ பணம் கேட்பதென்றால் ஏதோ அத்தியாவசியமானது என்றுதான் நினைக்கிறேன் அண்ணன் ஐம்பது ரூபாய் கேட்கக் கன்னத்திலடித்தான். அக்கா முதுகில் அடிப்பாளோ என்று பயந்துகொண்டே சிலசமயம் நீ கேட்டிருக்கலாம். அவன் மடையன். தங்கச்சி வாய்விட்டுக்கேட்டு விட்டாளே என்பதற்காகவாவது தந்திருக்கலாம். உழைக்கும் பொழுதுதான் அவனுக்கும் பணத்தின் அருமை புரிந்து உன் தேவையைக் கேட்டிட்டான். அண்ணாதானே அவனுக்கும், உன்னை அடிக்கவும், அணைக்கவும் உரிமையுண்டு. அதற்காக அவனை நீ அப்படிப் பேசியிருக்கவும் கூடாது. நடந்துமுடிந்ததைக் கெட்ட சொற்பணமாக மறந்து விடு. மனதில் வைச்சுக்காதே. அதுசரி உன்னிடம் எவ்வளவு பணமிருக்கு?”

திடீரென்று அப்படி அவள் கேட்டதும் திடுக்குற்றால் சாருல்தா. எங்கேயோ சுற்றிவளைத்து தன் குரல் வளையில் கைவைத்து விட்டாளே என்று நினைத்தபோது ஆத்திரம் பீறிட்டாலும் அவள்முன் நிற்குகொண்டிருக்கும்போது ஒரு வித பீதி அவளை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

“உனக்கு சொல்ல விருப்பமில்லையென்றால் நான் வற்புறுத்தவில்லை”.

“இருநூறு” என்றான்.

“நல்லது, அதை நீ வைச்சுக்க. உன்னுடைய சேமிப்பில் நீ கைவைக்காதே. அதே தொகையையும் நானே தருகிறேன், உன் தேவைக்கு அது போதுமா?”

“போதும் அக்கா” என்றபோது அவளுக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது.

எந்தவொரு விடயத்திலும் அவள் தன்னுடைய நினைவுகளுக்கு அப்பாலே உயர்ந்தே நிற்பதாகத் தோன்றியது சாரூலதாவுக்கு. அவள் செயல்களினால் எவரும் அவள் காலடியில் விழுந்துகிடக்கச் செய்துவிடும் மேன்மை பெற்று விளங்குவதைப் பார்த்தபோதெல்லாம் அவளுக்கு அதன் உண்மை நிலை புரியவில்லை. தானே அந்நிலைக்கு ஆளாகியபோது அவள் உணர்வுகள் அவளைச் சுட்டெரித்தன. பகைவனுக்கருளும் அவளுடைய நல்நெஞ்சத்தை எப்படி? என்னவென்று கூறுவது என்பதை நினைத்தாலும் அழுவதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் தெரியவில்லை. அக்கா என்று அவள் காலடியில் வீழ்ந்து கதறவேண்டும் போலிருந்தாலும் அவளைப் பீடித்திருந்த வரட்டுக் கொளவம் அப்படிச்செய்ய விடவில்லை.

“ஏன்டி அழுகிறாய்? நான் ஏதும் தப்பாய் சொல்லிவிட்டேனா? நான் அப்படித் தெரியாமல் ஏதும் கூறியிருந்தால் என்னை மன்னிச்சிடு சாரூ” என்று மேசைமீது அவள் ஊன்றியிருந்த ஒரு கரத்தை தன் கரத்தினால் பற்றினாள்.

“அக்கா குற்றம் செய்யுப்போது கண்டிக்கிறாய். தண்டிப்பதில்லை நல்லது செய்யும்போது தண்டிக்காமலே உன் பெருந்தன்மையால் தண்டிக்கிறாய் இந்தத் தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது என்மனமே என்னைக் கண்டிக்கிறது. அதனால் தான்...” என்று கூறி கண்களைத் துடைத்தாள்.

“சாரூ நீங்கள் இந்த வீட்டில் என்கையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றீர்கள். உங்கள் தேவையை வேறு யாரிடம் எதிர்பார்க்கமுடியும்? இப்போ ஒரு பாரம் குறைந்து சந்திரன்

கிணைக்காக வாழும் பூவை

உழைக்க ஆரம்பிச்சிட்டான் அதற்கு முன்பு உன் சிறு ஆசைகளை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது போயிருக்கலாம். என தனிவருமானத்தில் எல்லாவற்றையும் சமாளிக்கணும். இதை உணரும் சக்தி இல்லாத உங்களோடு கோபித்தும் இருக்கலாம். கண்டித்தும் இருக்கலாம். இப்ப கொஞ்சமென்ருலும் சாப்பாட்டுக்கு சந்திரன் கொடுக்கிறான் ஆகவே எனக்கும் செலவு குறைவு நீ இதுவரை ஆசைப்பட்டு என்னை எதுவும் கேட்டதில்லை இன்று ஏதோ கேட்டுவிட்டாய் நீ இவ்வளவு தூரம் வந்து கேட்டதும் நானே ஊகித்தேன். அதனால் உன்னிடம் ஏன் எதற்கு என்று கேட்டவில்லை. நீ நூறுரூபாய் துணிந்து கேட்டதால் அனாவசியச் செலவு செய்ய வல்ல ஏதோ ஆசைப்பட்டதை வாங்குவென்று நினைத்தேன். அப்போ உன்னிடம் இருப்பு வதும் இருக்குமென்பதை அனுமானித்தேன். நான் நினைச்சது சரி உன்னுடைய சிறு சேமிப்பு வளரட்டும் என்பதற்காகவே நான் அப்படிக்கூறினேன். இவற்றைக்கூட உரைமுடியாதவளாய் நான் இருந்தால் இந்தக் குடும்பத்தைப் பராமரிக்கிறேன் என்று உழல்வதில் அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடுமேடி சாரு. நீங்கள் என்னைப்பற்றி எப்படி நினைத்தாலும் நான் அதுபற்றிக் கோபப்பட்டது கிடையாது. கோபத்திற்குப் பதில் கவலைப்பட்டிருப்பேன். உண்மையை உணரும்போது நீங்களே உங்களைத் தண்டித்துக்கொள்கிறீர்கள். இவை யாவும் என் கடமையை. அப்பா மரணத்தறுவாயில் இட்ட பணியைச் சரிவரச்செய்கிறேன் என்பதற்கு உங்களையறியாமலே நீங்கள் தரும் நற்சான்றுகள் எனக்கு. உண்மையிலேயே நான் சந்தோஷப்படுகிறேன் சாரு” என்று கூறியபோது அவள் விழிகளும் கலங்கின.

“சரி நீபோய் முகத்தைக்கழுவு” என்றாள் இந்திரா.

அவள் வெளியே வந்தபோது அவள் வரவையே எதிர்பார்த்திருந்த ரகு “காரியமாகணும் என்றால் காக்காய் பிடிக்கத்தானே வேணும்” என்றாள்.

“போடா தடிக்கமுதை” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள் சாரு.

9

மாலை ஆறுமணி வரையில் ராசாம்பாளின் வரவை எதிர் பார்த்திருந்த அருணாசலம் அவள் வராதுபோகவே இந்திராவிடம் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றியும் கதைத்து விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார். சந்திரனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மாமன் சென்றதும் பைசிக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு நேராக ராஜாம்பாள் வீட்டுக்கே சென்றான்.

வழக்கத்துக்கு மாருக அன்று வீடு கலகலப்பாக இருந்தது. முன்ஹாலில் பாரதியும், தாயும் வேறு யாரோ புதிய வாலிபனும் மிகக்குதூகலமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்ததும் பற்றிக்கொண்டு வந்தது சந்திரனுக்கு. அங்கே நாலுமணியிலிருந்து எல்லோரும் காத்துக்கொண்டிருக்க இங்கே கும்மாளம் போடுகிறார்கள். மற்றவர்களின் வேதனை புரியாத இவர்களை என்ன செய்தால் தரும் என்று எண்ணமிட்டவாறே பைசிக்கிளை ஸ்ராண்டில் விட்டுவிட்டுப் படியேறினான்.

“ஹாய் சந்திரன் வாங்கோ. மீற் மிஸ்டர் மோகனசுந்தரம். எங்க மாமாவின் மகன்” என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் பாரதி.

பெயருக்கும் அவனுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இருக்கமுடியாது என்று ஒரே பார்வையில் தெரிந்துகொண்டான் சந்திரன். சூப்பத்தைந்து வயதுக்குக் குறையாதிருக்கலாம். கருமையிலும் ஓர் உயர்ந்த கருமை நிறமும் கன்னக் கிருதாவும், மைனர் செயினும், ஆந்தை விழிகள் என்பார்களே அப்படிப்பட்ட விழிகளும் நவநாகரீக பாணியில் மேல்நாட்டு உடைகளும் அவனைப் பார்க்கவே விருப்பமின்றி “ஹாலோ” என்று கைகுலுக்கினான்.

“பாரதி உன்னுடைய செலக்ஷன் மிகப்பிரமாதம். எப்ப கல்யாணம் என்று சொன்னே” என்று மோகனசுந்தரம். அவன் குரல்கூட எங்கோ பாதாளக்குகைக்குள் இருந்து ஒலிப்பது போன்றிருந்தது.

“நெக்ஸ் மந்த” என்றுள் பாரதி.

“குட்” என்று கூறிவிட்டு “மாப்பிள்ளை என்ன நின்று கொண்டேயிருக்கிறார். உட்காருங்க” என்றுள்.

“தாங்கியூ” என்றவன் நாற்காலியில் சென்று அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன தம்பி அக்கா என்ன சொன்னாங்க?” என்று ராசாம்பாள் கேள்வியை ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன சொல்வாங்க? உங்களை எதிர் பார்த்திருந்தாங்க நீங்கள் வரலை. அப்புறம் என்ன?” என்று விரத்தியாகவே கூறினான்.

“நான் வந்தால் தான் அவங்க சம்மதிப்பாங்களா?”

“எதற்கும் நீங்கள் வந்து பேசி முடிவுக்கு வரலாமில்லையா?”

“நான் ஏன் வரணும்?”

“கல்யாணம் என்றால் ஓர் சம்பிரதாயம் இருக்கே. பெண் வீட்டுக்காரங்க முதலில் வந்து பேசி..”

“அந்தச் சம்பிரதாயம் எல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லைப் நான் என்ன வெறும் பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு மாப்பிள்ளைக்கு அலைகிறேனா? வீட்டோடு மாப்பிளையாக நீங்களிருக்கும் போது அங்கே போக அவங்க அது, இது என்று கதைக்க தேவையில்லாத பிச்சுப் பிடுங்கல் கதைகள் வர ஏனப்பா இதெல்லாம். உனக்கும், அவளுக்கும் திருமணத்

துக்கு முன்பே உறவு ஏற்பட்டுப் போச்சு. உங்கட ஆட்கள் விரும்பினால் என்ன, விரும்பாவிட்டால் என்ன ஆவணியில் கல்யாணம் நடக்கும்” என்று உறுதியுடன் கூறினான் ராசாம்பலன்.

அவள் கூறியதைக் கேட்கும் போது சந்திரனுக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்றே புரியவில்லை. அவன் மனதில் மாமா அருணாசலம் இந்திராவிடம் கூறியவாக்கியங்களும், அதைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற உரையாடலும். ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“இந்திரா நீ வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்று நினைக்கிறாய். ராசாம்பாள் கால் வயிற்றுக்கு கஞ்சிக்கு வழியில்லாமல் அலைந்தபோதே அடங்காப்பிடாரியாயிருந்தவள். இன்று பணம் வேறு சேர்ந்து விட்டது. அவளுக்கு மனிசரை மதிக்கத் தெரியாது. அவள் புருஷனையே செல்லாக்காசாக மதித்து நடந்தவள் இந்தப் பெடியன் அதுக்கை போய் மாட்டிக் கொண்டு விட்டது, கடவுள் தான் காப்பாத்தணும்”

“மாமா ஏதோ காலம், அவனும் இதுக்கை தலையை எவச்சிட்டான். அவர்களுக்கு என்ன வேலையோ, ஆனாலும் பெத்தபிள்ளையின் விடயமாச்சே நிச்சயமாய் வருவாங்கள்” இந்திரா.

“நீ என்ன சொன்னாலும் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாதம்மா. பணம் வந்தால் சிலருக்குப் பண்பும் வரும் இதுகள் அப்படியில்லை. அற்பனுக்குப் பவுசு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடைபிடிப்பாங்கள் என்று அறியாமலா முன்னோர் கூறினார்கள். அவள் ஒரு ராட்சதப் பிறப்பு. சரி எனக்கேன் வீண்வப்பு. சந்திரனின் காதில் விழுந்தாலும் கோபிப்பான்” என்று கூறியபோது உண்மையிலேயே மாமாய்து சந்திரனுக்கு ஆத்திரம் வந்ததாயினும் இப்போ ராஜாம்

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

பாள் கூறுவதைக் கேட்டதும், மாமாவின் தீர்க்காலோசனை யான பேச்சில் அவனுக்கு மதிப்பு ஏற்பட்டது. என்ன இருந்தாலும் அவர் பெருங்குடியில் பிறந்தவர். பலரோடும் பழகுபவர். மனிதர்களின் தரத்தை எடைபோடத் துணிந்தவர் என்பதை நினைத்தபோது அவர் மேலுள்ள வெறுப்பு அத்தனையும் மறைந்து போயிற்று. சந்திரன் தலையைக் குனிந்தவாறே இருந்தான்.

“அத்தை நான் ஸ்ரேசனடியில் என்னுடைய பிரண்ட் ஒருத்தனைப் பார்த்துவிட்டு வாரேன்” என்று எழுந்து சென்றான் மோகனசுந்தரம்.

“இதோ பார்த்தம்பி. நான் அவனிருக்கும்போது கதைக்க விரும்பவில்லை. உண்மையில் என்மகள் உன்னை விரும்பி விட்டாளே என்பதற்காகத்தான் நான் சம்மதிச்சேன். நீயும் எங்களுக்குப் பல உதவிகள் செய்திருக்கிறாய். நீ வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாய் வந்திருக்கச் சம்மதம் என்றால் சரி. இல்லை நான் வேறுவழி பார்த்துக்கொள்வேன்”.

“இப்படி நீங்கள் கதைப்பதை விட்டு ஒருமுறை சும்மாளீட்டுக்கு வந்து விடயத்தைக் கதைப்பதில் என்ன குறைஞ்சு போயிடுமீ?” கொஞ்சம் காரமாகவே கேட்டான் சந்திரன்.

“நான் வெளிப்படையாகவே சொல்லுறன். உங்கள் வீட்டில் இரண்டு குமர் இருக்கு. உன்னை மாப்பிள்ளை கேட்டதும் அவர்களுக்கு டொனேசன் கேட்பினம். அப்புறம் அது இது என்று..”

இங்கே பாருங்க. அக்கா அப்படிப்பட்டவளல்ல. பிறர் பொருளில் ஆசைப்படவும் மாட்டாள். டொனேசன் கேட்கவும் மாட்டாள்” என்றான்.

“ஆமா தம்பி, உங்க வீட்டில் கொட்டிக்கிடக்கிடது பணம் நிறைய. சரி அதைவிட்டு.. உன் கல்யாணத்துக்குக் கூறை, தாலிக்கொடி வாங்கப் பணமிருக்கா? அதுவும் வேண்டாம். சிறப்பாய் கல்யாணம் செய்து விருந்து வைக்க வக்கிருக்கா? எதுக்கும் என்னைத்தான் பிடிப்பினம். அதை நான் அங்கே வந்து ஒத்துக்கிட்டு செய்வதிலும் பார்க்க இங்கே இருந்த இடத்திலிருந்தே செய்கிறேன். விருப்பமானவங்கள் வருவதாய் இருந்தால் வரட்டும்”.

“நீங்கள் அளவுக்குமீறிப் பேசுறீங்கள். எனக்கும் மானப், ரோசம் உண்டு. உங்கள் பணத்திமிர் உங்களைப் பேசவைக்குது. நான் ஒன்றும் கையாலாகாதவன் வீட்டுப் பிள்ளை யில்லை. கௌரவமான சூடும்பத்தில்தான் பிறந்தனான்” என் றுள் சந்திரன்.

“அடடே உனக்கும் கோபம் வருகுதே. இந்தாப்பா ஏதோ என்பிள்ளை ஆசைப்பட்டிட்டாளே என்றுதான் உன்னை மாப்பிள்ளையாக ஏத்துக்க விரும்பினேன். என் பெண்ணைக் கட்டிக்க எத்தனையோ பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகள் போட்டியிடுகின்றார்கள்”.

“அம்மா நீ ஏனம்மா கண்டபடி கதைத்து அவர் மனதை வேதனைப்படுத்துறே. நீங்கள் வாங்கோ சந்திரன்” என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள் பாரதி.

“சந்திரன் அம்மாவுக்குப் புத்தி கெட்டுப்போச்சு. யாருடன் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் கதைக்கிறான். இதுகூட நீங்கள் பெரிசா எடுத்துக்காதீங்க” என்று சினுங்கி அவன் தோள்களை வளைத்துக் கன்னத்துடன் கன்னம் வைத்துக்கொண்டு கெஞ்சினாள்.

“பாரதி உங்கம்மாவுக்குப் பணம்தான் கண்ணிலை தெரியுது மனிதர்களைத் தெரியவில்லை. எங்கட விடயம் அக்கா

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

வுக்குத் தெரிஞ்சால் என்ன நடக்குமோ என்று நான் பயந்திருந்தேன் ஆனால் அக்கா படிச்சவள். நாலு மனிதரைத் தெரிந்தவள். எப்படி நடந்து கொண்டாள். ஆனால் உங்க அம்மா இருந்த நிலையை மறந்து பரம்பரை ராணிவம்சத்தில் வந்ததுபோல நினைச்சிட்டாங்க”.

“சந்திரன் அம்மாவின் கதையை விடுங்க. நான் அன்று உங்களை வலிந்து ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டேன் தெரியுமா? அம்மா வேறு இடத்திலே எனக்குக் கல்யாணம் பேசினான். அதை முறியடிக்க ஒரேவழி இதைத்தவிர வேறு எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் உங்களைத்தவிர வேறு யாரையும் என் மனதில் நினைச்சதில்லை. பணக்காரியின் மகளாய் நான் உங்களைக் காதலிக்கவில்லை. பரம ஏழையாய் இருந்தபோது விரும்பினேன், அந்த நினைவு என் மனதைவிட்டு அகலாத நினைவு. அம்மாவுடன் கோபித்துக்கொண்டு என்னைக் கைவிட்டு விடவேண்டாம். நான் ஒரே பிள்ளை என்பதால் அம்மாவையும் பகைக்காமல் உங்களையும் விடமுடியாமல் தவித்தே அன்று அப்படி நடந்துகொண்டேன். அதுக்குக் காரணம் உங்களை என்றும் இழக்கமுடியாது என்பதுதான்” என்றபோது அவள் விழிகளில் நீர்முத்துக்கள் உருண்டோடின.

சந்திரனுக்கு தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது. ரோஜாப் பற்றைக்குள் நடுவே மலர்ந்திருக்கும் புஸ்பம் பாரதி. அவளை அந்த முப்புதருக்குள் இருந்து மீட்டெடுக்கக்கூடிய வலு அவனுக்கு இல்லை. அவளுக்காக, அந்தப் புஸ்பத்துக்காக உள்ளத்தில் ராசாம்பாள் ஏற்படுத்தியரணங்களைத் துரும்பாக மதிக்கத் தோன்றியதாயினும் அரக்க குணமுடைய அவளுடைய சொல்லப்புகளைத் தாங்கும் சக்தியற்றுத் தவித்தான்.

“என்ன சந்திரன். எதுவும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி?” என்று அவன் கன்னங்களை வருடினான்.

வேறு நேரமாயிருந்தால் அவளுடைய அந்தச் செய்கைகள் அவளை இன்பச் சிறகடித்து இழுத்துச் சென்றிருக்கும். அவனும் அவளைச் சீண்டி விளையாடியிருப்பான். அப்போதைய மனநிலையில் அவள் உணர்ச்சிகள் எல்லாம் அவமானத்தால் மடிந்து போயிருந்தன.

“பாரதி எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. உன் அம்மா என்னை ஓர் புழுவாக நினைத்துவிட்டாள். நான் வேலையில்லாமல் அலைந்தபோது உங்கள் வீட்டில் எத்தனையோ உதவிகளைச் செய்திருக்கிறேன். அத்தனை வேலைகளும் ஏன் செய்தேன்? உனக்காக - உன்னிடம் வைத்த பாசத்தால். சிறு வேலைகூடச் செய்யாமல் அக்காவின் உழைப்பை உறிஞ்சிய போதெல்லாம் அவளை உதாசீனப்படுத்தினேன். உங்கள் வீட்டில் வேலைக்காரன் போல பாடுபட்டேன் என் சிறு தேவைகளுக்குக் கூட அக்காவின் உதவி கிடைக்கவில்லை என்றபோது என்மனம் அவளை மதிக்க மறுத்தது. இத்தனைக்கும் அக்கா என்னுடன் கோபித்தது கிடையாது. சீண்டித்து ஒரு வார்த்தை கூறியது கிடையாது. உன்னிடம்கூட அக்காவைப்பற்றித் தவருகக் கூறியிருப்பேன். ஆனால் அவளுடைய பெருங்குணம் எதிரிகளைக்கூட நண்பனாய் மதித்து நடப்பது. அவளுடைய பெருஞ்செயல்களால் யாரும் அவளுடைய காலடியில் வீழ்ந்துவிடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட தெய்வத்தை ” அவனால் பேசமுடியவில்லை விழிகள் கலங்கி தொண்டை அடைத்தது.

“சந்திரன் பிளீஸ் நீங்கள் என்ன பாப்பாவா? இப்படி அழலாமா சந்திரன்” அவளைத் தன் மார்புடன் இறுகத் தழுவி அணைத்துக்கொண்டாள்.

“பாரதி நான் நடந்தவற்றைக் கடிதம் எழுதி வைத்த போது ஒரு வார்த்தைகூட கோபித்துப் பேசினாள்? என்னதான் நாலு அறை அறைஞ்சிருந்தால்கூட நான் தாங்கிக்கொண்டிருப்பேன். எவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் நடந்து

பூஜைக்காக வாரும் பூவை

கொண்டு உங்கம்மாவை அழைத்தாள், அவளே உங்கம்மாவைக் கண்டு பேசுபுறப்பட்டாள். மாமாதான் தடுத்துவிட்டார். அப்போது அவர்மீது எனக்கு ஆத்திரம் தான் வந்தது. ஆனால் மாமா உலகத்தைப் படித்தவர், உன் அம்மாவின் குணமறிந்து நீ அங்கே போகாதே என்று அக்காவைத் தடுத்தது. எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று”.

“சந்திரன் உங்கக்காவை நான் நேரில் சந்திக்கவேண்டும் போலிருக்கு. அவர்களைப்பற்றி நீங்கள் கூறுவதைக் கேட்கும்போது என் ஆவல் மேலும் வளர்கின்றது. அன்று நான் உங்களோடு அப்படி நடந்திருக்காவிட்டால் எங்கள் வீட்டில் வந்திருக்கிறானே அம்மாவின் அண்ணன் மகன். அந்த மண்டுகைத்துக்கு என்னைக் கட்டிவைத்தாலும் வைத்து விடுவாள். ஏன்தான் இப்படிப் பணப்பேய் பிடிச்சலைகின்றனோ மம்மி” என்று பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“பாரதி நான்கூட உங்கள் வீட்டுப் பகட்டில் மயக்கம் கொண்டிருந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் நான் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து உழைப்பின் உயர்வை உணர்ந்த போதுதான் எனக்கே அந்த மாயை விலகியது. பணமும் வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியந்தான். அதற்காகப் பணம், பணம் என்று அலையக்கூடாது என்று எங்கள் ஹெட்கிளாக் அடிக்கடி கூறுவார். அவர் பரம்பரையான பணக்காரருக்கும் பத்தில் பிறந்தவர். ஆனால் பணத்திமிர் பிடித்தவங்களை அடியோடு வெறுப்பவர். பண்புள்ளவர்களை பணக்காரர்களை விட மேலாக மதிப்பவர். எங்கள் அக்காவைப்பற்றி என்ன சொன்னார் தெரியுமா? அவள் ஒரு மலையருவி. அந்த அருவி மற்றவர்களை மகிழ்விப்பதற்காகவே பிறந்தது என்றார். நேற்று எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். ஆனால் உங்கம்மாகற்பனையிலேயே வாழ்ந்து தானே தீர்ப்பும் வழங்குகின்றான். இத்தனைக்கும் காரணம் பண்பாடோ, படிப்பறிவோ இல்லாத பணத்திமிர் பாரதி! நான் உனக்கு என் னைக்கும் துரோகம் நினைக்கேன். என்னைக்கும் நீதான் என்மனைவி. நீயாக விட்டால் நான் என்ன செய்யமுடியும்?”

“சந்திரன் அப்படி பகிடிக்கும் நினைக்காதீங்க. நீங்கள் இல்லையென்றால் உங்கள் அக்கா போலிருப்பேனேயன்றி இன்றொருவனைக் கைப்பிடிக்க மாட்டேன். இது சத்தியம் ப்புறமில்” என்று அவன் கரங்களைப் பற்றி முத்தமிட்டான்.

அவளிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டவனை “தம்பி சந்திரன் ஒருகதை” என்று அழைத்தாள் ராசாம்பாள். அவளுடன் பேச மனமில்லையானாலும் தவிர்க்கமுடியாது என்பதால் அவளுக்குச் சமீபமாகச் சென்றான்.

“உட்காரப்பா, நான் ஏதும் மனம் புண்படக்கூறியிருந்தால் மறந்திடப்பா. நல்லதைத்தான் நான் கூறினேன். இப்போ உனக்கு அது புரியாது. கூடப்பிறத்தவங்க கூட நாங்க வசதியோடிருந்தால் தான் எட்டிப்பாப்பாங்கள். என் அண்ணன் மகனுக்கு முன்பு எங்களைத் தெரியாது. இன்று அவனே என்னைத் தேடிவந்து அதை எனக்கு உங்கள் ஊரில் நல்ல பெண் ஒன்று பாருங்க. சீதனம் தேவையில்லை. அழகுள்ளவளாய்ப் பாருங்கள் என்கிறான். அவன் லட்சக் கணக்கில் காச வைச்சிருக்கான். காணி பூமி கூடக்கிடக்கு. பங்களா போன்ற வீடு இருக்கு. இங்கே பாரப்பா உங்கட நன்மையை உத்தேசித்துத்தான் சொல்லுறன். உங்க வீட்டு தரித்திரமும் விலகிவிடும். உன் அக்காளுக்கு இவனைக்கட்டி வைச்சால் உனக்கும் பொறுப்பு நீங்கி நிம்மதி ஏற்படும். உன் தங்கச்சிக்கு ஒரு நேரத்தில் அவன் உதவுவான். உன் அக்காள் இப்படி ஓடியாடி தொண்டை கிழியக்கத்தி ரியூசன் கொடுக்கவும் தேவையில்லை. மகாலட்சுமியாட்டம் காரில் வலம் வரலாம். அவன் நல்ல பையன் ஆறுதலாய் யோசித்து வந்து பதில்சொல். அக்காள் ஏதும் நினைப்பாள் என்று யோசிக்காதே. வாழைப்பழம் வேண்டாமென்ற குரங்கும் உண்டோ. இப்படியொரு வாழ்வு தேடிப்போனாலும் கிடைக்காது. அவன் மறுக்கமாட்டான்” என்று கூறிமுடித்தாள்.

பூஜைக்காக வாழும் புவை

“மிஸ்டர் மோகனசுந்தரம் என்ன படிச்சிருக்கிறார்”
என்றுள்.

“படிப்பா. அவன் ஐந்தோ, ஆறும் கிளாஸ்தான் படிச்சிருப்பான். படிப்பை ஏன்? குப்பையில் போடு. அவனிடம் பணமிருக்கு பணம்”

ஒருகணம் அவள் கதையில் நிலைதடுமாறி விட்டாள் சந்திரன். அடுத்து அவள் படிப்பைப்பற்றிக் கூறியபோது அவன் உள்ளுணர்வுகள் விழித்துக்கொண்டன. என்மனம் ஏன் இப்படிச் சஞ்சலத்துக்குள்ளாகுகின்றது? நான் ஒரு கோழை. அடிக்கடி என் நிலையிலிருந்தும் விலகிவிடுகிறேன். அக்காளுக்கு ஒரு வாழ்வு கிடைக்கின்றது என்றதும் என்னை நான் மறந்துவிட்டதால் தாரதம்மியங்களைப் பற்றியோ நன்மை தீமைகளைப் பற்றியோ நினைக்க மறந்திட்டன் என்று எண்ணியதும் “சரி எதற்கும் கதைத்துப் பார்க்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தான்.

“தம்பி இதை முதலில் முடிச்சிட்டோமானால் நீயும், நாங்களும் ஒரு பழிச்சொல்லிலிருந்து தப்பித்து விடலாம்”
என்றுள்.

“இதென்ன புதுக்கதை?”

“அக்கா இருக்க நீ... அதனால்தான் நான் உங்கள் விட்டில் கதைக்க யோசிக்கிறேன்.

“அப்படியா? ஆனால் இது வேறுவிடயம். அது வேறு விடயம். நீங்கள் நினைக்கிறவிற்கு அக்காள் பேராசைக்காரியும் இல்லை. எங்கள் குடும்பம் எதற்கும் லக்கற்ற நிலையிலும் இல்லை” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

அக்காவுக்கு ஒரு வாழ்வு என்றதும் அவன் தன்னையும், தன் பிரச்சனையையும் மறந்துவிட்டான். அப்படி ஒன்று நடந்தால்... அவன் அக்காவின் எழிலுருவம், அவளுக்குப் பக்

கத்தில் மோகனசுந்தரத்தை நிறுத்திப் பார்த்தபோது அவனால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ராசாம்பாள் கூறியது போல அக்காளின் விதிதான் அவனை இங்கு கொண்டுவந்திருக்குமோ? முடிவோ - நிறைவோ இல்லாத குழறுபட்ட சிந்தனையுடன் வீடு திரும்பினான் சந்திரன்.

10

காலம் மனிதனுக்காகக் காத்திருப்பதில்லை. அது தன் கடமையைச் சரிவரச்செய்து கொண்டிருக்கிறது. மனிதனும், மனித மனோநிலையும் காலப்பரிமாணத்தின் பல்வேறு மாற்றங்களுக்குள்ளாகி வருகின்றன என்ற உண்மையை உணராதவர்கள் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியை வீணாக்கிக் கலங்குகின்றனர். நடந்து முடிந்தவைகளை நினைத்தபோது இந்திராவின் மனம் ஓரளவிற்கு அமைதி பெற்றதாயினும் அதற்கிடையில் ஏற்பட்ட பூகம்பங்களையும், சூருவளிகளையும், குமுறல்களையும் அவள் எதிர்கொள்ளவே செய்தாள்.

அப்பா கந்தசாமி படித்துவிட்டு வைத்த சுவாமி விவேகானந்தரின் ஓர் நூலில் அவள் கவனம் சென்றது. எடுத்த சிலபக்கங்களைப் புரட்டினாள். அவருடைய வாழ்க்கையின் இளமைக்காலத்து விஷமங்களையும், பின்னர் இராமகிருஷ்ண பரமகம்சரிடம் அவர் சீடனாகியதும், அவரது அறிவுச்சுடர் தீண்டப்பெற்று அருளொளி வீசியதையும் மனிதர்களின் மனோசக்தியைப் பற்றித் தனது அறிவுபூர்வமான கருத்துக்களை அள்ளித்தெளிந்தவற்றையும் படித்தபோது மனம் லேசாகி இருந்தது. எல்லோர்க்கும் இந்நிலை கிடைக்கக்கூடியதன்று. ஆனாலும் அவரது உபதேசத்தில் ஒரு துளியாவது ஒவ்வொ

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

ருவருடைய மனதிலும் கலந்து உறைந்துவிட்டிருக்குமானால் உலகம் இன்னும் எவ்வளவுக்கு முன்னேற்றமடைந்திருக்கும் எண்ணியபோது... யாருக்காக யார் வருந்துவது என்றுதான் எண்ணத்தோன்றியது.

ஒவ்வொரு பணியும் மூன்று நிலைகளைக் கடக்க வேண்டும். ஏனாம், எதிர்ப்பு, பின்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படல். தனது காலத்தை விட்டு முற்போக்காகச் சிந்திக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் நிச்சயமாகத் தவறாகவே புரிந்துகொள்ளப்படுவான். எனவே எதிர்ப்பும் அடக்குமுறையும் வரவேற்கத்தக்கவையே என்ற அவரது வாக்கியங்களை படித்தபோது அவளுள்ளத்துள் ஒரு நிம்மதிப்பெருமூச்சு வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து கடந்துபோன சம்பவங்கள் அவள் நினைவில் நிழலாடியது.

ராசாம்பாளின் கொடுமைகளைத் தாங்காது அவள் மகள் பாரதி ஒருநாள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு ஓடிவந்துவிட்டாள். அன்றைய சம்பவம் அவளுக்கு ஓர் புதுமையான அனுபவம்.

பல்கலைக்கழக நுண் பிரிவில் அவளுக்குப் பதவி கிடைத்ததும் அந்தச் சந்தோஷத்தில் வீட்டினர் எல்லோரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்து கொண்டிருந்த வேளையில்தான் பாரதி வந்தாள்.

பாரதியை ஏற்கனவே இந்திரா பார்த்தாளாயினும் அவளுடன் பேசிப் பழகியதில்லை. அவர்களோடு வேறு எந்த விதத்திலும் பழக்கமிருந்ததில்லை. ஆகவே பாரதி வீட்டுவாசலில் வந்து அழைத்தபோது ஒருபுறம் ஆத்திரமும், அவமானமும் ஏற்பட்டபோதும் வீட்டுக்கு வந்தவளை 'வா' என்று வரவேற்று அவளை உட்காரவைத்தாள். அவளாக ஏதும் பேசுவாள் என்று எதிர்பார்த்தவள் எதுவும் பேசாதிருக்கவே நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள்.

“மிஸ் பாரதி. சந்திரன் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவனைச் சந்திப்பதாயின் நான்கு மணிக்குப் பின்புதான் சந்திக்க முடியும்” என்றாள்.

“அவரை நான் பார்க்க வரவில்லை அக்கா”

“அப்புறம் யாரைப் பார்க்கவந்தே?” அவள் குரலில் கொஞ்சம் சூடேறியது.

“உங்களைத்தான்”

“என்?”

“அக்கா” என்று ஓடிவந்து அவள் காலடியில் விழுந்து அவள் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஹோவெனக் கதறினாள்.

அவளுடைய தோற்றம், செயல், அழகை யாவும் இந்திராவின் மனதை இழகச்செய்துவிட்டது என்ன இருந்தாலும் அவளும் அவளும் பெண்ணல்லவா? அந்த நினைவுகள் அவள் மனதை உருக்கிவிட்டது.

“எழுந்திரு பாரதி. எனக்கு எல்லாமே தெரியும் நீ அழாதே. உங்கம்மா வராவிட்டாலும் நான் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டேன். நிச்சயம் உன் மானத்தை மட்டுமல்ல எங்க மானத்தையும் காப்பாற்றுவது இந்த மாதத்தில் திருமணத்தை நடத்தி வைக்கிறேன்” என்றாள்

“அக்கா முதலில் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். மன்னித்தேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள்” என்று அவளுடைய மடியில் முகம் புகைத்துக்கொண்டே கேவினாள்.

“சரி மன்னித்தேன். இப்ப என்ன நடந்தது? நான்தான் எல்லாவற்றுக்கும் சம்மதம் என்று விட்டேனே” என்றாள்.

நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தாள் இந்திரா. அவள் பாதங்களுக்கு முன்னே மண்டியிட்ட நிலையிலிருந்து அவள்

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

மடியில் முகம் புதைத்துக்கொண்டே விம்மினாள். அவளைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது இந்திராவுக்கு.

“பாரதி எழுந்திரம்மா. இப்போ என்ன நடந்திட்டுது என்று இப்படிக்கலங்குகிறாய்” என்று அவள் தலையை வருடினாள். அந்த வருடலில் அவள் உள்ளத்து வேதனைகளெல்லாம் ஆதவனைக்கண்ட பணிப்படலம் போல மெல்லமெல்ல விலகியபோது அவள் ஒருவித சுகம் அடைந்தாள். அந்தச் சுகத்தில் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டே “அக்கா நடக்கக்கூடாதது எல்லாம் நடந்துவிட்டது. நான் பெற்றோர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை என்பதால் என் தாயின் தகாத செயல்களையும் பேச்சுக்களையும் தாங்கித் தரித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவளுக்கும் என்னை விட்டால் கதையில்லை என்ற நினைப்பில் எவ்வளவோ பிடிக்காத விடயங்களிலும் விட்டுக் கொடுத்து நடந்தேன். ஒருவேளை சாப்பாட்டுக்குக்கூட கஸ்டப்பட்ட வேளையிலிருந்து நான் சந்திரனைத்தான் நேசித்தேன். இன்று படோடோபமாய் வாழும்போது கூட அதே மனத்துடன் தானிருக்கிறேன். அம்மா அப்படியில்லை. எங்களைப் பிரிக்க நினைத்தாள். அதை அனுமதிக்கக்கூடாது என்று தான் ஒருநாள் நானே சந்திரனை வற்புறுத்தித் தப்பாக... அக்கா நான் ஏன் அப்படி நடந்தேன் என்பதற்குக் காரணம் இதுதான். அப்படி நடந்ததால் நான் கர்ப்பமாயிருப்பதாக ஒரு பொய்யைச் சொல்லி அம்மாவின் செயலை நிறுத்தினேன். அதனால்தான் கல்யாணத்துக்கு அவசரப்பட்டாள். சந்திரன் இப்போ அங்கே வாறதில்லை. அது அவளுக்கு வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது. என்கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வேறு இடத்தில் கல்யாணம் செய்யத் திட்டமிட்டு என்னை வற்புறுத்தினாள். நான் இணங்கவில்லை. என் விருப்பம் இல்லாமலேயே சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவிட்டாள். இதற்குப்பிறகும் அவளைத் தாய் எனவோ, நான் மகள் எனவோ நினைக்க என்னால் முடியவில்லை. அக்கா சற்றுமுன் உங்கள் மடியில் முகம் புதைத்துக் கிடந்த என் தலையைத் தடவிய நீங்கள்

கூறிய ஆறுதலே இவ்வளவையும் என்னால் கூறக்கூடிய தெண்பைத் தந்தது பெற்ற தாயைவிட மேலான கருணை உள்ளம் கொண்ட உங்களிடம் நான் பொய்சொல்லலாமா? உண்மையில் நான் கர்ப்பமாயில்லை. என்னைச் சந்திரனிடம் இருந்து பிரித்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான் இந்தப் பழியை நான் என்மீது சுமத்திக்கொண்டேன். எந்தப்பிரிவை என்னால் தாங்கமுடியாது என்பதற்காக என் பெண்மைக்கே களங்கம் பூசினேனே அந்த நிலையை இப்பவும் அம்மா என்ற அரக்கி நிலைப்படுத்த முனைந்தபோது உன் சொத்துச் சுகம் ஒன்றும் வேண்டாம் என்று கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு இங்கே வந்துவிட்டேன். அக்கா நான் குதுவாது அறியாத வள். எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். என் சந்திரனிடமிருந்து என்னைப் பிரித்துத் துரத்திவிடாதீங்க” என்று அவள் கால்களை மீண்டும் இறுப்புப் பற்றிக்கொண்டாள்.

இந்திராவின் விழிகள் நீரை உகுத்தன. அவள் சந்திரனாக்காக எல்லாவற்றையும் துறந்து வந்துவிட்டாள் என்பதை நினைக்கும்போது அவளால் அந்தப் பேதையை உதாசினம் செய்ய முடியவில்லை.

“அர்மா அர்மா” என்று அழைத்தாள்.

நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டும், பார்த்துக்கொண்டும் நின்ற சரஸ்வதியம்மாள் மகளின் அழைப்புக் கேட்டதும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே வந்து நின்று “இந்து என்னம்மா” என்றாள். அம்மா பாரதி கூறியவை யாவும் கேட்டிருப்பாய். பிள்ளையைப் பெற்றவள் நீங்கள். உங்கள் விருப்பம் என்னம்மா”? என்றாள்.

“இந்து ராசாம்பாள் பிள்ளை ராசாம்பாள் போலதான் இருப்பாள் என்று இதுவரை நினைத்திருந்தேன். ஆனால் சிப்பிக்குள் இருக்கும் முத்துப்போன்ற இவளை நான் ஏன் வெறுக்கணும். எழுந்திரம்மா நீதான் என் மருமகள்” இந்த வீட

பூணைக்காக வாழும் பூவை

டில் உனக்கொரு இடம் இல்லாமல் போய்விடுமா?" என்று அவனைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

“அத்தை அத்தை” என்று அவள் மார்பில் முகம் புதைத்து விம்மினாள் பாரதி.

“அம்மா பாரதி சாப்பிடாமலே வந்திருக்கிறாள் போலிருக்கு. முதலில் அவள் களைப்புத்தீர கோப்பி கொடுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் தான் அப்படியிருந்திருப்பாள். அப்புறம் எழுந்து உடைமாற்றிக்கொண்டு வந்தபோது பாரதி சரஸ்வதியம்மாளிடம் ஏதோ கூறிக் கொண்டிருந்தாள். இந்திராவைப் பார்த்ததும் “அக்கா வெளியே போறீங்களா?” என்றாள்.

“ஆமா அவசரமாகப் பார்க்கவேண்டிய சில வேலைகளிருக்கு. அரைமணி நேரத்தில் வந்து விடுகிறேன். நீ பயப்படாதே. அம்மாவுடன் இருந்து கொள் போஸ்டாபீஸ் வரை போய்விட்டு வந்து விடுகின்றேன்” என்று கூறிவிட்டுக்கிளம்பினாள்.

அதேசமயம் மகள் எழுதி வைத்துவிட்டுப்போன கடிதத்தை படித்த போது ராசாம்பாளுக்கு உலகமே இடிந்து தலைமீது விழுந்து அவனையும் அழுத்திக் கொண்டு பாதாளத்துக்குள் போய் விட்டது போன்றுணர்ந்தாள். பாரதி இப்படிச் செய்வாள் என்று அவள் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. தன்னுடைய பணத்தால் எதனையும் ஆட்டிப் படைக்கும் வல்லமை பெற்றிருப்பதாக இறுமாந்திருந்தவளுக்கு எல்லாமே சூன்யமாகி விட்டது போலிருந்தது. அவளைப் பார்த்து எல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரிப்பது போன்றிருந்தது. யாருக்காக இவ்வளவும் செய்தாளோ அவளே அவற்றையெல்லாம் தூக்கி எறிந்து விட்டு போன பின்பு சிறகொடிந்த பறவையாய் துடித்தாள் ராசாம்பாள் அவளு

டைய அகங்காரம், ஆணவம் அத்தனையும் பொசுங்கி சாம் பலாகி விட்டன. ஹோவெனக் கதறி அழுதாள் நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு கதறினாள். மோகன சுந்தரத்துக்கு அவளைப் பார்க்கவே பரிதாபமாயிருந்தது. அவளுடைய நிலை சில நிமிடங்களில் அதளபாதாளத்துக்குள் போய் விட்டிருந்ததை உணர்ந்தாள்.

“அத்தை நடந்து முடிந்ததை விட்டுட்டு நடப்பதைப் பற்றிச் சிந்தியுங்கள். இப்படியழுதுகிட்டேயிருந்தால் முடிவு என்ன?” என்றான் மோகன சுந்தரம்.

“முடிவுதான் அவள் எழுதி வைத்துவிட்டாளே” என்று அவள் எழுதிய கடிதத்தை படித்துக் காண்பித்தாள். ‘அம்மா நான் உனக்கு ஒரே பிள்ளை. என்னை விட்டால் உனக்கு நாதியில்லை என்பதால் உன்னுடைய அரக்கத்தனமான செயல்களுக்கும், ஒத்துழைத்தேன். என்கண்முன்னே என் மனங்கவர்ந்தவரை கீழ்த்தரமாகப் பேசிய போதும் பொறுத்துக் கொண்டேன். ஏன்? எப்படியும் அவரோடு வாழ வேண்டும் என்றுதான். ஆனால் என் பிள்ளையை என்னிடமிருந்து பிரித்து (கருவைக்கலைத்து) வேறு ஒருவனுக்கு என்னைத் தாரை வார்க்க வேண்டும் என்று நீ கூறிய போதே நீ பெண்ணில்லை. பெற்ற தாயில்லை. நீ ஒரு அரக்கியென்று உணர்ந்துவிட்டேன். ஆகவே உன்பிள்ளை இனி உனக்கில்லை. என்றும் தீர்மானித்துவிட்டேன் உன் பணமும், சொத்தும் உனக்கு சுகமாயிருக்கலாம். எனக்கு என்னை உயிரினும் மேலாக நேசிக்கும் என்னுடையவனே சொத்து சுகம் என்று நான் நினைத்து விடைபெறுகின்றேன். உன் சொத்துக்களை நீ பணம் சாத்திப் பூதமாயிருந்து அனுபவி, என்னைத் தேட வேண்டாம் - பாரதி.

படிக்கப் படிக்க அவள் வயிற்றின் அடியில் ஏதோ பற்றி எரிவது போன்றிருந்தது. அவளுடைய அசுர உணர்வுகள்

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

மடிந்து மனித நேயத்தின் பிரதிபலிப்புகள் தோன்றலாயின. அவள் உள்ளத்துள் புதிய ஒரு ராசாப்பாள் தோன்றி அவளுடைய கடந்த காலங்களை இடித்துரைத்தாள். பெற்ற வயிறு எரிந்தது. நெஞ்சுக்குமுறியது தலை தட்டாமாலை சுற்றியது.

“பாரதி - பாரதி என் கண்ணே. நான் பெற்ற செல்வமே நான்... நான்...” மயங்கி தடால் எனவீழ்ந்தாள்.

மோகன் கலங்கிப் போய் நின்றான். அதே சமயம் தான் அங்கே வந்தாள் இந்திரா.

நடந்தவைகளை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டாள். திகைத்துப் போய் அவளருகே நின்றவனை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டாள்.

“பூ ஆர் மிஸ்டர் மோகனசுந்தரம்” என்றாள்.

“ஆமாம் நீங்கள் மிஸ் இந்திராதானே, ரி. வி. யிலே. பத்திரிகையில் உங்கள் படம் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“பிளிஸ் கெல்ப் மீ” என்று இராசாம்பாளைத் தூக்கி கட்டிலில் வளர்த்திவிட்டு குளிர்ந்த தண்ணீர் எடுத்து வந்து அவள் முகத்தில் தெளித்தாள் முகத்தில் நீர் பட்டதும் சுரணை வந்த ராசாம்பாளின் உதடுகள் அசைந்தன.

“அம்மா - அம்மா” என்று அழைத்தாள் இந்திரா.

அந்த அழைப்பு எங்கோ கிணற்றுக்குள் கேட்பது போலிருந்தது ராசாம்பாளுக்கு. விழிகளைத் திறந்து மலங்க மலங்க விழித்தவள்” பாரதி என் கண்ணே வந்திட்டியா?” என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

“இந்தாங்க இதிலே கொஞ்சம் குடிக்கக் கொடுங்க” என்று கோப்பி டம்ளரை நீட்டினான் மோகன்.

“தாங்கியூ என்றவள்” “அம்மா கோப்பி குடியுங்கோ” என்று அவள் தலையை தூக்கி அணைத்துக் கொண்டே கோப்பியைப் பருகக் கொடுத்தாள் கோப்பி உள்ளேயிறங்கியதும் சுயவுணர்வடைந்த ராசாம்பாள் தனக்கு பணிவிடை செய்தவளைக் கண்டு திகைத்தாள். திணறினாள். அவள் அணைப்பில் ஓர் பரவச உணர்வை எய்தினாள்.

“நீ... நீ... இந்திரா தானே?” என்றாள்.

ஆமாம் நான் இந்திராவேதான், அம்மா, மகள் மீது இத்தனை பாசமுள்ள நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு கொடுரமான முறையில் அவளை.....” என்று நிறுத்தினாள்.

அவளுடைய கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாது பெருமூச்சு விட்ட ராசாம்பாளின் விழிகள் தாரை தாரையாக நீரை வடித்தன. இதற்கிடையில் அவள் வைத்திருந்த கடிதத்தைப் படித்து விட்டாள் இந்திரா.

“அம்மா இந்திரா ராசாம்பாள் செத்துவிட்டாள்” என்றாள்.

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாதம்மா” என்று இடைமறித்தாள் இந்திரா.

“ஆமாம்மா உண்மையிலேயே ராசாம்பாள் செத்துவிட்டாள். இப்போதிருக்கிறேனே அவள் புத்துயிர் பெற்றவள். அப்போ நான் வறுமையில் வாடியபோது பணம் படைத்த என் சகோதரங்களோ, உறவினரோ எனக்கு உதவவில்லை. நானும் யாரையும் கைநீட்டி உதவி கோரவில்லை. அந்த வைராக்கியம் என்னவர் வெளிநாடு சென்று உழைத்து அனுப்பிய பணம் என் மனதில் ஓர் கொடுர சித்தத்தை உருவாக்கி விட்டது. கால் வயிற்றுச் சாப்பாட்டுக்கு கஸ்டப் பட்ட போது யாருக்கும் வணங்காத என் மனம் - பணம் வந்த

போது எப்படியிருக்கும்?. அதுவே என்னை கிராதகி ஆக்கி விட்டது தாயைப் போல பிள்ளை என்பாங்க என்பிள்ளை அப்பனுக்கு தப்பாமல் பிறந்தவள் அவர் கூட 'உனக்கு பணம் தானேடிபெரிசு உன்னை பணத்தாலே குளிப்பாட்டினேன் என்னைத் தேடாதே' என்று கூறிவிட்டுத்தான் நாங்களிருந்த காணியை அடமானம் வைச்சு வெளிநாடு போனார். சொன்ன படி செய்தும் விட்டார். அவருக்குப் பிறந்தவளும் அப்படியே செய்து விட்டாள். அம்மா இந்திரா நான் ஏற்கனவே மனம் ஒடிஞ்சுதான் மயங்கி விழுந்தேன். நீ தந்த தண்ணீர் உன் கைபட்ட நேரம் என்னுடல் உள்ளம் யாவுமே பெண்ணின் தன்மை பெற்று விட்டன. என் மகளை என்னிடமிருந்து பிரித்து விடாதே அவளை எனக்குத் தந்து விடு. அவள் விருப்பப் படியே எல்லாம் செய்வேன். என் தாலியின் மீது ஆணை, என்று அவள் கரங்களைப்பற்றி இதை உன் காலாக நினைக்கிறேன்'' என்று கண்ணீர் வடித்தாள்.

''அம்மா நான் யாரையும் பிரித்து விடமாட்டேன். பாரதி எங்கள் வீட்டில் தானிருக்கிறாள். அவளுக்குத் தெரியாமல்தான் இங்கே வந்தேன். ஆனால் உங்களோடு பெரும் போராட்டத்தை எதிர்பார்த்து வந்தேன் ஆனால் அம்மா நாம் நினைத்தபடி எல்லாம் நடந்து விட்டால் தெய்வமொன்றை மனிதன் நினைத்தும் பார்க்க மறந்து விடுவானே. எல்லாம் விதிப்பயன் நாம் ஆடுகின்றோம் அவன் ஆட்டுவிக் கின்றான்'' என்றாள்.

''அம்மா நீ இந்த வயசிலேயே பெரிய துறவியாகி விட்டாயே. இப்படியெல்லாம் நினைக்கவோ, பேசவோ எனக்குத் தெரியாது''

''சரி நானே அவளைக் கூட்டிவாரேன்' அம்மா - அவள் கர்ப்பமாயும் இல்லை என்னவோ சிறிசுகள் ஆசைப்பட்டதை நாம் பிரிச்சு வைக்கக் கூடாது. நானே சகல செலவையும்

ஏற்று திருமணம் செய்து வைக்கிறேன். உங்கள் அனுமதியை மட்டும் எதிர் பார்க்கிறேன்” என்று கூறிய போது பழுக்கக் காய்ச்சிய வேல்முனையை புண்ணுக்குள் செருகியது போன்ற ஓர் உணர்வைப் பெற்ற ராசாம்பாள் துடித்துப் போனாள்.

“அம்மாடி உன் தம்பிக்கு நான் கூறியவையை நினைத்துப் பார்க்கவே வேதனைப் படுகிறேன். என்னை மன்னிச்சிட்மா. இனிநமக்குள் வேற்றுமையில்லை. நான் பணத்திமிரால் என்னை உயர்ந்தவளாகக் காட்டிக் கொண்டேன். நீ உன் அன்பாலும், பண்பாலும் என்னை உன் காலடியில் வீழ்த்தி விட்டாய். உண்மையில் நீ உயர்ந்தவள் என்பதை செயலாலேயே காட்டி விட்டாய். இது நம்ம வீட்டுக் கல்யாணம் நாமே யாவையும் செய்வோம், இவையாவும் உங்க சொத்து உன் விருப்பப்படியே செய்” என்று அதுவரை இருப்பில் செருகி வைத்திருந்த சாவிக்கொத்தை அவளிடம் கொடுத்தாள்.

“அம்மா உங்கள் மனம் போல யாவையும் செய்யுங்கள், என் தம்பி உங்கள் மருமகன் அவன் இனி உங்கள் பிள்ளை. இதுவே எனக்குப் பெருத்தநின்மதி” என்று புறப்பட ஆயத்தமானாள்.

“இந்திரா நானும்வாரேன்” என்று கிளம்பினாள் ராசாம்பாள்.

“அம்மா நீங்கள் உடம்பு...”

“எனக்கு இப்போ ஆயிரம் யானைப் பலம் வந்திடுச்சு நான் சேலை மாத்திக் கொண்டு வாரேன். மோகன் கார் நின்றால் கூட்டிவாப்பா” என்றாள்.

“மிஸ்டர் மோகனசுந்தரம் ஒரு நிமிடம். நான் யாவையும் கேள்விப்பட்டேன். உங்களை நான் இன்சல்ட் பண்ணிய

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

தாக நினைக்கக் கூடாது. நான் ஏற்கனவே ஒருத்தரோட மானசிகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆகவே உங்கள் கோரிக்கையை ஏற்க முடியாமைக்கு மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்” என்றார்.

“மிஸ் இந்திரா உங்கள் மனம் நோகச் செய்தமைக்காக நீங்களும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். எதற்கும் கொடுத்து வைத்துப் பிறக்க வேண்டும் உங்கள் மனம் போல நல்வாழ்வு வாழ என் வாழ்த்துக்கள்” என்று கூறிவிட்டு சென்றார். அவன் விழிகள் கலங்கி நீர் முத்துக்கள் சொரிந்தன அதனை அவள் கண்டு கொள்ள கூடதே என்ற தவிப்புடன் விரைந்து சென்று மறைந்தான்.

யாருமே எதிர் பாராத விதமாக சந்திரன் - பாரதி திருமணம் மிகக் கோலாகலமாக நடந்தேறியது. மாமா அருணாசலம் யாவையும் முன்னின்று நடாத்தினார். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் அவள் செவிக்குள் ரீங்காரமிட்டிசைந்தன.

“என்ன இருந்தாலும் சந்திரன் உன் தம்பி என்றதை நிரூபிச்சிட்டான். அந்தப் பெண் பாரதியை நாங்கள் தப்புக் கணக்குப் போட்டிட்டோம். ஒவ்வொன்றும் நாம நினைச்சுப் படி நடக்காது என்பதை இறைவன் எப்படி ஆடிக்காட்டி விட்டான், இரணியனை வதம் செய்த மகனைப் போல அவள் மகளே ராசாம்பாளை வதைத்துத் திருத்தி விட்டாள். உன் தம்பி உன் வாழ்வைப் பற்றிச் சிந்தித்த போது நான் ஒரு ரகனையை எதிர்பார்த்தனன். ஆனால் அது இப்படி நன்மையான முறையில் அமைந்தது. எங்கள் தாய் சிவகாமி அம் பாளின் கிருபைதான். இனி என்ன? நீ சம்மதிச்சாலும் சரி, சம்மதிக்காவிட்டாலும் சரி நான் என் கடமையைச் செய்யணும்”

“என்ன மாமா?”

“உன் கல்யாண விடயம்?”

“வினையாடுறீங்களா?”

“என்ன? என்ன வினையாட்டு? நீ இப்படியே இருக்கப் போறியா?”

“சாரு இருக்கிறாளே மாமா”

“சாரு விடயந்தானே நானே உடைச்சிருறேன். உன் அத்தையும் பிள்ளையும் அவளை வெளியிலே விடுறதில்லை என்று முடிவு பண்ணியிருக்கினம். எனக் கென்ன வந்தது அவங்க இஸ்டத்துக்கு நான் குறுக்கே நிற்கமுடியாது இங்கே குறுக்கிடுறதே நீதான். உன்னை அப்புறப் படுத்திட்டா எங்க வழி சுலபமாகிடும்” என்று சிரித்தார்.

இந்திராவின் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன அவளால் பேசமுடியவில்லை இருந்த இடத்தை விட்டெழுந்து அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

“என் இந்து? நான் ஏதும் தப்பாச் சொல்லிட்டேனா? காலைத்தொட்டு கண்ணில் ஒற்றுவதாய் பாவனைகாட்டி என் காலை வாரி விட்டுடாதே நான் கிழவன்” என்று சிரித்தார்.

“மாமா உங்கள் கருணையுள்ளத்தில் ஹாஸ்யமும் இருப்பதால் அடிக்கடி என்னைச் சிரிக்கவும் வைக்கவும் வைக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு நான் நிறையக் கடமைப்பட்டு விட்டேன் எப்படி என் நன்றிக்கடனைச் செலுத்தப் போகின்றேன் என்று தவிக்கும் போது என்னை மேலும் கடன் பெறச் சொல்கின்றீர்களே” என்றாள்.

“என்னமா சொல்கிருய்? என் பையன் உன் தங்கையை விரும்புகின்றான் அதுக்கும், உனக்கும் சம்பந்தமில்லை அது

அவர்கள் பாடு நான் ஒரு பிள்ளை இல்லையே என்று வருந்தினேன், கந்தசாமி மண்டையைப் போன்றே ஆண்டவன் எனக்கு மகனையும் தந்தான். என் பொண்ணுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமையத்தான் செய்யப் போறன் உன்னை யார்கடனூளியாக்கியது? உன்னை என் மகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளவே தான் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்கணும்? இங்கே பாரம்மா உனக்கு வயது ஏறிட்டுதே என்று யோசிக்காதே. உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணித்தரும் படி கேட்டு நாலைந்து சாதகம் என்னிடம் வந்திருக்கு. ஒரு சுயம் வரமே நடத்தி விடப் போகிறேன்”

“மாமா எதுக்கும் கொஞ்சம் பொறுங்கள்”

“நாங்கள் பொறுக்கலாம் என் பயல் பொறுப்பானா? அவங்களுக்கு குறுக்கீடா நீ நில்லாதேயம்மா” என்றார்.

அந்த வார்த்தைகள் அவளை யோசிக்கச் செய்தன மாமாவின் கண்டிப்பும் - வேடிக்கையும் அவரை யாராலும் புரிந்து கொள்ளமுடியாது என்று எண்ணியதும் அவள் மனம் தன்னைப் பற்றிய உணர்வுகளில் தவழ்ந்து செல்ல ஆரம்பித்து விட்டது. அன்று தொடக்கம் இன்று வரை அவள் ஒரு மனநிலையில் இல்லை. அது பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தவளை “அக்கா” என்ற ரகுவின் குரல் சுயவுணர்வடையச் செய்யவே திடுக்கிட்டு அவனைத்திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“இது சாருவின் புத்தகத்துள் இருந்தது” என்று கடிதத்தைக் கொடுத்தாள்.

பிரித்துப் படித்தவள் ஒரு கணம் தன்னையே மறந்த நிலையில் சிலையானாள்.” ஆண்டவா ஏன் இந்தச் சோதனைகள்?” என்ற போது தொண்டை அடைத்தது.

“ரகு! இதுபற்றி யாருக்கும் எதுவும் கூறாதே. அவளோடு தெரிந்த மாதிரிக் கரட்டிக் கொள்ளாதே. இது இருந்த இடத்தில் அப்படியே வைச்சிடு. ஆகவேண்டியதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அதுசரி இதை எங்கே வைத்திருந்தாள்?” என்று மீண்டும் கேட்டாள்.

“புத்தகத்தினுள் மேசை மீதிருந்தது”

“சரி அப்படியே வைத்துவிடு” என்று கூறியவள் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் அப்படியே சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

‘நினைப்பதெல்லாம் நடந்து விட்டால் தெய்வமேதுமில்லை நடந்ததையே நினைத்திருந்தால் அமைதி என்றுமில்லை’ தெருவிலே செல்லும் ஐஸ்கிரீம் வானிலிருந்து ஒலிபரப்பாகிய பாடல் அவள் மனநிலையைப் பிரதிபலிப்பதாகவேயிருந்தது.

11

துன்பம் தூக்கத்தைக் கெடுத்து விடும். இன்ப நினைவுகளும் அப்படித்தான். ஆனால் விளைவுகள் வேறு விதமாய் அமைந்து விடுகின்றன. சாருவுக்கு வந்த கடிதத்தை பார்த்தது முதல் இந்திராவின் உள்ளம் துவண்டு போயிருந்தது வெண்ணெய் திரண்டு வரும் வேளை தாளி உடைந்த கதை போலாகி விடுமே என்ற அச்சம் மனதை உறுத்தியது. மாமன் குடும்பமே அவனைத் தங்கள் வீட்டுப் பெண்ணாக எடுக்க முழு மனதோடு விரும்பும் போது சாருலதா தன்னைச் சங்கடத்தில் மாட்டிவிடுவாளோ என்று தவித்தது அவளுள்ளம் விடிந்ததும் அவளைக் கேட்டு விசாரிக்கலாம் என்று நினைத்தாளாயினும் அதன் விளைவு சும்மா கிடந்த

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

சங்கை ஊதிக் கெடுத்த கதையாகி விட்டால்... அவள் மனம் நிலை கொள்ளாது நிர்க்கதியாய் நின்றாடியது. விடிகாலை நாலுமணியளவில் கோவில் மணி கேட்ட போதே கண்ணை யர்ந்தாள்.

கலை என்றும் போல் மலர்ந்து ஒளி வீசியது. ஜன்னலாடாக சூரிய வெளிச்சம் விழுந்த போது திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்ட இந்திரா கட்டிலை விட்டெழுந்திருக்க முயன்றாள். முடியவில்லை தலை விண்ணென்று வலித்தது நெஞ்சக் குளிக்கூள் எதுவோ உருண்டு திரண்டு பிறுண்டுவது போலிருந்தது பேசாமல் படுத்தாக்கிடந்தாள்.

முதலாவதாக கோப்பிகுடிக்க வரும் மகள் வராமலிருக்கவே சாருவும், ரகுவும் கோப்பி குடிக்க அடுக்களைக்குள் நுழைந்ததும் "அக்கா எங்கேடா ரகு?" என்று கேட்டாள் சரஸ்வதி.

"அக்கா இன்னும் வரலையா?"

"கதவு சாத்தியிருக்கே எழுந்திருக்கவில்லையோ. போய்ப் பார்த்து வாடா" என்றாள் சாரு.

"கழுதை உன்னைப் போல விடிந்த பிறகும் தூங்குகின்ற நிலைவில் உளருதே" என்று கூறிவிட்டு மெல்லச் சென்று கதவைத் தள்ளினாள். அவள் விழிகளை அவனாலேயே நம்ப முடியவில்லை இந்திரா அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மெதுவாத் திரும்பி வந்து தாயிடம் கூறினாள்.

"ஒருக்காலும் அப்படித் தூங்க மாட்டாளே. சாரு போய்ப் பாரடி ஏதும் சுகயீனமோ - என்னமோ" என்றாள் தாய்.

குடித்துக் கொண்டிருந்த கோப்பி டம்ளரை அப்படியே வைத்து விட்டு எழுந்து போனான் அவள் கதவைத் தள்ளித் திறந்தவள் அயர்ந்து தூங்கும் அக்காளைப் பார்த்தாள். அவள் தூங்குவதும் ஓர் அழகாகவே தென்பட்டது அவளுக்கு “அக்கா” என்று மெல்ல இழுத்தவாறே நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். நெருப்பாய் கனன்றது நெற்றி, நெஞ்சிலே தொட்டுப் பார்த்து விட்டு “நல்லாய் காய்ச்சலடிக்குதே” என்று கூறியவள் மேசைலாச்சியை திறந்து பனடோல் வில்லையில் இரண்டை எடுத்துக் கொண்டு ஒடி வந்து “டேய்ரகு சுடுதண்ணி எடுத்துவாடா” என்று கூறியவள் மீண்டும் அறைக்குள் சென்று “அக்கா” என்றாள்.

“ம்” என்றவள் விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டே “என்ன சாரு?” என்றாள்.

“அக்கா வாயைக் கொப்பளித்துவிட்டு பனடோல் போடுங்கோ நல்ல காய்ச்சல் அடிக்குது” என்றாள்.

“சும்மா தலை வலிக்குது எல்லாம் சரியாய் போயிடும்” என்று கூறியவாறு எழுந்தவள் முடியாமற் போகவே மீண்டும் படுத்தாள். தண்ணியை மேசை மீது வைத்து விட்டு அவளுக்கு உதவி செய்தாள். அதன் பின்பு செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்தாள்.

“சாரு”

“ம்”

“வாந்தி வருமாய் போலிருக்கு வெளியில் போகணும்” என்று எழுந்தவளால் காலடி எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. தள்ளாடிவிழப் போனவளை அணைத்து வெளியே கூட்டிப் போனான். சிறிது நேரத்தின் பின்பு மீண்டும் கூட்டிவந்து படுக்க வைத்தாள்.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

இதற்கிடையில் சரஸ்வதி ஓடிவந்து இந்து இந்து என் னம்மா? கடவுளே உடம் அனலாய் கொதிக்கிறதே.” என்று கூப்பாடு போட்டாள்.

“அம்மா சும்மா ஏன் கத்துறீங்க சும்மா தலைவலி பித் தம் போலிருக்கு பனடோல் போட்டிருக்கேன். சுகமாயிடும் போய் உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோ” என்றாள்.

அவள் எதிர் பார்த்த படி அது சாதாரண தலைவலியாக இருக்கவில்லை நிலமை நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மாறிக் கொண் டிருந்தது உடம்பெல்லாம் வியர்த்து கொட்டி மயக்கம் வந்து விட்டது.

ரகு கல்லூரிக்குப் போகவில்லை ஓடிச் சென்று டாக் டரை அழைத்து வந்தான். அவர் ஊசிமருந்து செலுத்தி விட்டு ரகுவையும் கையோடு அழைத்துச் சென்று வேறு மருந்துகளும் கொடுத்தனுப்பினார் சாதாரண தலைவலி என ஆரம்பித்து நாலுமுழு நாட்களின் பின்பே சற்று தேறினால் இந்திரா.

சதா தனக்கு அருகேயிருந்து இரவும், பகலும் பணி விடை செய்து வந்த சாருலதா அன்றுதான் தன்னைக் கொஞ் சம் அலங்கரித்துக் கொண்டதைப் பார்த்தாள் தன் மீது இவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கும் அவளால் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போக மனம் வருமா? என்று எண்ணிய போது அவள் மனதில் நம்பிக்கை ஒளி தென்பட்டது.

“சாரு” என்று அவளை அருகே அழைத்தாள்.

“என்னக்கா?”

“எங்கேயும் போகவில்லையா?”

“ஊரே திரண்டு உங்களைப் பார்க்க வரும் போது நான் எங்கேயக்கா போவது? ஒருநாளும் தேவையற்றுப் படுத்திருக்

காத நீங்கள் நாலு நாளாய் படுக்கையாய் கிடக்கும் போது நான் எப்படி விட்டுட்டுப் போகலாம் பெரியக்கா வந்தாள். கௌசி வந்தான் பெரியக்கா என்னை ஏசிணாள் 'உன்னலை தானடி அவளுக்கு வருத்தம்' என்று உங்கமனம் புண்படும் படியாய் நான் ஏதும் நடந்திட்டேனா' என்று அவள் கரங்களைப் பற்றினாள்.

“உன்னலை தானடி எனக்கு இந்த நிலை” என்று கூற வேண்டும் போலிருந்தாலும் அவளால் அப்படி கூற முடிய வில்லை அவள் எப்படித்தான் நடந்திருந்தாலும் தான் படுத்திருந்த வேளையிலிருந்து அவள் படும் பாட்டை உணர்ந்த போது ஏதும் தவறாகக் கூற முடியாமல் தத்தளித்தாள் இந்திரா.

“என்னக்கா? ஒன்றுமே பேசாமலிருந்தால் - அக்கா சொன்னது உண்மை போலிருக்கு”

“பைத்தியம் பைத்தியம் அக்கா வின் குணம் தான் உனக்குத் தெரியுமே அதையேன்டி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கூறிவிட்டு.

“உனக்கு ஒரு குட்நியூஸ் சொல்லலாமா?” என்று சிரித்தாள்.

“நீங்கள் கூறப்போவது எனக்கும் ஏற்கனவே தெரியுமக்கா”

“என்ன தெரியும்?”

“மாமா உங்களிடம் கூறிய விடயம்”

“யார் சொன்னது?”

“முரளி தான் கூறினார்”

“வேறு என்ன கூறினான் முரளி?”

“அக்கா இன்னொரு விடயம். நான் அவரிடம் கூறினேன். அதை அவர் உன்னிடம் கூறவேண்டாம் என்றார்”

“அதென்ன எனக்கு தெரியக் கூடாத விடயம். என்று அவன் அப்படிச் சொல்லணும்?”

“அக்கா வாழ்க்கையில் நாம் நினைத்தவைகள். பெரும்பாலும் நடப்பதில்லை. நடப்பவைகளை நாம் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க மாட்டோம் இவை உங்கள் விடயத்தில் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. அனால் நாங்கள் எதிர்பாராத சம்பவங்கள், நிகழ்ச்சிகள் எம்முடைய மனதை மாற்றியமைத்து விடுவதுண்டு. இந்த வகையில் உங்கள் மாணவி மேரி எனக்கு நிறைந்த ஒரு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்துள்ளாள். முரளி அத்தான் என்னை விரும்பியபோதும் நான் அவரை ஏற்பதா - விடுவதா என்ற மனக் குழப்பத்திலிருந்தேன். சபல புத்திகொண்ட என் மனதை திசை திருப்ப எங்கள் ‘இன்ஸ்டிடியூட்டில்’ ஒருவரைருந்தான். நான் கூட நிலையில்லா மனத்துடன் தானலைந்தேன். ஆனால் மிஸ்டர் மைக்கேலின் விடயம் என் மனப் பாதையை மாற்றியமைத்து விட்டது. அதுமட்டுமில்லை. அன்றிரவு நீங்கள் என்னிடம் நடந்து கொண்டமுறை என்னுள்ளத்தில் துருப்பிடித்திருந்த என் எண்ணங்களை அடித்து நொருக்கிவிட்டது அத்துடன் மேரி யின் சினேகம், அவள் வீட்டுக்குப் போன பின்பு அவள் நிலமை எல்லாம் என் மனதிலிருந்த சில்லறை நினைவுகளை, அர்த்தமற்ற அநாகரீக மோகங்களை யெல்லாம் முற்றாகத் தூசி தட்டித்துடைத்து விட்டது. முரளி அத்தான் என்னுடன் கதைத்துப் பழகியபோதும் அவரால் என் போக்கினை மாற்ற முடியவில்லை. ஆனால் பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணான மேரி தன் எளிமையான, பழக்கவழக்கங்களாலும், செய்கையாலும் என் மனதிலுள்ள மாரீச எண்ணங்களை குறுகிய காலத்தில் போக்கடித்து விட்டாள். இந்தச் சமயத்தில்தான்

என் மனதின் வக்கிரகப்பட்ட நினைவுகளுக்காளாகி உங்க ளோடு பேசாமலிருந்த முட்டாள் தனத்தினை நினைத்து வருந்தி முரளியிடம் யாவையும் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டேன் என் மனதை முன்னர் திசை திருப்ப முயன்று கொண்டிருந்த மடையன் என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் என்னை வெளிநாட்டுக்கு கூட்டிப் போவதாக ஆசை காட்டி ஓர் கடிதம் போட்டான் அதை முரளியிடம் காட்டினேன் உங்களிடம் காட்டினால் அக்காவின் மனம் வேதனைப்படும் உங்களிடம் காட்டவேண்டாம் என்றார். சில சமயம் இந்த விடயம் எப்போது உங்கள் காதுகளுக்கு எட்டி அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் நீங்கள் இந்த நிலைக்குள்ளாகினீர்களோ என்ற பயத்தினால் தான் பெரியக்கா பேசியதும் அழுது விட்டேன் அதனால் தான் அக்கா கேட்டேன்'' என்று அவள் கூறிய அனைத்தையும் கேட்டபோது அவளைக் கட்டியனைத்துக் கொண்டே "சாரு, சாரு" என்று அவள் தலையைக் கோதிவருகிறாள் அவள் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பி வழிந்தது.

"என்னக்கா இது ஏன் இப்படி...?" அவள் விழிகளைத் துடைத்து விட்டாள்.

"சாரு உன்னைப் பற்றி நான் அறிந்தவற்றையெல்லாம் உன்னிடமே கேட்டு விசாரித்து கண்டித்திருந்தால் நீ என் முகத்திலே கூட விழிக்கத் தயங்கியிருப்பே நான் நீங்கள் திருந்தும் வரை காத்திருந்தேன், உங்களைத் திருத்தியது யார் தெரியுமா? எல்லாம் நான் வணங்கும் தெய்வம் தான்டிமேய்ப்பனில்லாத மந்தைகள் திசைமாறிவிடும் என்று கிறிஸ் தவப் பாடல் ஒன்று உண்டு. மேரியின் திவ்விய ஒளியினால் அவை திசை மாருது காப்பாற்றப் படுமாம். அம் பாள் கிருபை எங்கிருந்தோ மேரி வடிவில் வந்து உன்மன இருளை விலக்கி ஒளி கொடுத்துள்ளாள். மேரி நான் உனக்கு என்ன கைமாறு செய்யப் போகிறேன்? சாரு நாலு நாள் படுத்த

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

துமே நீ இப்படியே மாறிவிட்டாயே இதுக்காக இன்னும் நாற்பது நாள் கிடந்தாலும் பரவாயில்லையடி” என்றுள்.

“அக்கா நீ படுத்திட்டே உங்களை பார்த்த நாலுநாளும் நாலு வருட துன்பத்தை ஒன்றாய் அனுபவித்து விட்டேன், நீ கண் மூடிக்கிடந்தாய் வேதனையை நான் தான் உணர்ந்தேன் அக்கா” என்று கண்ணீர் மல்கக் கூறினாள்.

“சித்தி, சித்தி” கௌசிகன் குரல் கோட்டது.

“வாடா கண்ணா” என்று குரல் கொடுத்தாள் இந்திரா.

“சித்தி” என்று அறைக்குள் ஓடி வந்தாள் கௌசி.

“அம்மா எங்கேடா?”

“அம்மா வரலை அப்பாவும் நானும் வந்தோம்”

“அப்பாவா?”

“ஆமா சித்தி”

“சாரு வெளியே பார் யார் வந்தது என்று”

சாரு வெளியே வருமுன்பே ராமநாதன் வாசல் கதவுடன் வந்து நின்று கொண்டே “ஏன் நான் வரக் கூடாதா?” என்றுள்.

“அத்தான் வாங்க உள்ளே வாங்க சாரு அம்மாவைக் கூப்பிடு” என்றுள்.

“இந்து நாலுநாளாய் படுக்கையில் கிடக்கிறாய் என்று சரளா கூறியதும் என் வைராக்கியம் எல்லாம் ஈடாடிப் போச்சு. நான் என்பிடிவாதத்திலிருந்தும் தோற்று விட்டேன், உனக்கு சந்தோஷம் தானே?” என்றுள்.

“அத்தான் எனக்கு எதையுமே நம்பமுடியவில்லை. இப்ப எனக்கொன்றும்மில்லை. நல்ல சுகமாயிருக்கிறேன்” என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

அதேசமயம் “ரீச்சர்” என்ற மேரியின் குரல் கேட்டது.

“மேரி இங்கே வாரும்” என்றாள்.

“ரீச்சர் இன்று தான் கேள்விப்பட்டான்” என்று கூறியவாறு உள்ளே வந்தாள்.

“மேரி இவர் தான் எங்க அக்காவின் ஹஸ்பென்ட்”

“வணக்கம் சார்”

“வணக்கம் உட்காரம்மா” என்றான் இராமநாதன்.

“இப்ப எப்படி ரீச்சர்?”

“கொஞ்சம் சுகம் மேரி உனக்கு நான் நன்றி சொல்லணும். உங்கப்பா உம்மை என்னிடம் ஒப் படைத்தபோது எனக்கு இப்படி ஒரு மகத்தான உதவி செய்வீர் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. உன்னால் தான் எனக்கு என்று வருத்தமே சுகமாகியிருக்கு எங்க சாரு உன் சினேகிதத்தால் தலைகிழாகவே மாறிவிட்டாள். எனக்கு எப்படி நன்றி சொல்லவென்றே தெரியவில்லை” என்றாள்.

“ரீச்சர் காற்று எப்பவும் ஒரே திசையில் வீசுவதில்லை. காலத்தின் மாற்றத்துக்கேற்ப மாறி மாறித் தான் வீசும். இதெல்லாம் ஆண்டவன் செயலன்றி நம் செயலல்ல - என்று நீங்கள் தான் கூறுவீர்கள் உங்கள் நட்பும், அன்பும் கிடைத்ததே எனக்குப் பெருமை என் வரவினால் உங்களுக்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால் அது என் செயலல்ல மேரியின் அருள் தான்” என்று நெஞ்சில் சிலுவைக் குறியிட்டும் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

“மேரி இப்பதான் வந்தீரா” என்று கேட்டுக் கொண்டே சாருவும், கௌசியும் வர பின்னே சரஸ்வதி தேனீருடன் வந்தாள். அதே வேளையில் வெளியே கார் கோண் சப்தம்

புஜைக்காக வாழும் புவை

கேட்டது சாரு வெளியே சென்று வந்தவர்களை வரவேற்று ஹோலில் உட்கார வைத்து விட்டு வந்து அக்காவிடம் கூறினர்.

இந்திரா எழுந்து வெளியே வந்தாள் அவளைத் தொடர்ந்து ராமநாதனும், கௌசியும் வந்தனர்.

“இந்திரா முந்தநாள் பார்த்ததற்கு இன்றைக்கு கொஞ்சம் தேவலை போலிருக்கே” என்று கூறிய ராசாம்பாள் “இதுயார் என்று சொல்லேன் பார்க்கலாம்” என்று தன் கூட வந்தவரைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

“பாரதியின் அப்பா நான் சொல்வது சரிதானே அம்மா” என்று கூறி நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

“மனிசன் திடீரென வந்து முன்னலை நின்றதும் நானே கொஞ்சம் தடுமாறி விட்டேன். பார்த்ததும் அடையாளம் தெரிஞ்சிட்டியே” என்று சிரித்தாள் ராசாம்பாள்.

“என்ன மாமா கல்யாணத்துக்கு வராமல் திடீரென வந்திட்டிங்க இவரைத் தெரியுமோ? அக்கா சரளாவின்...” என்று ராமநாதனையும் மகனையும் அறிமுகம் செய்த இந்திரா “அம்மா இங்கே வாங்க பாரதியின் அப்பா வந்திருக்கிறார்” என்றாள்.

சரஸ்வதி ஓடோடியும் வந்து குசலம் விசாரித்தாள். மேரியும். சாருலதாவும் உள்ளேயிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்னம்மா இந்திரா உடம்புக்கு என்ன?” என்றார் கனகசபை.

“ஒரு சின்ன அதிர்ச்சி மனசைத் தாக்கிடிச்சு, ஒரு நாளில் படுக்கையிலே போட்டிட்டுது, இப்போ செளக்கியம்.

மனம் தேறியதும் உடலும் தேறிட்டுது” என்று சிரித்தாள் இந்திரா.

“உங்க அத்தான் தானே நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விடுகிறேன். மகளுக்கு கல்யாணம் என்ற முதியும் வராத மனுசன் உன்னைப் பார்க்கவேன்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றார். அதுமட்டுமில்லை வந்து ஒரு மணி நேரம் கூட இல்லை முதல்வே உன்னைப் பார்க்கணும் என்று என்னையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்திருக்கிறார்” என்றாள் ராசாம்பாள்.

“என்னமாமா அப்படித்தானா?”

“அம்மா இந்திரா! நம்பமுடியாத ஒரு விடயத்தை தாயும், மகளும் எழுதிய போது அதைப்பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் வருவது இயற்கை தானே?”

“உண்மை தான் மாமா”

“இந்து எனக்கு வேலையிருக்கு. நான் புறப்படப் போறன். நாளைக்கு எல்லோரும் சேர்ந்து வாறம்” என்று விடைபெற்றாள் ராமநாதன்.

“சித்தி, டாட்டா” என்று கைகாட்டிவிட்டு சென்றாள் கௌசிகன்.

“எங்கள் குடும்பவிடயம் யாவும் உனக்குத் தெரியும் தானேயம்மா கல்யாணம் கட்டி ஒருவருடம் வரைதான் இவளுக்கு புருஷனா வாழ்ந்தேன். அப்புறம் இவள் எனக்கு வைச்ச பெயர் கையாலாகாத மனுசன் இளமையில் வறுமை இருக்கே இதை விடக்கொடியது வேறு எதுவுமேயிருக்க முடியாதம்மா. அந்த வேளையில் இவள் என்னை பெரிதும் வறுத்தெடுத்து விட்டாள். வறுமையிலும் ஒரு இனிமை வாழ்வில் உண்டென்பதை நினைக்கும் நிலையிலும் இவள் இல்லை.

அப்பதான் என் சினேகிதன் ஒரு தன் என்னை வெளிநாடு செல்ல அழைத்தான். துணர்ந்து புறப்பட்டேன். இவனைப் பணத்தாலே குளிப்பாட்டி வைக்க வேண்டும் என்று திடசங்கற்பம் பூண்டேன். கடவுளும் கண்ணைத் திறந்தான். என் சபதம் நிறைவேறியது. பணம் தானே தேவை என்றாள் என்று நினைத்து அதை அனுப்பினேன். இவை ஆசை தீரவில்லை. பணம், அனுப்ப, அனுப்ப கடிதத்தில் கூட கெடுபிடிகள் அதிகமாயின. பத்துவருசமாகியும் புருசன் வரமாட்டானா என்ற ஏக்கம். நினைவு எதுவும் கடிதத்தில் இல்லை மகளுக்கு கல்யாணம் செய்யப் போறேன் என்று எழுதிய போது கூட என்னைவரும் படி ஒரு வார்த்தை எழுதவில்லை செய்து முடியுங்கோ என்று எழுதிவிட்டேன். பின்பு ஏதோ குழுறுபடிகள். கடைசியில் தாயும், மகளும் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்த போது என் கண்களை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை உண்மையாகவே பத்துத் தரம் படிச்சேனம்மா. ராசாம்பாளிடம் இப்படியொரு மாற்றமா என்று என்னால் நம்பமுடியவில்லை அடுத்து வந்த கடிதம் அதை விட எனக்குப் பிரமிப்பு. அதன் பின்பு தான் வீட்டுக்குப் புறப்பட முடிவு செய்தேன். இத்தனை வருடமாய் உழைத்தும் ஏற்படாத ஒரு நிம்மதி, மகிழ்ச்சி, திருப்தி இன்று என் மனைவியிடம் கதைத்த பின்பு, பார்த்த பின்பே ஏற்பட்டது இத்தனைக்கும் காரணமான உன்னை பார்க்க வேண்டும் என்று நான் நினைத்ததில் என்னம்மா தவறு?" என்று தன் மனச் சுவையைக் கொட்டித்தீர்த்தார்.

'மாமா நீங்கள் நினைக்குமளவிற்கு நான் எதுவும் செய்யவில்லை. பாரதியின் முடிவுதான் அம்மாவைக் கலக்கிவிட்டது'

'இத்தனை வருடமாய் இல்லாத - பாரதியா? ஏன் நான் கூட எத்தனையோ எழுதியிருப்பேன் ஆனால் கம்பாலை அடிப்பதைவிட அன்பால் அடிக்கும் போது உண்மையில் அதற்குச் சக்தியதிகம் அம்மா. இந்தவயதில் உன்னிடம் இருக்

கும் பொறுமை, நிதானம், அன்புடன் அணுகும்முறை. இது எல்லோருக்கும் வரக்கூடிய ஒன்றல்ல. தன்னைத் தறிப்பவரை தாங்கும் மரம் போல உன் உள்ளம் இருந்தால் இந்த மரத்தையே சாய்க்க முடிந்தது. என் மகளுக்கு மட்டுமில்லையம்மா எனக்கே வாழ்வு கொடுத்த உன்னை என்றும் என் மனதில் வைத்துப் பூஜிப்பேன்” என்ற கனகசபையின் விழிகளில் நீர்த்துளிகள் பனித்து நின்றன.

இராசாம்பாள் கூட கலங்கியகண்களோடு நிலத்தைப் பார்த்திருந்தாள்.

“மாமா அம்மாவின் இடத்திலிருந்த எந்த ஒரு பெண்ணும் அந்த நிலையில் தானிருந்திருப்பாள். அது அவங்க குற்றமில்லை. அவங்க உள்ளத்தே புதைந்திருந்த நல்லுணர்வுகளை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள முடியாது போனது தான் தொர்ந்த விளை. போனதைப் பற்றி திரும்பத் திரும்பப் பேசுவது கூட விரும்பத்தகாத செயல். இனி நீங்க போற உத்தேசம் இல்லையா மாமா”

“அமெரிக்க கம்பனி அம்மா. நான் தொடர்ந்து எத்தனை வருடமும் வேலை செய்யலாம் ஆனால் உடம்பு இளைச்சுப் போச்சு எப்ப எனக்கு மனைவியிடமிருந்து புறப்படு என்று ஆடர் கிடைக்குதோ அடுத்த நிமிடமே பிளைட்”

“இங்கே பாருங்க. நீங்க சொன்னது போல எனக்கு இப்ப உள்ள நிம்மதியும் நிறைவும் போதும். உங்களை இனி என்கேயும் போக அனுமதிக்கேன். சாகும் வரை உங்க காலடியிலேயே இருக்கணும் நீ என்னடியம்மா சொல்லுறே” என்று இந்திராவைப் பார்த்தாள்.

“அம்மா இது உங்கள் பிரச்சனை எனக்கு இன்னும் அந்த அனுபவம் கிடைக்கலையே” என்று சிரித்தாள்.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

“அம்மாடி உனக்கு இப்படிக்கூட கதைக்க வருமா? சரி சரி கேட்க வேண்டிய நேரத்தில கேட்டுக்கிறன்” என்று கூறியவள் தேனீருடன் வந்த சரஸ்வதியம்மாளிடம் “சரசுமகள் கூறுவதைக் கேட்டனிதானே? அவள் மனசுக்கை என்னவோ. இருக்கு இனி என்ன இவளை இப்படியே விட்டு வைக்கக் கூடாது” என்றாள்.

“என்னவோ இறைவன் சித்தம் எதுவோ அதன் படி நடக்கும்தானே” என்றாள் சரஸ்வதி

“இந்திரா நான் அங்கே போன நாளிலிருந்து திருப்பதி வெங்கடேஸ்வரனைத் தான் வணங்குவேன் என் பிரார்த்தனை பலித்ததும் நான் இதை அந்த இறைவனுக்கு காணிக்கையாகக் கொண்டு வந்தேன். தயை கூர்ந்து இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று ஒரு சிறு பெட்டியை அவளிடம் கொடுத்தார். திறந்து பார்த்ததும் திகைத்து விட்டாள் இந்திரா.

அவள் மனதில் யாரை பூட்டி வைத்து பூசை செய்து வந்தாளோ அவளுடைய நாமத்துக்குரிய குழலூதும் கண்ணின் ‘டலருடன்’ கூடிய ஒற்றை வடச் சங்கிலி, அவள் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர்.

“மாமா இது நிறைய விலையிருக்குமே” என்றாள்.

“இது என்னம்மா? இது நான் நாணயமாய் சம்பாதித்த பணத்தில் வாங்கியது”

“மாமா நான் அதற்காகச் சொல்லவில்லை”

“காணிக்கைக்கு பெறுமதியோ, எண்ணிக்கையோ. மதிப்பீடோ கிடையாதம்மா”

“அத்தையம்மா” என்று ராசாம்பாளைப் பார்த்தாள்.

“என்னடியம்மா இருந்தாற்போல உறவு முறை மாறுது” என்று சிரித்தாள் ராசாம்பாள்,

“இது வரை நான் உங்களை தனியே தான் பார்த்தேன். இன்று மாமா வோடு சேர்த்துப் பார்த்த பின்பு உங்கள் உங்கள் உள்ளத்தின் உணர்வுகளின் சங்கமத்தை உணர்ந்த பின்பும் உங்களைத் தனிமைப் படுத்த விரும்பவில்லை, உங்கள் வாக்குப் பலித்தது போல மாமா கண்ணையே எனக்கு கொடுத்தது போலுமிருந்தது அந்த உணர்ச்சிமோதலில் அழைத்தேன் நீங்களே உங்கள் கையால் இதை என்கழுத்தில் போட்டிடுங்கோ” என்றாள்.

ராசாம்பாளுக்கு பேச வார்த்தைகளே வரவில்லை. கண்ணில் வடித்த நீர்த்திவலைகளை துடைத்துக் கொண்டே “நீ என்றைக்கும் மகராசியாயிரு உன் மனத்துக் கினியவனுடன் வாழ இந்தக் கண்ணன் வழி வகுப்பான்” என்று சங்கிலியை அவள் கழுத்திலே போட்டு விட்டு அவளுடைய இரு கன்னத்தையும் வழித்து நெட்டி முறித்து திருஷ்டி கழித்தாள்

“சாரு” என்றாள் இந்திரா.

“என்னக்கா” என்று ஓடிவந்தாள்.

“மேரி எங்கே?”

“இதோ இங்கே நிற்கிறேன் ரீச்சர்” என்று அவளும் வந்தாள்.

“மாமா அதை இருவருடைய பிரசண்டேசன்” என்று டொலரையும் செயினையும் சுட்டிக்காட்டினாள்.

“என் ராசம் நீ எனக்கு என்ன எழுதினே?” என்றாள் கனகசபை.

“நான் ஏதும் கொடுத்தாலும் அந்தப் பெண் வாங்க மாட்டாள், நீங்களே... இப்ப என்ன நடந்தது? இந்த உள் ளத்தை உங்கள். யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது ராசம்” என்று கூறியவர் “இவங்க தான் சாருலதாவா? இப்பே மாமாவுக்கு சோறு போடப்போறே” என்றார்.

சாருலதா வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

“மாமாவுக்கு சொல்ல ஏன் வெட்கப்படணும். சொல் லேன் சாரு” என்றாள் மேரி.

“மாமா நாளைக்கே வாங்கோ நல்ல விருந்து வைக் கிறேன்”

“நான் அதைக் கேட்கலை கல்யாணச் சாப்பாடு எப்ப என்று கேட்டேன்”

“அது...அது... அங்கே கேட்கணும். என்னைக் கேட்டா எப்படி?” என்று இந்திராவைக் காட்டினாள்.

“குட், வெறிக் குட். இதே பதிலை எதிர் பார்த்துத் தான் கேட்டேன், நீ தேறி விட்டாய். அக்காவுக்கு ஏற்ற தங்கை. இந்த பாக்கை எடுத்திட்டுப் போய் உள்ளே வையம்மா” என்றவர் அவர்கள் போகும் வரையில் பேசா மலிருந்து விட்டு தொடர்ந்தார்.

“அம்மா இந்திரா. தங்கச்சி கல்யாணத்துக்காக மாமா ஏதையும் எதிர் பார்க்காமல் பெண் எடுக்கிறார். நாங்கள் மாப்பிளை எடுத்த போதும் நீங்கள் ஏதையும் எதிர் பார்க் கலை. ஆனால் நான் இங்கே வந்த மனை நிறைவு நீடித்து நிலைக்க வேண்டும். அதற்காக உங்களிடம் ஒன்று கேட் பேன். மறுக்கக் கூடாது”

“என்ன மாமா?”

“என்னால் இயன்றது ராசாம்பாள் விரும்பி எழுதியது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் செய்யாமல் எப்ப செய்ய முடியும்? தங்கச்சியிடம் கொடுத்தனுப்பிய எதையும் மனம் வெறுக்காமல் நிறைந்த தனத்தோடு பெற்றுக் கொள்ளணும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாங்கள் இன்னொரு நாளைக்கு ஆறு தலாக வாரோம்” என்று விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார்.

அன்றிரவு ஏழு மணியளவில் அருணைசலமும், மனைவியும் மகன் முரளியும், சந்திரன் பாரதி ஆகியோரும் வந்து அரை மணி நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இவையாவையும் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரகுநந்தன் மனம் வெதும்பிக் கொண்டிருந்தான். ஈற்றில் அடக்க முடியாது அழுது விட்டான்.

“என்னடா ரகு? என்ன நடந்தது ஏன்...” என்று அவன் தலையை வருடினான் இந்திரா.

“அக்கா நானே உன் வருத்தத்துக்கு காரணமாகி விட்டேனே, நல்லது செய்வதாக நினைத்து...” பேச முடியாது விக்கி விக்கி அழுதான், அவன் அழுகையின் காரணத்தை உணர்ந்து கொண்டாள் இந்திரா.

“ரகு! தவறுகள் நடப்பது இயற்கைதானே. உன் நோக்கம் நல்லதாய் இருந்தால் விளைவைப் பற்றி நாம் துன்பம் படலாகாது. நல்ல நோக்கம் தான் தேவை, எனக்குத் தான் நலமாயிடுச்சே, அப்புறம் என்னப்பா?” என்று தேற்றினாள்

“இவன் என்னக்கா சொல்லுருன்” என்றாள் சாரு.

“அவன் ஏதோ செய்திட்டானும். அதுதான் புலம்புகிறான். ரகு! எனக்கு இந்த வருத்தம் வந்த படியாத் தான் என்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்க

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

முடிந்ததே பார்த்தியா? இந்த வீட்டுப் படி ஏறக்கூடாது என்று அப்பா கூறி விட்டார் என்று வராமல் விட்ட அத் தனே ஓடிவரலை. எல்லாம் நன்மைக்கு தான்டா. அதுசரி சாரு அத்தையம்மாவும், மாமாவும் உன்னடம் தந்த சாமான் களை வைத்து விட்டு அதில் எனக்குத் தந்ததை மட்டும் கொண்டு வா' என்றுள்.

சாரு மேலுறையுடன் எதையோ கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். மேலுறையை நீக்கி விட்டு "சந்திரா" என்றுள்.

"என்னக்கா"

"நீ அன்றெல்லாம் பணம் பணம் என்று அலைந்தாய். இன்று உனக்கு அந்தப் பைத்தியம் தீர்ந்து போச்சுத்தானே. இந்தா இது உன்னை ஆளாக்கியதற்காக எனக்குக் கிடைத்த டொனேசன், ஏத்துக்க, இதுக்காக நான் உங்களுக்கு செலவு செய்யலை, உங்கள் அன்பு, மானம், கௌரவம், யாவும் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்று தான் பாடுபட்டேன். அதனால் தானாக உன்னைத் தேடி வந்தது பணம். இதை நீ தேடிப் போயிருந்தால் நான் முன்னே சொன்ன சகலதையும் நீயுமிழந்திருப்பாய் எங்கனையும் இழக்க வைத்திருப்பாய்" என்றுள்.

"அக்கா இதை எனக்கு ஏன் அக்கா. ஆளான ஆட்களையே உன் அன்பினால் அடிபணிய வைத்த உன் அன்புக்கு முன் இது எனக்கு வெறும் கடதாசி தானே அக்கா"

"டேய் இந்த வீட்டின் தலைமகன் நீ. அவளுக்கு கல்யாணம் நடக்கப்போகும் வேளையில் நீ கைகட்டி நிற்கப் போறியா?"

"இப்படியும் ஒன்றிருப்பதை நான் மறந்து விட்டேன். இங்கே தானே மாமா இருக்கிறார். என்ன தான் மாமா

பெருந்தனவந்தரானாலும் எங்கவீட்டுப் பெண்ணை வெறுங்கையுடன் அனுப்பலாமா? மாமா அவள் ஒருநாள் ஜம்பது ரூபா கேட்டபோது கன்னத்தில் அடித்து விட்டன். அதற்கு தண்டமாகவாவது நான் இதை அவளுக்கு கொடுக்கணும். பிடியுங்கள் மச்சான்” என்று அந்தக் காசுக்கட்டை நீட்டினான்.

“டேய் பெரிய மனுசா. அவன் உன் வீட்டுப் பணத்துக்கு ஆசைப் பட்டவனில்லை. உங்க வீட்டுப் பெண்ணைத் தான்டா ஆசைப்பட்டான் நான் தானிருக்கிறேனே சீதனம் வாங்க கொடுடா என்னிடம் எவ்வளவு இருக்கு?” என்றார் அருணாசலம்.

“ஒரு லச்சம் இருக்குமா?” என்றான் இந்திரா.

“இருக்கட்டும், என்பொண்ணுக்கு சீதனம் கொடுக்க உதவும்” என்று மடிக்குள் கட்டிக் கொண்டார்.

“என்னம்மா இந்திரா. நீஉன் தங்கைக்கு என்ன செய்யப்போறே” என்றார் அருணாசலம்.

“நானா?”

“ஆமாம் நீ தான்”

“அவளுக்கு இடைஞ்சலாக நில்லாமல் விலகி இருக்கப் போறன். நான் குறுக்கே நிற்பதாக நீங்க கூறினீங்க. நான் குறுக்கே நில்லாமல் விலகிக் கொள்வது தான் என்னால் செய்யக் கூடிய பெரும் செயல்” என்ற போது எல்போரும் சிரித்தனர். சாரூ முரளி இருவரும் தலை குனிந்து கொண்டே சிரித்தனர்.

12

வெந்நீரில் குளித்து விட்டு உடைமாற்றிய பின்பு கண்ணாடிக்கு முன் நின்று தலைசீவிக் கொண்டு நின்ற இந்திராவின் விழிகள் அடிக்கடி தன் மார்பையே விழிகள் நோக்குவதை உணர்ந்தாள். உள் மனத்துக்குள் மறைந்திருந்த கண்ணனின் நினைவை புறக்கண்களாலும் தெரிய வைத்து விட்ட கனகசபையின் செய்கை அவள் மனதில் இன்பகீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தது அவளையறி யாமலேயே அவள் இகழ்கள் மொட்டவிழ்த்த மலர்களாக விரிந்தன. அதற்குக் காரணம் அடுத்த வீட்டில் எந்த நாளும் நேரம் காலமில்லாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் சினிமாப் பாடல்கள் அவள் மனத்துள் மலர்ந்து நின்ற நினைவுகளுக்கு நீர் பாய்ச்சுவது போல 'ராசாத்தி மனதிலே இந்த ராஜா வின் நினைப்புத்தான்' என்ற பாடல் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பாடல் முடியும் வரை அதிலேயே லயித்து விட்டிருந்தாள்.

நாட்கள் மூன்று நகர்ந்து விட்டன. உடலும் உள்ளமும் தேறி விட்டிருந்த போதும் ரியூசனுக்கு செல்லாமல் ஓய் வெடுத்தாள். ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலால் மதியபோசனத்தை முடித்துக் கொண்டு ஒரு குட்டித்தூக்கம் போட்டுவிட்டு முந்து முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து அடுக்களையிலிருந்து அம்ம கொடுத்த தேனீரை சுவைத்துப்பருகிக் கொண்டிருந்த சமயம் வாசலில் கார் ஹோன் சப்தம் கேட்டது.

வெளியே ஓடி வந்தாள் இந்திரா பேரம்பலம் காரிலி ருந்து இறங்கி சிரித்துக் கொண்டே வந்தார்.

“வாங்க சார்” என்று இந்திராவும் புன்னகை பூத்து வரவேற்றார்.

“இந்திர சௌக்கிம் தானே”

“ம்”

“சரியம்மா புடவையை மாற்றிக் கொண்டு புறப்படு” என்றார்.

ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்தாள் இந்திரா. அவருடைய முத்தில் படர்ந்த உணர்வுகளைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே “புறப்படம்மா” என்றார்.

அவள் அடுத்து எதுவும் சொல்லாமலேயே உடை மாற்றச் சென்று விட்டாள். அவள் உடை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போதே பேரம்பலத்துடன் மாமா அருணாசலத்தின் குரலும் ஹோலுக்குள்ளிருந்து கேட்டது. அவளுக்கு மேலும் வியப்பு அவசர அவசரமாக உடுத்திக் கொண்டு வந்தாள் இந்திரா.

சரஸ்வதி இரண்டு டம்ளரில் தேனீருடன் வந்து சேர்ந்தாள். தேனீரை வாங்கிக் கொண்டே.

“இப்படி உட்காருங்கோ அம்மா” என்றார் பேரம்பலம்.

“நான் இப்படியே நிற்கிறேன். சொல்லுங்கோ” என்றாள்.

“நாங்கள் தானே இருக்கிறம். உட்கார் தங்கச்சி. நீயும் உட்கார் இந்திரா” என்றார் அருணாசலம்.

மறுவார்த்தை பேசாமலே இருவரும் உர்க்காந்தனர். அடுத்து என்ன நடக்கப் போகின்றதோ என தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரா.

பூஜைக்காக வாழும் பூவை

“என்ன மிஸ்டர் அருணாசலம் நீங்கள் சொல்லுறீங்களா? அல்லது நானே சொல்லட்டுமா?” என்றுர் பேரம்பலம்.

“நான் சொன்னால் இந்திரா என் மீது சீறிவிழுவாள் நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறி னார் அருணாசலம்.

“இங்கே பாருங்கம்மா இந்தக் குடும்பத்தின் நலனுக் காகவே பூசை அறையிலுள்ளதீபம் போல ஒளிவிட்டு பிர காசித்தவள் இந்து. அவளுடைய கடமைகள் ஓரளவு நிறைவு பெற்று விட்டது என்றே வருதுகிறேன். ரகுநந்தன் திரும ணம் செய்யும் வரை இந்திரா காத்திருக்க முடியாது. ஆகவே நாங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம்” என்று கூறி இந்திராவைப் பார்த்தார் பேரம்பலம்

இந்திராவின் உள்ளம் நடுங்கியது அடி வயிற்றில் புளி கரைத்தாற் போன்ற உணர்வு எதையோ சொல்ல விரும் புகிறுள் வார்த்தைகள் வெளியே வராது உதடுகள் துடித்தன. “இந்து நீ ஏற்கனவே சுகயீனமாயிருந்து உடம்பு தேறி யிருக்கின்றாய். நான் சொல்வதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்து விடாதே எங்கள் முடிவு சரியில்லை என்றால் உன் மனவிருப் பத்தைக் கூறலாம். அதற்காக எதையும் மனதில் வைத் துக் கொண்டு மீண்டும் உடம்பைக் கொடுத்து விடாதே பூஜையறையிலுள்ள குத்து விளக்கை தெருவிலே வைக்கும் நோக்கம் எங்களுக்கில்லையம்மா” என்றுர்

“சார் நான் தங்களை என்றுமே அப்படிதவருன கண் ணேட்டத்தில் பார்த்தவளில்லை. ஏழ்மையிலும் நேர்மையை, கோபத்திலும் பொறுமையை, எதிரியிடம் கருணையை கடைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை என் நெஞ்சில் பதியவைத்தவரே தாங்கள் தான் எனக்கு...” என்று கூறி நிறுத்தினார்.

“குட் இதோ பாருங்கம்மா உங்கள் குடும்பத்தை பூராத் தெரிந்து கொண்டவன். இந்திராவை நன்கு ஏற்கனவே அறிந்து கொண்டவன் அவள் சாதாரணமான ஆள்இல்லை எம் பி. பி எஸ் அதாவது டாக்டராய் இருக்கிறான். அர சாங்கமே அவனை நரம்பியல் சம்பந்தமான ஆராச்சிப் படிப்பை மேற்கொள்ள இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிவைத்துள்ளது நல்ல பையன். நம்ம இந்திராவுக்கு பார்த்திருக்கிறோம் உங்கள் அனுமதியும், இந்திராவின் சம்மதமும் பெற்றுக் கொண்டு ஆவன செய்யலாம் என்று நானும், மிஸ்டர் அருணாசலமும் தீர்மானித்துள்ளோம்” என்றார்.

“நான் என்ன சொல்லுவேன். இந்திராவுக்கு இப்படியொரு வாழ்வு கிடைக்க நான் என்ன மாட்டேன் என்று சொல்லுவேன்” என்று இந்திராவைப் பார்த்தான்.

“இது தான் பையனுடைய போட்டோ” என்று ஒரு படத்தை சரஸ்வதியிடம் நீட்டினார் அருணாசலம்.

வாயெல்லாம் பல்லாக என் பார்களே அப்படிப் பட்ட சிரிப்பு சரஸ்வதியிடம், மகளிடம் படத்தை நீட்டினான். அவள் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. விழிகளை மூடிக் கொண்டாள் அந்த விழிகளிலிருந்து நீர்த்திவலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

“இந்து நீ அந்தப் படத்தைப்பார். பையன் அழகாயிருக்கிறான். பண்பான பையன். பார்க்காமல் விட்டிட்டு அப்புறம் எங்களைக் குறை சொல்லாதே” என்றார் பேரம்பலம்.

‘ஐயா, மாமாதான் அவசரக் காரர் என்று நினைத்தேன், நீங்களும் சேர்ந்து கொண்டீர்களே’ என்றாள்.

“அவசரம் மட்டுமில்லையம்மா அவசியமும் கூட அவன் இன்று காலைதான் வந்தான். உன் சம்மதம் தெரிவித்துக்

கொண்டால் இங்கே சில வாரங்கள் தங்கி உன்னையும் அழைத்துச் செல்வான். இல்லையென்றால் திரும்பி விடும் முடிவுடன் வந்திருக்கிறான்” என்றார்.

“ஆண்டவா இது என்ன சோதனை?”

“ஒரு சோதனையுமில்லையம்மா. உன் சோதனைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் நல்ல முயற்சி” என்றார் பேரம்பலம்.

“கொஞ்சம் அவகாசம் வேண்டும் ஐயா”

“ஒரு நிமிட அவகாசத்துக்குமிடமில்லை நீ ஏன் திரும்பி வரவில்லை? அதற்குரிய காரணத்தையாவது சொல்லு. நாங்கள் உன் விடயத்தில் தலையிடவில்லை” சற்று உஸ்ஸமாகவே கூறினர் அருணாசலம்.

“ஆமாம்மா அதுக்கான காரணத்தையாவது கூறேன். பையனில் என்ன குறை? நேரே கூட்டி வரட்டுமா?”

“வேண்டாம் ஐயா வேண்டாம் நான் என் மனதில் ஒருவரை வைத்துப் பூஜிக்கிறேன்”

“நல்லதாய் போச்சு யார் அவன்? எங்கேயிருக்கிறான் சொல்லு இன்றைக்கே போய் இழுத்துவாறன்”

“அது எனக்குத் தெரியாது”

“எங்களை ஏமாத்திறியா இந்து?”

“சத்தியமா எனக்குத் தெரியாது மாமா. அவர் பெயர் கண்ணன். கல்லூரியில் படிக்கும் போது என்னை விரும்பினார். எந்தக் காலமும் எனக்காக காத்திருப்பதாக வாக் களித்தார்”

“பைத்தியாக்காரி நீ உன் குடும்பப் பிரச்சினைக்காக அவனை மறந்து விட்டிருந்ததைப் பார்த்து அவன் எங்காவது யாரை யாவது கல்யாணம் செய்திருப்பான்”

“மாமா அப்படிச் சொல்லாதீங்க மாமா. அவர் அப்படிப் பட்டவராயிருக்கமுடியாது.”

“பைத்தியக்காரப் பெண்ணே இப்படி ஒரு நம்பிக்கையை நீ வளர்த்து வருகிறாயே எப்படி?”

“மாமா என்னை மனதில் வைத்துப் பூஜிப்பதற்கே என் அனுமதி கேட்டவர். எக் காரணம் கொண்டும் நானே, என் பெற்றோரோ தன்னை வந்து கேட்கும் வரை எனக்கு எந்த வித தொந்தரவும் தராது என் நினைவுகளை செஞ்சில் சுமந்து கொண்டே காத்திருப்பதாக எனக்கு சத்தியம் செய்து தந்த அந்த உத்தமன் என்னை விட்டு விடுவானா?”

“அப்படியா?”

“ஆமாம் இந்து அந்தக் கண்ணன் வேறு யாருமில்லையம்மா என் மருமகன் தான்” என்றார் பேரம்பலம்.

“ஐயா” என்று துடித்தெழுந்தாள் இந்து.

“இந்து உன் வாயிலிருந்து உண்மை கேட்கவே இப்படியொரு நாடகமாடினோம், அந்தப் படத்தை கூட பார்க்க மறுத்திட்டியே வாங்கிப் பாரம்மா” என்றார்.

அவசரமாக தாயிடமிருந்து படத்தை பிடுங்கிப் பார்த்தவள் நாணத்தால் தலை குனிந்து நின்றாள்.

“என்னம்மா பொண்ணு. இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? என்று அறியத்தான் நான் உன்னைத் தினசரி மிரட்டினேன். பிரின்சிப்பல் எனக்கு எப்பவே விடயத்தை உடைத்து விட்டார். நீதான் பிடி கொடுக்கலை எப்படி மாமா வின் வேலை?” என்று அவளைச் சீண்டினார்.

“மாமா” என்று அவர் காலடியில் விழுந்தாள் இந்திரா.

பூஜைக்காக வாழும் புவை

“எழுந்திரம்மா உன் உத்தரவில்லாமல் உன்சம்மத மில்லாமல் இங்கே வரக் கூடாது என்று இருக்கிறூன் கண்ணன். நல்ல பிள்ளைகளம்மா. வாக்குக் கொடுத்தவர்கள் எல்லாம் தங்கள் வாக்கை காப்பாற்றுகின்றார்களா? நீங்கள் அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் போலல்லவா நிக்கிறீங்க?” என்று சிரித்தார்.

“மிஸ்டர் அருணாசலம் கண்ணன் வாக்கைக் காப்பாற்ற உயிரை விட்டாலும் விடுவானே, தவிர இந்திராவை அரிச்சந்திரன் செய்தது போல் விற்கத்துணிய மாட்டான். ககயீனம் என்று தான் கூறினேன் அடுத்த பிண்ட்டில் வந்து குதிச்சிட்டானே” என்று அவர் கூறிமுடிப்பதற்குள் இந்திராவின் மனம் கண்ணனிடம் ஓடிச் சென்று விட்டது.

இவையாவையும் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற சாருலதாவும் - ரகுவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து கண் சிமிட்டினர். அவர்களுக்கு என்னவென்று கூறிமுடியாத ஆனந்தமான பரவச நிலை.

“என்னம்மா இந்து நீ வருகிறாயா?” என்றார் அதிபர்.

“ம்” என்றாள்.

“அக்கா” என்று ரகுவும், சாருவும் சேர்ந்து குரல் கொடுத்தனர்.

“என்ன?” என்று எழுந்து வந்தாள்.

“நாங்கள் அத்தானைப் பார்க்கக் கூடாதா?” என்று இருவரும் கேட்டதும் இந்திரா நாணித்தலைகுனிந்தாள். படத்தை நீட்டினாள்.

படத்தை வாங்கிப் பார்த்த இருவரும் அவளை இரு பக்கமும் கட்டியணைத்து அவளுடை இரு கன்னத்திலும் முத்தமிட்டனர். மனந்திறந்து வாழ்த்தவும் செய்தனர்.

“அக்கா உன் பிரார்த்தனை பலித்து விட்டது பொறுத்தார் பூமியாள்வார் என்பார்கள் அது போல் உங்கள் பொறுமைக்கு ஆண்டவன் அருள் பாலித்து விட்டான்” என்று சாரு அவளை வாழ்த்திக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“ரகு இங்கே வாடா நாளைக்கு இங்கே ஒரு விருந்து பசாரத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணு உங்கள் அக்கா அத்தான் அண்ணா அண்ணி உனக்குப் பிடித்தவர்களுக்கெல்லாம் சொல்லிவிடு இந்திராவின் திருமண நிச்சயதார்த்தம்நாளைக்கு இந்தா போதாது என்றால் அதையிடம் போய்க்கேள்” என்று பணமும் கொடுத்தார்.

பின்பு இந்திராவையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமான போது “நானும் வாரேன் அக்கா” என்று சாருலதாவும் உடைமாற்றிக் கொண்டு வந்தாள்.

“சரி வா நான் கேட்க நினைத்தேன் நீ என்ன சொல்வாயோ என்று தான் ”

“அத்தானைப் பார்க்க எனக்குக் கசக்குதாக்கும் மாமா இவ மணப் பொண்ணு, நீங்களும் நானும் தானே அவரை வீட்டுக்கழக்கணும்” என்றாள்.

“போயும் போயும் இந்த வாயாடிப் பெண்ணிட்டை என் பிள்ளை முரளி என்ன பாடுபடப் போகிறனோ? சரி சரி நீயும் வா” என்று சிரித்தார்.

அடுத்த வீட்டு வா னொலி வழமை போல் கதறிக் கொண்டு தானிருந்தது. ஆனால் இந்துவுக்கு பிடித்தமான பாடல்கள் தான் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

கண்ணன் முகம் காண காத்திருந்தாள் ஒரு மாது கண்ணன் வந்த பின்னே தன் நினைவு என்பதும் ஏது?

பேரம்பலமும்-அருணைசலமும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர். இந்திராவின் முகம் நாணத்தால் சிவந்ததாயினும் அவள் காவிய நயனங்களில் கண்ணனின் திருவுரு தோன்றியது. அவனுடன் இரகசியம் பேசி இன்பச் சிறகு கட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில்
மீராவின் வெளியீடுகளாக

வெளிவந்தவை

மழைக்காலம்	(20/)	செங்கை ஆழியான்
ராதையின் நெஞ்சம்	(30/-)	கே. எஸ். ஆனந்தன்
பூம்பனிமலர்கள்	(25/-)	து. வைத்திலிங்கம்
முடிவல்ல ஆரம்பம்	(25/-)	இணுவையூர் சிதம்பர
கானகத்தின் கானம்	(27/-)	திருச்செந்திநாதன்
மண்ணின் தாகம்	(25/-)	செம்பியன் செல்வன்
முற்றத்து ஒற்றைப்பனை	(12/-)	செங்கை ஆழியான்
சங்கரன்	(20/-)	செங்கை ஆழியான்
பூஜைக்காகவாமுழ்ப்புவை	(40/-)	வளவை வளவன்
இருள் இரவில் அல்ல	(40/-)	கே. எஸ். ஆனந்தன்
பாலைவனப்பயணிகள்	(10/-)	இணுவையூர் சிதம்பர
		திருச்செந்திநாதன்
		கே. ஆர். டேவிட்

மீராவின் வெளியீடுகளை வாங்கி
ஈழத்து வெளியீட்டுத்துறைக்கு
கை கொடுங்கள்

மீராவின் அடுத்த வெளியீடு

வன்னியூர் செல்வி

இந்தீரா ப்ரியதர்ஷினி

எழுதிய

நிலவே நீ மயங்காதே

சந்தோஷம் எல்லாம் தனக்குத்தான்
சொந்தமென்று மெல்ல மிகவும் மெல்லச்
சொல்லிப் புன்னகைக்கும் பெண்மனம்

தவிக்கும் பெண்மனம்-

போராடும் பெண்மனம்-

செய்வதறியாது திகைக்கும் பெண்
மனம்!

இப்படி பல பெண்மனங்களை
இந்நாவலில் தரிசிக்கலாம்

இளம் எழுத்தாளரின் கன்னிப்படைப்பு
படிக்கத் தவறாதீர்கள்.

மீராவின் அடுத்த வெளியீடு

இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநா

எழுதிய

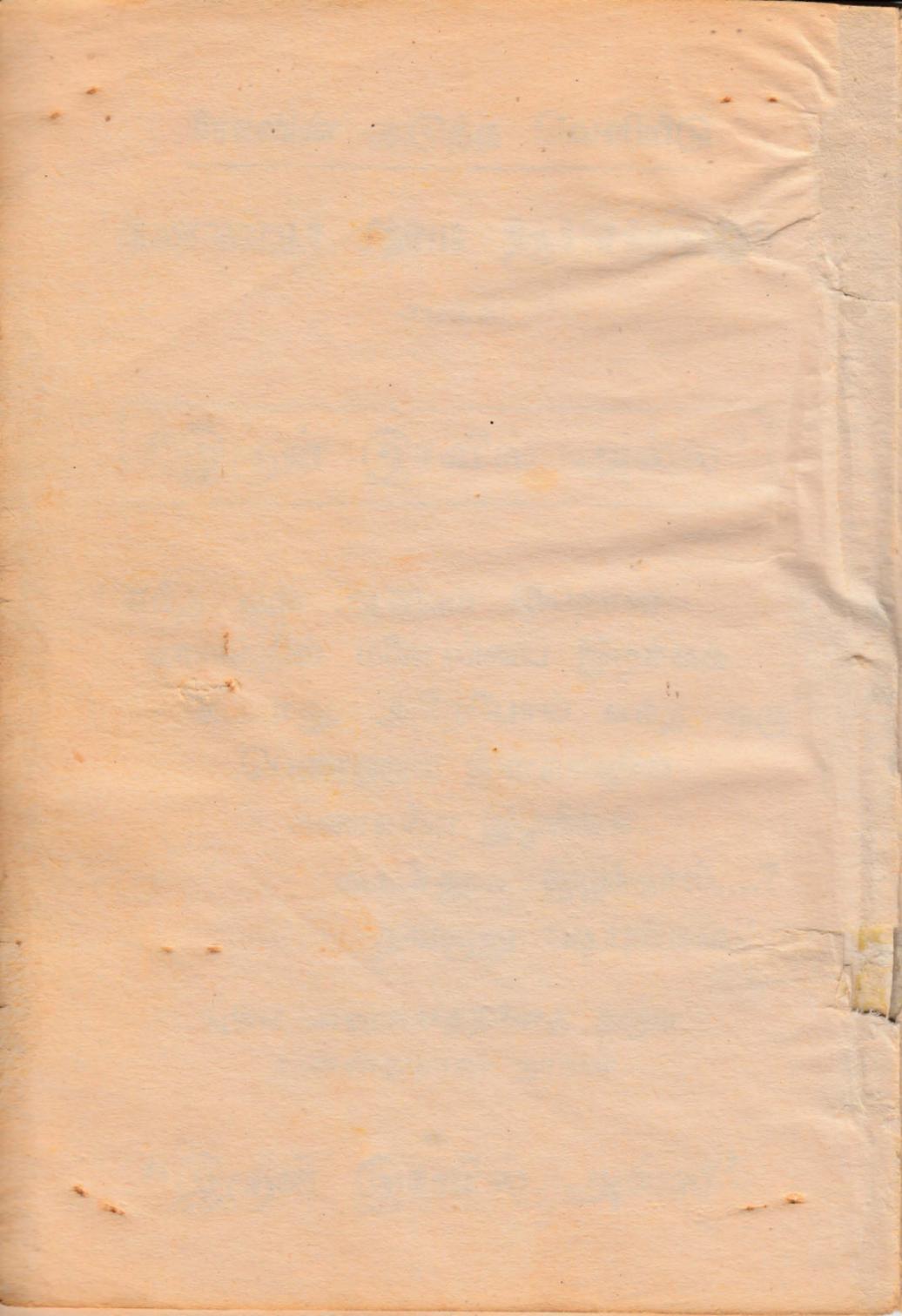
“இருள் இரவில் அல்ல”

“எந்த ஒரு ஆணும் வயதான
காலத்தில் மனைவியை இழக்கக்
கூடாது. அதேபோல் எந்த ஒரு
பெண்ணும் இளவயதில்
கணவனை இழக்கக்
கூடாது... இழந்தால்....?
தவறாது படியுங்கள்”

புதிய அனுபவத்தினைத் தரும்
உன்னதமான நாவல்

“இருள் இரவில் அல்ல”

‘தீக்குள் விரலைவத்தால்’

நாவலை அளித்த

பிரபல

நாவலாசிரியர்

கே. எஸ். ஆனந்தனின்

பேரூமுனையில் இருந்து

இன்றோர்

வெற்றிப் படைப்பு

குடும்பத்தில் தோன்றும் அனைத்துப்
புயலுக்கும் அசையாது நிற்கும் பூவை ஒருத்
தின் புனித வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் கதை!

“பூஜைக்காக வாழும் பூவை”

குடும்ப நாவல் : மீரா பிரசுரம்
